JAMES HADLEY CHASE

DÃ TRÀNG XE CÁT

Tiểu thuyết tâm lý - hình sự

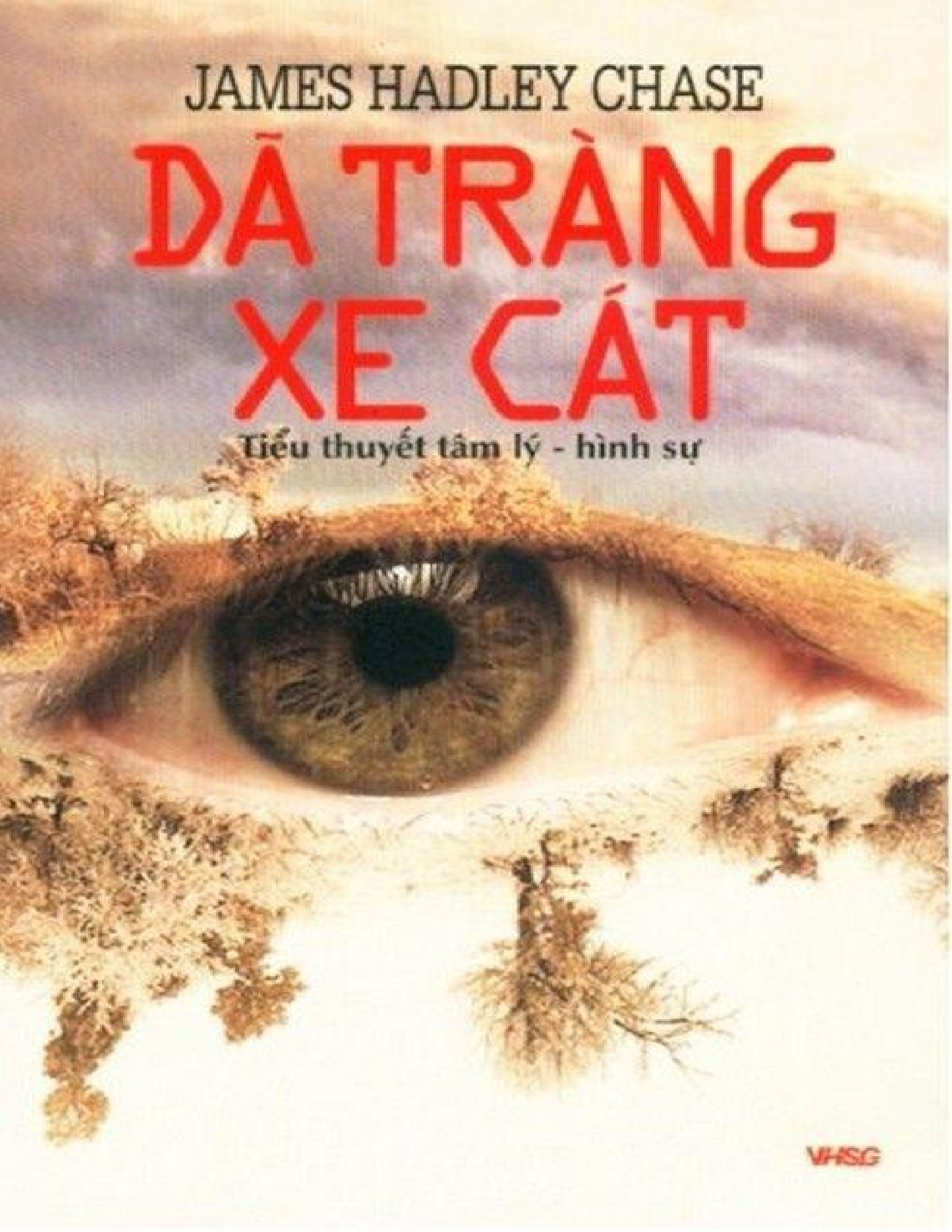

VHSG

Dã tràng xe cát

James Hadley Chase

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8

Giới thiệu

Con dã tràng nào mà không xe cát?

Trong sự nghiệp sáng tác của mình, với khoảng 90 tiểu thuyết, James Hadley chase (1906-1985) hầu như chỉ muốn nói lên điều đó. Truyện nào của ông cũng có một nhân vật chính muốn làm giàu nhanh bằng cách phạm tội ác - lừa gạt, cướp bóc hay ăn trộm.

Nhưng kế hoạch của họ luôn thất bại, phải giết người để gỡ bí, và càng bí thêm. Nhân vật chính và cả người phụ nữ bạn tình của anh ta, đều thấy rằng mình không còn lối thoát.

Không giống các truyện hình sự khác, bạn đọc chẳng bao giờ phải mất công dự đoán thủ phạm là ai. Trong truyện của Chase, thủ phạm lộ mặt ngay từ đầu, và nghệ thuật của ông nằm ở chỗ, bạn đọc phải luôn thắc thỏm "rồi chuyện sẽ ra sao?" và quan trọng hơn, bạn đọc thường đồng cảm với thủ phạm, thay vì hả hê khi thấy hắn bị lột mặt nạ và bị xử lý trước pháp luật. Đó chính là tinh thần nhân bản của tác phẩm.

Một điều bạn cũng cần biết: Chase là người Anh, chỉ du lịch Mỹ hai ba lần ngắn ngủi, nhưng bối cảnh truyện của ông lại là nước Mỹ, và ông viết dựa trên bách khoa tự điển, bản đồ du lịch chi tiết, du ký nước Mỹ, sách về thế giới ngầm, tự điển tiếng lóng Mỹ... và phần còn lại là tài năng hư cấu.

Harry Griffin trong tác phẩm này cũng vậy: anh đã yêu, ước mơ kiếm được tiền để đem lại hạnh phúc cho người tình, và cướp bóc để đạt mục đích. Rồi mọi chuyện vỡ lở, anh phải giết người để tìm lối thoát, nhưng cũng không xong. Ngay trong hình huống kịch tính nhất của truyện, Harry Griffin đã "thật thà" với Glorie, người đã sống chung với anh sáu tháng và cũng là nạn nhân của chính mình:

"Anh chưa rõ em lắm Glorie, nhưng em là người chơi đẹp. Mình đã vui vầy với nhau, em rất tốt với anh". Bạn tình chết, anh tra tay vào còng và chui vào xe cảnh sát. Điều an ủi duy nhất của anh là "Tôi không giết cô ấy. Tôi yêu cô ấy" dù anh biết rõ không một ai, từ cảnh sát tới bồi thẩm đoàn tin lời mình...

Đi suốt câu chuyện, người đọc sẽ dần nhận ra chân tướng của Harry Griffin, người đã giết người tình rồi chấp nhận để cảnh sát còng tay. Lên án hay cảm thông với nhân vật chính là điều mỗi người sẽ tự cảm nhận. Tác phẩm được giới văn học đánh giá là tràn ngập tính nhân văn dù tình huống truyện khá khốc liệt và tàn nhẫn.

Mục lục

1

2

3

4

5

6

7

8

1

Ngay giây phút hắn bước vào phòng là cô biết có chuyện bất ổn rồi. Hắn lên tiếng, giọng lạnh lùng "Chào em" và hắn giở mũ, cởi áo khoác, không buồn nhìn cô, liệng chúng xuống trường kỷ. Hắn bước tới bệ bên lò sưởi và ngồi xuống. Mặt hắn lạnh khô, xanh xao, ánh mắt rầu rĩ coi lạ hoắc.

Suốt sáu tháng ăn ở với nhau, cô chưa thấy hắn như thế này bao giờ, và cô chỉ nghĩ ra một lý do duy nhất là: hắn sắp sửa "xù" cô.

Bao tuần rồi, cô đã tự hỏi cuộc sống chung này sẽ kéo dài được bao lâu. Chẳng phải hắn có tỏ dấu hiệu là gì là đã phát chán cô rồi, mà bởi vì cho đến nay, hắn là người đàn ông thứ chín cô đã chung sống, nên cô hiểu sớm muộn gì cũng tới lúc họ "xù" cô.

Từ lâu cô đã không tự dối mình về cái chuyện chung sống với đàn ông nữa rồi. Cô đã ba mươi hai, và cái lối sống đã lột sạch những nét nhan sắc của cô. Từng có lần, và với cô chuyện đó như đã xưa lắm rồi, cô đã đoạt được giải nhì trong cuộc thi hoa hậu nước Mỹ. Cô cũng hiểu, nếu hồi đó cô rành đời hơn, thì cô không chỉ đoạt giải á hậu. Cô đã từng được mời đóng phim thử, từng giữ được vài vai nhỏ trong mấy phim của Solly Lowenstein. Có lẽ lẽ hồi đó cô khá dễ dãi với Solly, cô đã hy vọng y sẽ giúp cô tiến xa, nhưng chuyện đã không xảy ra như thế. Sau vài tháng y chán cô. Và như y đã ra lệnh, cái hãng phim cũng chán cô luôn. Sau vụ phim cô cũng thử làm người mẫu, rồi tụt xuống làm tiếp viên hộp đem. Cũng tại hộp đêm Eldorado, cô đã gặp Ben Delaney. Mười bốn tháng sau đó trở thành thời vàng son trong đời cô. Cô cùng Ben du lịch Châu Âu, cùng anh đi dự mọi dạ hội lớn ở New York, nghỉ mát ở Miami, đi chơi thể thao mùa đông ở Thụy Sĩ. Cuộc sống chung đó kéo dài đến độ cô tưởng là mãi mãi, nhưng sau cùng, anh trở nên lạnh nhạt, và màn "xù" diễn ra mau lẹ cấp kỳ.

Hai năm rồi cô không gặp lại Ben, nhưng vẫn nhớ, vẫn theo dõi sự nghiệp của anh qua báo chí và vẫn mơ được có lúc cặp bồ lại với anh. Sau Ben, còn mấy người đàn ông nữa, nhưng họ mờ nhạt đến độ chẳng để lại gì trong ký ức của cô. Rồi ngay lúc cô suy thoái nhất, khi cô phải bán sạch mọi thứ nữ trang, áo lông mà Ben đã tặng, thì Hary Griffin ồn ào lao vào đời cô.

Harry là phi công, làm cho hãng Californian Air Transport Corporation (CATC) trên tuyến đường Los Angeles - San Franciso, trẻ hơn cô đến bốn tuổi. Hắn có cái kiểu phóng đãng, du côn khiến ai cũng phải dè chừng, với cái giọng: tao - đếch - thèm - thì - mày - cần - chó - gì? khiến cô mê đáo để. Hắn cao, bự con như võ sĩ đấm bốc. Thói nhậu nhẹt, phóng túng, tính khí nóng nảy thô bạo và vẻ bảnh trai khiến hắn có nét đàn ông rất rõ, cô bị hấp dẫn vì điều đó.

Lần đó, cô tới xin việc ở một hộp đêm, cha quản lý đã từ chối thẳng, ra ngoài thì gặp hắn. Sau này hồi tưởng lại thì cô hiểu ánh đèn hộp đêm đã có tác dụng, vì lúc đó trông cô phờ phạc mệt mỏi và sẵn sàng bị dụ.

Harry đã đứng chắn đường cô, mặt nhăn nhở cười và trong ánh mắt là một vẻ săn đuổi mà cô đã không còn hy vọng được thấy trong mắt người đàn ông kia nữa.

- Đi với anh đi nhỏ, - hắn nói thế, - từ hồi rời trường học, anh chưa gặp em gái nào như nhỏ.

Hắn mời cô ăn tối, cô tỏ ra vui nhộn, sắc sảo và nhí nhỏm. Hắn đưa cô về căn hộ của cô và dừng

trước cửa. Cô đã mong hắn đề nghị vào chơi một tí và e rằng hắn sẽ không hẹn hò gì thêm ngoài mấy câu vờ vịt lịch sự. Cô đã sợ mất hắn đến độ phải hỏi "Anh không định vô uống thêm một ly sao?" Hắn nhe răng cười, lắc đầu, "Rất tiếc, tối nay phải làm việc rồi. Tối mốt, em đừng hẹn với ai. Anh sẽ tới đón."

Cô cũng không mong gặp lại, nhưng tám giờ tối ngày mốt đó, hắn đã tới. Từ đêm đó, họ trở thành tình nhân rồi đều đặn cứ hai tối một lần, hắn lại đón cô đi chơi, hay ngồi trong phòng trò chuyện, và làm tình. Cứ thế suốt sáu tháng, cho đến tối nay, ngay giây phút hắn bước vào phòng là cô biết có chuyện bất ổn.

"Tới rồi đó," cô nghĩ thế khi treo áo hắn lên mắc. Mình cũng hiểu tới cỡ này là lâu lắm rồi. Thôi được, ít ra hắn cũng lịch sự về đây nói rõ cho cô hay. Cô đi lại bàn, rút thuốc châm một điếu, thấy tay mình run.

- Sao về sớm vậy, Harry? - cô hỏi và nhìn hắn đang ngồi trên ghế, mày nhíu lại, mồ hôi tuôn ra làm khuôn mặt đỏ lên.

- À. - hắn thốt lên, không nhìn cô.

Cô chờ một phút, rồi lặng lẽ hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Ai nói có chuyện gì đâu? - hắn đáp. - Cho anh một ly được không? Tối nay cần phải làm đầy cót mới được.

Cô mới tủ chén chỗ chai rượu, chỉ còn có phần tưu, rót ra hai ly, cô thấy nó chỉ còn lại hơn lóng tay của mình. Cô cũng bớt căng thẳng, khi hắn quyết định tuyên bố "xù". Cô trở lại lò sưởi, đưa một ly cho hắn.

- Có thế thôi. Em hết rượu rồi, - cô ngồi xuống. - Rất tiếc.

- Mình ra quán uống nữa, - hắn nốc một hơi dài cạn sạch. - Nhưng em phải cho anh mượn một ít, Glorie, anh cạn láng rồi. Chỉ đủ để trả taxi tới đây. Em còn chút nào không?

Cô với lấy sắc tay, moi cái ví ra. Tay cô run khiếp đảm. Sau cùng cô mò được 2 đô với mấy xu lẻ và chìa ra:

- Còn bao nhiêu đây thôi.

Hắn nhìn cô đăm đăm:

- Rút thêm được không? Hay ở đây mượn ai đó được không?

- Mấy tháng nay có để dành được gì đâu mà gởi ngân hàng, - cô gượng cười. - Đâu phải có mình anh là cạn láng, Harry.

Hắn nhăn nhó, rồi móc gói thuốc ra, mồi một điếu.

- Thôi được đâu có gì bi thảm thế, - hắn chợt nhe răng cười. - Vậy là tụi mình đều cạn láng hết. Vậy sao?

Cô lướt nhìn qua hắn. Nếu đây là bước mào đầu cho cái vụ "xù" thì quả là điều cô chưa từng biết.

- Vậy là sao, Harry? Tại sao anh cạn láng?

Anh bị rắc rối gì sao?

- Nói thế còn nhẹ đó, - nụ cười của hắn tàn đi. - Thôi nào. Anh sẽ đi cầm đồng hồ. Nếu cần thì kiêng khem luôn tối nay.

- Thôi, nói thiệt đi em muốn biết có chuyện gì vậy?

Hắn ngần ngừ rồi nhún vai.

- Anh mất việc rồi. Chuyện là thế đấy. Anh vừa bị tống cổ. OK, anh công nhận mình đã gây ra chuyện đó, nhưng cũng chẳng tới đâu. Đau khổ là mai lại là ngày phát lương mà anh chẳng được lãnh gì cả.

- Bị đuổi hả? - cô cảm thấy hơi lạnh chạy dọc sống lưng. - Nhưng Harry...

- Thôi, - hắn lùa tay vào mớ tóc. - Khỏi nói, anh hiểu mà. Làm sao anh biết lão giám đốc đi chuyến bay đó. Chẳng ai biết cả. Lão đi kiểm tra. Thiệt là đồ chó.

Hắn nhìn cô chăm chú:

- Em, anh nghĩ em cũng nên biết sự thật thê thảm đó, Glorie. Tụi mình đã có mấy tháng tuyệt vời với nhau. Nếu không nói được chuyện này với em thì anh chẳng biết nói với ai.

- Em cũng mong anh thật sự nghĩ thế. - cô đáp mà muốn khóc.

Hắn chồm tới, đặt bàn tay to bè lên tay cô:

- Anh thật lòng nghĩ thế đấy. Anh chưa rõ em lắm, Glorie, nhưng em là người chơi đẹp. Mình đã vui vầy với nhau, em đã rất tốt với anh.

Anh cũng bực sao mình ngố thế. Anh đã hơi tự thị. Em biết cái kiểu của mấy thằng làm chuyện này chuyện nọ hơn người mà.

Phải, cô đã biết, cô cay đắng thầm nghĩ, cô kiểu của mấy thằng làm được chuyện này chuyện nọ. Nhưng giá cô đừng biết họ thì hơn.

- Rồi sao, Harry? Anh vẫn có thể tìm việc làm khác mà. Đã tận thế đâu mà lo.

Hắn vụt đứng dậy hai tay thọc vào túi quần và bước lòng vòng trong phòng.

- Nhưng đó là tận thế của anh. Thế giới của anh là máy bay. Đó là điều duy nhất anh quan tâm, là điều duy nhất anh biết rành. Lão giám đốc nhất định làm cho anh không tìm được việc làm ở bất kỳ chỗ làm khác, lão nói rồi mà. Lão quên biết rộng và sẽ rêu rao khắp nơi. Anh kể như tiêu tùng rồi.

Cô nín bật khi thấy hắn nhìn cô lom lom.

- Thôi, Glorie, dẹp chuyện đó đi, em biết gì đâu mà nói? - Giọng hắn cộc lốc.

Cô thấy ngay là mình đã sai lầm. Cô đã lùi vào thế giới của riêng hắn.

- Anh nói đúng, - cô nói. - Em lo cái thân em còn chưa xong , nói gì chuyện dạy anh lo thân anh.

Hắn dụi điếu thuốc rồi mồi điếu khác.

- Thôi dẹp chuyện đó đi, - hắn đến ngồi cạnh cô trên trường kỷ. - Đó là lỗi tại anh đâu trách lão giám đốc được. Lão ta biết làm sao hơn? Nhưng chuyện đó chắc làm em rầu lắm, Glorie. Sẽ chẳng còn đi ăn uống du hí gì nữa trong ít lâu. Anh nghĩ em nên lơi anh ra thôi, anh đâu còn được tích sự gì.

Tim cô thắt lại. Phải chăng đây là một cách "xù" nhẹ nhàng? Có thể chuyện mất việc làm chỉ là bịa đặt: là một kiểu cho cô "rơi" rất dịu dàng.

- Chuyện đó em đâu có rầu. Em cần anh, chứ đâu phải những ăn chơi du hí.

Hắn bật cười, nhưng cô thấy rõ là hắn hài lòng.

- Em làm anh gần như tin được lời em.

- Anh phải tin em chứ, - cô đứng dậy mồi một điếu thuốc, đột nhiên cô sợ rằng tình cảm của cô sẽ làm hắn sợ và chạy xa. Cô chợt nảy ra một ý, không kịp nghĩ cho chín, cô nói ra luôn. - Hai người sống chung sẽ đỡ tốn hơn sống một mình, anh có muốn dọn tới đây ở không, Harry?

Cô chờ đợi, tim đập thình thịch, chờ hắn từ chối. Cô chắc chắn là hắn sẽ từ chối.

- Dọn tới đây? Nói thiệt hay chơi đó? - Hắn ngây mặt nhìn cô. - Anh đang lo tìm một chỗ ở rẻ hơn đây. Anh đâu có đủ tiền thuê căn hộ hiện nay. Cuối tuần này phải trả tiền thuê rồi. Em nói thiệt đó hả?

- Tại sao không nhỉ? - Cô quay đi để hắn đừng nhìn thấy mắt cô ngấn lệ. Dù không tiền, không nghề nghiệp, cô vẫn muốn có hắn hơn mọi sự trên đời này.

- Anh cũng không dám chắc, - hắn xoa xoa cằm. - Người ta nghĩ anh sống bám vào em. Rồi chúng mình có thể khó chịu nhau. Sống với anh thì anh thô lỗ lắm. Em thiệt tình không nói chơi đó hả?

- Không?

Hắn nhìn chằm chằm vào lưng cô, hơi hoang mang vì giọng nói của cô không bình thường. Rồi hắn bước tới, xoay mặt cô lại.

- Ôi, Glorie, em khóc à! Có gì đâu mà khóc?

- Anh cũng biết đó, - cô lách khỏi tay hắn, lấy khăn tay lau mắt. - Chắc là em không muốn anh gặp chuyện khó khăn, Harry à. - Cô trấn tĩnh lại và mĩn cười với hắn. - Anh dọn tới đây nghe?

- Dọn chứ. Em thiệt tốt bụng, Glorie. Anh sẽ kiếm việc làm gì đó để mình sống, bất cứ việc thổ tả gì. Rồi mình cầm bớt cái gì để ăn mừng nghe?

- Đương nhiên rồi. Anh cũng mong về đây với em, - hắn nhe răng cười. - Mình vui khỏi phải nói, nghe cưng.

***

Một tuần sau, khoảng tám giờ, Glorie rời phòng tắm tới ngồi trước bàn trang điểm và chải tóc.

Harry đang còn ngủ. Chỉ đến khi sống chung mình mới hiểu rõ người ta, cô thầm nghĩ, và nhìn bóng Harry trong gương. Mọi chuyện có vẻ tốt đẹp, nhưng cô vẫn còn lo. Hắn nói sẽ tìm việc làm, nhưng không tìm được. Còn cô đã xoay xở được chân sửa móng tay ở khách sạn Star gần nhà, mà cũng chỉ kiếm được mười lăm tới hai mươi đô một tuần, nhưng dù sao ít cũng còn hơn không.

Cô mong Harry tích cực kiếm việc hơn. Nhưng hắn hiếm khi thức dậy trước 11 giờ, rồi ngồi cả buổi nghiên cứu những mục cần người trên báo. Sau đó đánh dấu vài địa chỉ, hắn lại lang thang cả buổi chiều xem có xin được cái gì không. Đến hơn sáu giờ, hắn mới mò về, rầu rĩ hoặc bực bội, tuyên bố không thèm làm việc gì mà chỉ có ba chục đô một tuần.

- Nhận một việc như thế, Glorie à, - hắn nói - Vậy là tiêu đời. Anh chỉ mang tác phong của thằng chỉ đáng giá ba chục đô. Anh thì phải tìm được cái gì ngon hơn kìa.

Cô hiểu đó chỉ là một lý do thoái thác. Thế giới của hắn là máy bay, hắn không thể nhận việc gì có nguy cơ làm mất cơ hội trở lại nghề bay của hắn.

Điều cô cảnh giác là hắn dễ dàng được các tiệm quanh đây cho mua chịu, trông có vẻ lừa đảo quá. Mặc dù hắn chẳng kiếm ra một xu, nhưng mỗi thứ sáu, đi làm về, cô lại thấy có một túi bánh mì thịt thà các thứ cho tuần lễ đó, lại có cả hai chai Scotch nữa chứ.

- Nhưng Harry, anh đâu mua chịu hoài vậy được! - Cô phản đối. - Rồi có ngày mình cũng phải trả chứ.

Hắn chỉ cười:

- Lo làm chi! Anh kém trong việc kiếm chỗ làm chứ rất giỏi trong việc mua thiếu. Nếu mấy cha nội đó chịu bán thiếu thì mình lo làm chi. Mấy cha cứ tưởng anh đang chờ một ông chủ giàu sụ qua đời. Anh nói ông chủ có cỡ bốn chục ngàn và anh sẽ thừa kế mớ đó. Nếu mấy cha đó tin anh thì anh cứ mặc xác họ. Với lại, anh đâu thể sống dựa vào em. Em lo tiền nhà thì anh lo tiền ăn. Ít nhất là như thế.

Cô cũng lo vì có những lúc hắn phải lái máy bay đi San Francisco. Tuy hắn không nói ra, nhưng cô biết hắn rất nhớ nghề bay và các bạn bè trong tổ bay.

Cô đã thử bảo hắn đến phi trường thăm bạn bè cũ.

- Không được, - hắn có vẻ khó chịu. - Mấy thằng ở đó rất nể anh, bây giờ tụi nó nghĩ anh là thằng hết thời, nên chắc không thằng nào muốn gặp đâu.

Cô đặt lược xuống và thay quần áo. Khi gài dây kéo, cô có cảm giác Harry đã thức dậy và đang nhìn cô. Cô quay lại và mỉm cười:

- Anh uống cà phê nghe. Hôm nay em rảnh được một chút.

- Thôi khỏi. Để lát nữa anh tự pha, - hắn thò tay lấy điếu thuốc và ngồi dậy. - Glorie, anh thức nãy giờ nhìn em chải tóc. Sống với anh coi bộ em vui hả? Trông em đẹp hơn, trẻ hơn và sung sướng hơn. - Hắn nhe răng cười. - Anh nhìn cũng thấy khoái nữa.

Cô biết hắn nói thật. Sống với hắn quả có khiến cô thấy trẻ và vui hơn, nhưng hẳn cô sẽ vui hơn nếu hắn biết hài lòng với những điều có thể kiếm được. Cô nghĩ có lẽ đây là dịp có thể nói điều đó ra.

- Em mong cũng nói được như anh, Harry à. Anh chưa có vẻ sung sướng. Đó là điều em lo.

- Có gì đâu mà lo, - hắn lẳng mắt đi. - Anh sẽ tìm ra công việc thôi. Vì anh muốn tìm đúng việc kìa.

Cô tới bên giường và ngồi xuống cạnh hắn.

- Em nghĩ nếu anh không tìm ra việc, thì sẽ tới lúc anh không muốn thấy mặt em nữa.

- Đừng nghĩ nhảm nhí vậy, - hắn nhìn cô một lát như thể đang quyết định điều gì, rồi hắn nói tiếp. - Em có thích đi Paris, London rồi Roma với anh không?

- Ồ, Harry em mê lắm, - cô ngạc nhiên. - Tuyệt vời lắm. Nhưng mình tư cách gì mà đi được nhờ phép lạ à?

- Em có thích mình nắm trong tay chừng triệu đô không? - Hắn nắm chặt cổ tay cô.

- Thích chứ. Thế anh có thích làm tổng thống Mỹ không? - Cô hỏi lại, và há miệng cười. Nhưng ánh mắt của hắn có gì đó khiến cô sựng lại.

- Anh đang nói thiệt đó, Glorie. - Anh không giỡn đâu. Anh biết chỗ thó được ba triệu đô, miễn là tìm được người thỏa thuận là anh có ít nhất một triệu, có thể hưởng không chừng.

- Nhưng, anh ơi...

- Anh biết, cưng, đừng lo. Đừng có sợ hoảng lên. Gần đây anh có nhiều thời gian rảnh để suy nghĩ kỹ lưỡng. Em từng nói là làm phi công trưởng cũng chẳng là cái gì. Trên đời này gồm một lũ thằng giỏi làm giàu được và những thằng ngu cứ nghèo hoài. Anh đã là thằng ngu lâu rồi, bây giờ sẽ là thằng giỏi. Anh biết thò tay vào đâu sẽ tóm được ba triệu, và anh sẽ thò tay vào đó.

- Thò tay lấy à? Anh muốn nói gì? - Cô thấy mình xanh mặt.

Hắn nằm xuống gối và nhìn cô. Ánh mắt liều lĩnh, bất cần khiến cô lạnh mình.

- Nói thẳng là thế này, Glorie à. Em đã rất tốt với anh. Anh mang ơn em rất nhều. Em là người duy nhất anh cảm thấy có thể tin cậy được. Nếu làm được vụ này anh muốn có em cùng chia sẻ. Anh ngu gì nhào vô nếu không biết chắc là mình sẽ rút ra được. Anh càng không muốn em bị rắc rối vì dính líu. Anh sẽ làm chuyện này thành công. Bây giờ có hai điều phải lo. Nếu thu xếp được, mình sẽ ở không ăn chơi suốt đời.

- Harry, - cô hụt hơi, tim đập mạnh. - Em không hểu, có thể em ngu, nhưng em không hiểu anh định nói gì.

- Dĩ nhiên, em đâu hiểu được, - hắn vỗ vỗ lên bàn tay cô. - Để anh nói, nhưng em phải hứa giữ kín mới được.

Cô chợt cảm thấy mình sắp ngất đi.

- Anh đừng có làm cái gì đụng tới cảnh sát, nghe chưa?

Đôi mày hắn cau lại. Cái vẻ giận dữ thù hận đã từng quen thấy lại hiện lên trong mắt hắn.

- Thôi được, bỏ qua chuyện đó đi, - hắn nói nóng nảy. - Bây giờ chưa phải lúc bàn chuyện đó. Em lo mặc đồ đi kẻo trễ, - hắn bật khỏi giường và buông tay cô ra. - Anh đi pha miếng cà phê đây, - hắn bước vào bếp.

Cô ngồi bất động trên giường một hồi lâu, tay chận lên ngực. Rồi đứng dậy đến bàn trang điểm, chải vội mái tóc, mặc nốt quần áo và đi vào bếp, Harry đang nấu nước.

- Làm ơn cho em hay là anh định làm gì, Harry, - cô cố gắng giữ giọng bình thản. - Em sẽ giữ kín.

- Có lẽ anh nên giữ kín một mình thì hơn, - hắn nói, nhưng cô thấy là hắn sẽ thổ lộ cho cô. - Vậy đó, anh không muốn em phải bắt đầu lo âu. Anh đã quyết định làm vụ này và không ai cản anh được, kể cả em. Có tiền rồi, anh sẽ đi đủ nơi, Paris, London rồi Roma tùy ý, ăn chơi cho đã, rồi anh sẽ lập hãng máy bay riêng. Sẽ kiếm người làm ăn chung, sẽ bay khi nào thấy thích. Đó là công việc mà anh muốn và anh sẽ làm để có được điều đó.

- Em hiểu.

- Có tiền, - hắn tiếp, - anh sẽ du lịch có em hoặc không, đó là tùy em. Nếu em không muốn đi chung với anh, thì cứ nói ra. Còn nếu muốn thì tuyệt lắm, vì anh cũng chẳng nghĩ ra ai anh yêu hơn ngoài em để mà rủ đi Châu Âu chơi, - hắn pha cà phê và ngồi xuống bàn. - Em còn dư thời gian để quyết định mà. Anh không ép em phải quyết định gì cả, nhưng anh đã quyết chí làm vụ này rồi. Đó là cơ hội cuối cùng để anh được bay lại. Anh sẽ làm ông chủ của mình, điều đó có nghĩa là anh phải có vốn. Sẽ có một chỗ bên cạnh anh dành cho em, nếu em không muốn thì anh sẽ làm một mình.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng nỗi sợ tràn lên. Cái lạnh và cái sợ làm cô run rẩy.

- Kế hoạch của anh là gì, Harry? - Cô bước tới ngồi xuống ghế.

- Vào ngày 25 tháng này, - Harry nói, - một lô kim cương sẽ được hãng Californian Air Transport chở tới San Francisco để chuyển xuống tàu đi Tokyo. Anh biết điều này vì anh được chỉ định bay chuyến đó nếu anh không bị đuổi việc. Mớ kim cương đó trị giá ba triệu đô. Anh sẽ thó mớ đó.

Cô tưởng như một núi băng thọc trúng tim mình. Hắn điên rồi. Kim cương! Ba triệu! Hắn sẽ bị tóm, nằm ấp hai chục năm, hoặc lâu hơn nữa. Ra khỏi tù, hắn sẽ năm mươi tuổi, còn cô thì... cô không dám nghĩ tiếp.

- Đừng nhìn anh kiểu đó, - hắn nói rắn đanh. - Anh biết em nghĩ gì, em nghĩ anh sẽ bị bắt, phải không? Anh sẽ không nhào vô nếu chưa chắc trên năm chục phần trăm là thoát được, nhưng có điều phải đợi một tuần nữa.

- Nhưng Harry, có chắc gì không? - Cô cố gắng bình thản. - Có mấy ai làm một vụ cướp lớn mà thoát được đâu? Tốt hơn là anh...

- Em chưa biết kế hoạch cụ thể. Vụ này đánh vào lúc bất ngờ. Chưa từng xảy ra trước đây. - Mặt hắn lộ vẻ hứng tợn. - Anh sẽ làm một cú không tặc!

Cô tròn xoay mắt.

- Anh nói cái gì?

- Kế hoạch là vầy, - hắn sôi nổi, - kim cương sẽ chở trên một chuyến bay hành khách bình thường. Không ai biết vụ này, ngoài cha giám đốc với thằng phi công. Anh sẽ mua vé trước mà đi như mọt người khách bình thường. Sẽ có hai người cùng đi. Rời phi trường là bắt đầu hành động. Hai thằng kia sẽ khống chế hành khách với phi hành đoàn, còn anh sẽ tự lái máy bay đưa

vào một sa mạc. Có một chỗ đáp trong đó, với một chiếc xe chờ sẵn, mang kim cương ra và chuồn. Gần sa mạc có một phi trường nhỏ, anh cũng sẽ đặt một chỗ đi Mexico. Mọi thứ tùy thuộc vào mức độ tiến hành. Lúc anh bay được nửa đường sang Mexico thì người ta mới báo động được, lúc đó đã là quá trễ. Anh sẽ biến mất ở Mexico cho tới khi bán được mớ kim cương. Anh chỉ lo vụ tiền mặt. Phải kiếm được người chịu mua mớ hàng đó.

Lắng nghe kế hoạch đầy vẻ mạo hiểm và buồn cười này, cô cũng khó nghĩ rằng hắn tin tưởng nhiều vào đó.

- Nhưng đó là chuyện anh phải biết chắc trước tiên. Anh sẽ không cướp mớ kim cương đó trừ phi anh biết nơi tiêu thụ và tiêu thụ với giá bao nhiêu. Bộ anh tưởng ai cũng dám mua những thứ như vậy sao? Harry, số lượng khá lớn, cảnh sát sẽ truy lùng tới nơi. Ai mà dám ngậm?

- Sẽ có thằng chịu ngậm thôi nếu giá cả hợp lý, - Harry bực bội.

- Mà anh muốn cỡ triệu đô kìa, phải không?

Hắn cau mày.

- Em muốn châm anh cho tới xẹp lép, phải không?

- Nhưng em thấy anh chưa nghĩ tới những khó khăn.

- Anh luôn nghĩ tới chúng, - hắn nói giận dữ. - Dĩ nhiên là có những khó khăn. Công việc như thế này đâu phải thứ ngon ăn. Nhưng anh thu xếp được. Vấn đề là có thằng nào ở Mexico chịu ngậm mớ hàng này.

Cô bắt đầu thấy dễ thở hơn. Đó quả là một kế hoạch ngu ngốc, non nớt đến độ cô tin chắc mình có thể thuyết phục hắn từ bỏ nếu cô biết cẩn thận.

- Anh liệu có tìm được ai không? Anh đâu thể đi vòng vòng mà rao "ai mua kim cương không" được!

- Biết rồi, biết rồi! - Hắn cao giọng. - Đó là điều anh đang lo đây.

- Còn hai thằng hỗ trợ anh? Đào ở đâu ra đây?

- Anh cũng chưa biết. Nhưng phải tìm ra. Sáng nay anh sẽ đi tìm vòng vòng xem.

- Nhưng Harry, em không thể tìm trợ thủ cướp kim cương như anh tìm mua hàng ở chợ được! Nếu anh gõ lộn cửa, là nó báo cớm ngay. Anh thấy chưa, Harry? Vụ này là không được. Anh đâu phải thằng ngố. Anh không thấy rằng anh không thể nuốt trôi một vụ lớn như thế này mà không cần một tổ chức sau lưng sao? Anh không làm được đâu!

Hắn nhìn cô, rồi một nụ cười nở ra.

- Đừng lo Glorie, đừng làm rối tung lên như thế, - hắn nói. - Em nói nghe được đó. Một tổ chức thì ngon rồi, nhưng đồng thời anh sẽ phải chia phần cho bọn đó, đúng chưa? Rồi còn chuyện làm sao tìm ra một tổ chức nào đây?

Cô có cảm giác khó chịu là hắn đang ngáng chân cô, và cô nhìn thẳng vào hắn.

- Rồi anh còn phải trả lương cho hai thằng đó, chưa kể một thằng nữa lái xe đợi anh.

- Phải, đúng đấy. Thôi được. OK. Anh sẽ nghĩ lại vụ này. - Hắn liếc nhìn đồng hồ. - Ồ, tới giờ em đi làm rồi kìa, phải không? Đừng làm mất chỗ làm duy nhất của tụi mình nghe chưa!

- Ừ, em phải đi đây, - cô đứng dậy. - Nghe nè, Harry, tối nay mình sẽ bàn kỹ hơn. Hứa với em là anh sẽ không tiến hành cái gì cho đến tối nay đi. Đừng đi nói chuyện với ai. Hứa đi, Harry. Tối nay sẽ bàn ráo riết nghe?

- OK, cưng. Anh sẽ chờ tới lúc em về, - hắn chồm tới hôn cô. - Nhưng ngoài mấy khó khăn đó thì em thấy vụ này ngon chứ?

Cô đưa mấy đầu ngón tay rờ mặt hắn.

- Có biết bao chuyện ngon ăn. Nhưng còn tùy phần lớn là có thực hiện được hay không.

- Anh cũng nghĩ thế. Em đã mở ra nhiều vấn đề cho anh suy nghĩ. Thôi, đi đi kẻo trễ, - hắn xoay cô lại, vỗ vào mông và đẩy cô tới cửa. - Hẹn tối nay.

Cô đi rồi, hắn làm thêm một cốc cà phê nữa và mang vào phòng ngủ, ngồi trên giường, hắn lùa tay vào mái tóc và nhìn xuống đôi chân. Một nụ cười nửa ranh mãnh nửa giễu cợt nở trên mặt khi hắn nghĩ tới những điều Glorie vừa nói. Ý đồ của hắn đã thành công bước đầu như hắn dự định. Cô đã qua cú sốc ban đầu, tối nay cô sẽ sẵn sàng thảo luận chi tiết và lại tìm ra những thiếu sót khác. Hắn gần như chắc chắn là thế. Hắn đã tạo cho cô ấn tượng là vụ này cũng có thể làm được, có điều là hắn đã thiếu chu đáo ở một vài mấu chốt, thế là hắn có thể dẫn dụ cô làm những điều hắn muốn.

Hắn uống cạn cốc cà phê, đi tới tủ và móc trong ngăn kéo cuối cùng ra một bó hình ảnh, thư từ.

Mấy bữa trước, hắn cần một cái khăn mới mà không biết cô cất ở đâu, nên hắn đã lục lọi các ngăn kéo và gặp gói này dưới mớ quần áo lót. Chán đời, lại thất nghiệp, hắn bèn ngồi đọc hết mớ thư từ đó.

Hắn làm việc đó quả không uổng, hắn thấy cũng chẳng có gì bậy nếu cô tìm được các thư riêng của hắn và đọc thì hắn cũng chẳng quan tâm.

Đó là một mớ thư tình cũ, cỡ ba năm trước, của một tay ký là Ben. Những lá thư nồng nàn cứ lạnh nhạt dần đi theo ngày tháng ghi ở đầu trang. Lá thư cuối cùng cho Harry biết màn "xù" đã gần kề, hắn cảm thấy tội cho cô quá. Mãi đến khi thấy bức ảnh cô chụp chung với Ben thì hắn mới thực sự quan tâm. Ben Delaney xuất hiện trên mặt báo quá thường xuyên mà.

Bây giờ, hắn lấy một bức của Ben và ra đứng bên cửa sổ ngắm nghía. Hắn gẩy gẩy mép bức ảnh. Ai mà ngờ được Glorie này lại từng một thời là bồ bịch của một trong những ông trùm mạnh và đáng ngại nhất Californian này? Không tin được nhưng cũng thật may mắn!

Harry mỉm cười nhét bức ảnh vào ví. Trả gói thư từ vào chỗ cũ, miệng huýt sáo nho nhỏ, hắn đi vào phòng tắm.

***

Những giờ làm đầu tiên ở khách sạn Star thật chán, và trong khi chờ khách, Glorie nghĩ lại về kế hoạch của Harry.

Cô nhớ lại mọi điều hắn nói. Dù hắn không tiến hành kế hoạch này, thì đó cũng là một cách để hiểu đầu óc hắn làm ăn ra sao, và tại sao hắn không kiếm ra việc làm. Cô không nghĩ hắn là thằng ngố, hắn chỉ là kẻ ẩu tả và mê rượu chè thôi, nhưng chuyện này là điều cô không mong

đợi chút nào.

Hình như số phận của cô, cô cay đắng nghĩ, là dính với bọn đàn ông trật đường rầy. Cô chấn động kinh khủng khi biết ra Ben là một tay găngstơ. Một đêm nọ, có hai tay cớm mặc đồng phục tới gõ cửa căn hộ của hắn, coi cái mặt lì lì thế kia là biết liền, cô mới hiểu ra sự thật. Từ đó, cô cứ nơm nớp lo sợ những vụ viếng thăm tương tự. Nhưng càng ngày, Ben càng mạnh, đến nỗi thừa sức mua đứt cảnh sát, thì vụ đó hiếm xảy ra hơn. Nhưng cô thì chẳng bao giờ quên cảm giác đó. Đến bây giờ, đi ngang qua một cảnh sát, thế nào cô cũng hơi rùng mình.

Nếu Harry khùng điên lao vào vụ này, thì hắn làm sao mua nổi cảnh sát như Ben. Thế nào cũng bị truy lùng, bị tóm, và nằm ấp.

Nghĩ tới chuyện phải mất hắn, cô rầu quá. Cô tự nhủ, dù có chuyện gì xảy ra, dù hắn làm điều gì, cô cũng sẽ sát cánh bên hắn. Cuộc sống thiếu hắn thì không tưởng tượng nổi. Cô sẽ tìm cách thuyết phục hắn bỏ vụ này đi, còn nếu không được, thì cô phải làm sao đừng để hắn lao vào mà không có một kế hoạch tỉ mỉ.

Cô tự nhủ mình là đồ ngu. Đúng ra cô phải bỏ Ben ngay khi biết gã là găngstơ, nhưng cô đã không làm được điều đó. Bây giờ, khi Harry định đi đánh cướp thì cô cũng phải bỏ đi và cô biết mình cũng không thể làm thế.

Thời gian như vô tận và sau cùng, khi được rời chỗ làm, cô đã bồn chồn tới độ chạy bộ gần suốt đoạn đường về nhà, bất kể thiên hạ nhìn mình kỳ lạ và ngạc nhiên vì bộ mặt sợ hãi, tái nhợt của cô.

Cô thấy Harry đang nằm dài trên ghế bành nghe nhạc, coi có vẻ chẳng quan tâm gì tới cuộc đời này.

- Chào em, - hắn lên tiếng khi cô bước vào, đang muốn hụt hơi luôn. - Em coi bộ gấp gáp vậy. Cháy nhà ở đâu hả?

- Cháy gì đâu? - Cô gắng giữ giọng bình thản và quay đi cởi áo khoác và mũ.

Cô ngồi xuống bên lò sưởi khi hắn vào phòng ngủ cất mũ áo cho cô. Lúc trở ra, hắn cầm hai ly cối rượu pha sôđa.

- Ăn bây giờ hay lát nữa. - Hắn hỏi.

- Em không đói, - cô nhấp một ngụm, đốt một điếu thốc và nhìn hắn.

- Lo dữ lắm hả, nhỏ? - Hắn mỉm cười.

- Lo chớ, - cô gật đầu, cố gắng mỉm cười. - Quá nhiều lý do để lo. Chuyện anh nói quả là cú sốc lớn.

- Anh chỉ muốn em rõ mọi chuyện, Glorie. Anh đâu muốn giấu em điều gì.

- Anh có thực sự hiểu nếu làm vụ này thì sẽ ra sao không? Bây giờ, anh có thể đi ngang qua một thằng cớm mà không thèm dòm nó. Nhưng một khi anh chôm được mớ kim cương đó, thì thằng cớm nào đi qua cũng đáng sợ, sống kiểu đó thật là khủng khiếp.

- Nói nghe như dân thứ thiệt, - hắn mỉm cười. - Đừng có hù anh là em đã từng bị cớm theo dõi hồi xưa nghe, anh không ớn đâu.

- Em không nói chơi đâu! - Cô nói gay gắt. - Nghe em nè, Harry. Anh không thể tẩy mớ kim cương đi đâu được, cho dù anh cướp thành công. Vì anh là tay mơ, không có đường dây nào hết. Anh đâu thể tin cậy bất kỳ tay mối mang nào, cho dù anh tìm được tay dắt mối. Em thấy kế hoạch của anh là không xong rồi đó, Harry.

- Có thể em đúng, - Hắn nhăn mặt. - Chỉ vậy thôi, vụ này chỉ kẹt ở chỗ phải có một thằng nắm trong tay một tổ chức lớn và có đàn em thân tín. Nó không thể thất bại, nhưng nếu thiếu một tổ chức thì gay đấy... có lẽ rất gay đấy.

Cô đã thở được bình thường.

- Vậy thôi. Rất gay đấy. Anh nhận ra được điều đó thì em rất an tâm. Vậy là anh phải bỏ vụ này, há?

Hắn nhướng mày lên.

- Đời nào mà bỏ. Không đâu em. Vấn đề bây giờ là tìm ra một tổ chức đủ lớn để ngậm vụ này và gạ chúng hợp tác. Anh chấp nhận chỉ lấy năm chục ngàn đô tiền công môi giới, thế là có được bước đầu.

Cô gần như không còn kiên nhẫn được nữa, nhưng ráng kiềm lại.

- Nhưng đó đâu phải chuyện ngon ăn. Làm sao anh gạ ai được? Chúng chẳng thể thí cho anh xu nào cho đến khi anh nói rõ mọi sự, và lúc chúng đã biết rồi thì đâu cần chi cho anh nữa. Anh sẽ phải đối phó với dân bợm, đừng mong là chúng sẽ trả sòng phẳng.

- Em chưa biết cái đầu anh rồi. - Hắn nhe răng cười. - Anh đâu phải thằng ngố. Kế hoạch này dựa vào hai điểm: cách xác định chuyến bay nào là chở kim cương, và chỗ nào trong sa mạc có thể làm bãi đáp được. Anh biết được hai điều đó. Nếu không, chẳng làm được gì đâu, và trừ khi anh đã nắm được tiền gửi an toàn ở đâu đó, anh mới cho chúng hay.

- À, - cô xìu xuống, nhưng cố bình thản. - Nhưng Harry, anh đâu có đường dây. Anh đâu có mò ra ai được, mà có mò được thì phải có tầm cỡ để lo vụ này. Bọn nó sẽ nghĩ đây là cái bẫy của cảnh sát. Anh không đủ sức làm tụi nó tin đâu.

Hắn hít một hơi dài. Sau cùng hắn cũng đưa được cô đến điểm then chốt, cô đã nói ra những điều hắn dự định. Bây giờ chỉ còn việc thúc ép cô được tới đâu và cô sẽ nghĩ gì về hắn.

- Đúng vậy, Glorie, - hắn nhìn cô. - Quả là chúng sẽ không tin anh, nhưng chúng sẽ tin em.

Cô trợn mắt nhìn hắn, tưởng như không hiểu hắn nói gì.

- Tin em?

- Ben Delaney sẽ tin, Glorie ạ, cho dù hắn không tin anh.

Phản ứng của cô làm hắn giật mình. Cô đứng phắt dậy, ánh mắt giận dữ, khuôn mặt đanh lại, tái nhợt.

- Anh biết gì về Ben Delaney? - Cô hỏi.

- Bình tĩnh nào. Đâu cần nhảy xổ vào anh như thế. Em và Ben từng là bồ bịch, phải không?

- Sao anh biết?

Mặt hắn cứng lại.

- Đừng có la oai oái như thế, Glorie. Em đâu có định giấu chuyện đó, ha? Anh tình cờ coi một tạp chí cũ và cái này lòi ra.

Hắn móc tấm ảnh Ben trong ví ra và quẳng xuống bàn. Glorie nhìn với đôi mắt lấp lóe.

- Anh nói dối! Anh không nhặt được tấm ảnh nào trong tạp chí nào hết. Anh đã đọc thư từ của em.

Harry bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Thế thì sao? Nếu em không muốn anh đọc được thì sao lại để ở chỗ anh có thể tìm thấy? Đừng có trợn trừng như thế. Còn nếu em muốn đánh lộn về chuyện này thì cứ nói mẹ ra đi được không.

Cô chợt ỉu xìu đi vì sợ. Tình cảnh này rất nguy. Hắn có thể mất bình tĩnh và bỏ cô mà đi luôn.

- Thôi được, Harry, - cô ngồi xuống nhìn ra chỗ khác. - Không sao. Em nghĩ anh cũng khá kỳ cục khi đọc thư từ của em, nhưng em không gây gỗ về chuyện đó đâu.

- Anh xin lỗi, - hắn cũng chẳng muốn làm cô buồn. - Anh chỉ tình cờ tìm thấy thôi. Bỏ chuyện đó đi, nghe? Vấn đề là Ben Delaney có thể ngậm vụ này. Hắn có tổ chức và tay chân, em thì lại quen hắn. Anh muốn em thu xếp cho anh gặp hắn.

Cô đưa tay lên cổ họng.

- Ồ, không được. Em không làm được chuyện đó đâu.

- Coi kìa...

- Em rất tiếc, Harry.

Hắn đã dự trù chuyện này và biết phải đối phó ra sao. Nhìn cô chăm chú một lát, hắn nhún vai:

- OK. Em không muốn, thì thôi.

Hắn quay lưng và bắt đầu bước về phòng ngủ.

- Anh định đi đâu vậy? - Cô hỏi, nỗi sợ đâm vào cô như một lưỡi dao.

- Anh đi, - hắn dừng lại ở cửa phòng. - Anh nói rồi, không ai cản được anh làm vụ này đâu. Anh cũng không liều tới gặp Delaney nếu không có em giúp, nên anh sẽ cố thu xếp theo sức mình. Anh sẽ kiếm đâu đó hai thằng trợ thủ. Nếu anh lấy được mớ kim cương, lúc đó mới gặp lại Delaney. Lúc đó chắc hắn sẽ chịu tiếp anh. Anh sẽ dọn đi vì đây là vụ anh có thể làm được. Nó rất nguy hiểm và bất trắc, mà anh lại không muốn nhức đầu với những phản đối của em.

- Nhưng, anh ơi, anh đâu đi được, - Glorie lạnh người. - Anh đi đâu bây giờ, rồi sinh sống làm sao?

Hắn bật cười.

- Lạy Chúa! Anh sẽ nhận công việc ba chục đô đỡ vài tuần. Em nghĩ anh là loại người gì? Nhão

như bún đó hả?

- Không, không phải vậy, - cô ngập ngừng, rồi tiếp. - Vậy... anh không còn yêu em nữa sao?

- Sao em nói thế? Dĩ nhiên, anh yêu em, và khi anh có tiền, anh sẽ đưa em đi châu Âu chơi. Anh hứa mà.

- Anh nói thiệt hả?

- Phải, anh chưa chứng tỏ được điều đó, nhưng có thể làm cho em tin.

Hắn bước tới bên cô, nâng cô đứng dậy. Hắn cúi xuống áp miệng vào môi cô, hắn siết cô thật chặt đến độ không thở nổi. Cô không thiết tới gì nữa, mùi đàn ông của hắn trùm lấy cô. Bàn tay cô lần lên cổ hắn và lùa vào mái tóc hắn. Sau cùng, khi rời cô ra, hắn nói:

- Anh phát điên lên vì em đấy, nhỏ. Anh biết gần đây anh đã làm khổ em, nhưng mọi chuyện sau cùng rồi sẽ tốt đẹp. Anh phải nắm một số tiền lớn nào đó, và đây là cách kiếm tiền nhanh nhất.

Cô bấu lấy vai hắn.

- Anh nhất định làm vụ này hả, Harry? Em không có cách nào ngăn anh được sao?

Nhìn xuống đôi mắt cô, hắn hiểu là mình đã thắng, và cần cố gắng đừng để lộ chiến thắng đó ra.

Cô buông hắn ra và đi lại ngồi trên ghế dựa.

- Được rồi, Harry, nếu anh đã quyết thì mình cùng làm vụ đó, - cô nói mà không nhìn hắn. - Em cũng biết được nhiều thứ về những chuyện kiểu này. Sống chung với Ben mười bốn tháng đâu phải là không học được gì. Anh cho em suy nghĩ tới sáng mai đi. Em không phí thì giờ đâu, nhưng chuyện này là phải suy nghĩ cho kỹ, - cô ngập ngừng, rồi tiếp. - Em muốn anh hiểu tại sao em giúp anh. Em biết dính vào những vụ như thế này là dại, nhưng em yêu anh. Anh có ý nghĩa đối với em hơn mọi thứ trên đời, em nghĩ anh có thể thoát êm nếu chịu nghe lời em. Chỉ cần chút xíu may mắn, em tin rằng anh sẽ không bị tóm. Em sẽ giới thiệu anh với Ben. Chuyện đó cũng không dễ, em đã không gặp Ben hai năm nay rồi, nhưng em sẽ cố gắng. Nên anh cho em suy nghĩ đến sáng mai nghe?

- Tùy em đó. - Harry nói, hắn chợt thấy khó chịu.

Vẻ tuyệt vọng trong mắt cô đã làm cho chiến thắng của hắn hơi chua chát.

- Anh đi xem phim hay đi chơi đâu đó được không? - Cô nói tiếp. - Em muốn yên tĩnh một lát.

- Được thôi, - hắn đi lại chỗ treo áo khoác. - Chừng mười giờ anh về.

Hắn đi ra cửa, rồi chợt nhớ mình chẳng còn xu nào. Hắn chẳng muốn hỏi tiền Glorie nên chỉ nhún vai, mở cửa và bước ra ngoài.

- Ô, Harry...

Hắn quay lại, Glorie đã đứng dậy bước ra.

- Anh quên tiền, - cô chìa ra một tờ năm đô, - ăn phải ăn cái gì đó nữa chứ. Rất tiếc phải để anh đi chơi một mình như vầy.

Hắn chậm rãi bước trở lại, cầm lấy tờ giấy bạc. Hắn chưa từng thấy xấu hổ như lúc này, và hắn không ưa cảm giác đó.

- Cám ơn, - hắn nói. - Anh nợ em khoản này.

Hắn đi dọc hành lang, xuống thang mà không nhìn lại.

***

Ngày hôm sau là Chủ nhật. Mọi khi, họ sẽ nằm nướng tới trưa, rồi ăn trưa, nếu trời đẹp thì đi chơi một chút. Nhưng Chủ nhật này, cả hai đều dậy ngồi bên lò sưởi ngay lúc chín giờ.

- Đừng phí thời gian, - Glorie nói và rót cà phê ra. Em đã suy nghĩ kỹ và biết có thể giúp được anh. Em sẽ không làm anh nhức đầu bằng trò năn nỉ anh bỏ cuộc nữa đâu. Nếu anh quyết chí làm thì em cũng làm mọi chuyện để mình thành công.

- Anh sẽ chơi tới cùng, - Harry nhíu mày. - Nếu vụ này làm em rối trí thì anh rất tiếc, nhưng Glorie à...

- Được rồi, - Glorie ngắt lời. - Đi vào vấn đề đi. Nếu không nắm chắc lối thoát thì mình không lao vào vụ này, phải chưa? Em muốn nói là điểm quan trọng nhất trong kế hoạch là phải bảo đảm cảnh sát không bắt được anh.

Harry nóng nảy cục cựa thân mình.

- Em đừng lo lắng về điểm đó, anh thu xếp vụ này được. Điều quan trọng nhất là móc nối được với Delaney.

- Anh lầm rồi, - khuôn mặt cô căng thẳng. - Dù cho anh lấy được mớ hàng, Ben trả tiền cho anh rồi, thì anh vẫn cần tự do để được tiêu xài, du lịch và lập hãng máy bay riêng chứ, phải chưa?

- Thì dĩ nhiên...

- Vậy là điểm quan trọng nhất là đừng để cớm thộp được cổ.

- OK, OK, - hắn nhún vai. - Anh đồng ý như thế.

- Liệu có ai trên chuyến bay đó biết mặt anh không?

- Có thể, - hắn nhíu mày. - Nếu trên máy bay không ai nhận ra anh thì có thể mấy tay ở phi trường nhận ra anh. Nên anh mới tính chuồn sang Mexico trước khi bọn đó mò ra anh.

- Nhưng người ta có thể qua Mexico bắt anh về.

- Nếu vậy, sang tới Mexico anh sẽ cải trang liền. Mà chuyện đó để tính sau cũng được mà. Điều quan trọng hơn là...

- Không, - Glorie chặn lại. - Không có gì quan trọng hơn việc trốn thoát. Anh không thấy ra cái cảnh nguy hiểm của anh sau vụ này sao?

- Anh sẽ bị nhận mặt. Tụi cớm sẽ biết phải truy lùng ai và công việc của chúng sẽ dễ dàng hơn. Liệu anh sẽ tự do được bao lâu một khi biết cớm là ai? Tụi nó sẽ có ảnh của anh trong hồ sơ của hãng máy bay, thế là hình anh hiện trên mọi mặt báo. Sớm muộn gì cũng có thằng nhận ra anh và tố cáo. Các hãng bảo hiểm cũng sẽ treo giải thưởng tìm bắt anh. Một khi người ta biết

anh là ai rồi thì anh bế mạc, Harry.

- Chúa ơi! Harry bực bội. - Dám chơi thì phải dám chịu chứ, chuyện đó để anh lo. Còn nếu mình cứ sợ chuyện đó thì chẳng bao giờ làm được cái gì. Làm sao người ta không biết anh được khi chính anh sẽ cướp và lái máy bay đó? Đây mới chỉ là một chi tiết.

- Nhưng không. Anh sẽ phải cải trang trước khi làm vụ này. Trước, chứ không phải sau khi làm, hiểu không? Kể từ mai, Harry Griffin sẽ biến mất. Một gã Harry Green sẽ xuất hiện. Harry Green sẽ cướp máy bay và kim cương. Sau đó, Harry Green sẽ biến mất, Harry Griffin chứ không phải anh.

Hắn trợn mắt nhìn cô.

- Anh không kịp hiểu, em nói lại từ từ coi.

- Đơn giản thôi. Trước khi khởi sự, anh sẽ cải trang để không còn ai nhận ra anh được. Anh sẽ là một kẻ lạ, không lai lịch, không bạn bè. Làm xong việc, anh sẽ bỏ lớp cải trang và không ai nghĩ rằng chính anh đã làm vụ đó.

Harry thọc bàn tay vào mái tóc.

- Ý kiến hay lắm. Glorie, - hắn trầm ngâm. - Nhưng không được đâu. Vấn đề là phải cải trang đến mức không ai nhận ra. Khó lắm. Hầu hết các tay ở hãng đều biết rõ anh. Chắc chắn họ sẽ nhận ra anh. Anh đâu thể hóa trang đến cỡ bậc thầy vậy được. Chỉ là một ý nghĩ hay mà thôi, Glorie à.

- Không đâu. Chính em sẽ lo cải trang cho anh. Em từng chơi với một sư tổ hóa trang ở Hollywood, em học được nhiều trò lắm. Em đủ sức hóa trang cho anh đến mức không ai nhìn ra được.

- Thiệt không? - Hắn chồm tới trước, ánh mắt hào hứng. –Em không giỡn đó chứ?

- Không giỡn đâu. Nhưng không phải là chuyện thay đổi màu tóc màu mắt hay diện mạo. Mà cả trang phục, lối nói chuyện, giọng nói và cả đến cá tính nữa, phải đổi hết. Phần lớn là tùy ở anh. Mình ta còn bao lâu nữa?

- Hai mươi ngày.

- Có thể kịp, - cô gật gù, - còn nhiều việc lắm. Ngày mai anh phải tới hãng gặp lại bạn bè, kể lể là anh sắp đi New York tìm việc.

Harry nóng mặt.

- Dẹp màn đó đi được không? Anh không muốn gặp lại thằng nào ở đó hết. Sao lại phải nói là đi New York?

- Anh phải nói, - Glorie dứt khoát. - Sau khi số kim cương bị cướp, cảnh sát sẽ bắt đầu điều tra. Họ thấy ngay đây là một vụ có nội gián. Sớm muộn gì người ta cũng coi đến tên anh, sẽ thấy rằng anh đã được chỉ định bay chuyến đó, rằng anh biết chuyến đó sẽ chở kim cương. Anh sẽ rơi vô danh sách bị tình nghi. Do đó, anh phải đi xe trước khi xảy ra vụ cướp. Anh phải tới New York, đăng ký trú ở một khách sạn. Anh phải chứng minh được là mình tới New Yorrk, mặc dù sau đó biến mất. Thậm chí anh còn phải kiếm chuyện đi đây đi đó. Ta sẽ bàn chi tiết vụ này sau. Em muốn anh hiểu khái quát trước như thế.

- Thần thánh ơi! Anh nghe ra rồi, nhưng đi New York là phải có tiền. Không được đâu.

- Khoan lo về chuyện tiền đó. Nghe em nói nè. Anh phải tạo được ấn tượng với nhân viên khách sạn để nếu cảnh sát điều tra, họ sẽ nhớ được anh. Sau đó anh kiếm một việc làm gì phải đi lại nhiều. Không khó đâu. Anh xin làm chân chào hàng ăn huê hồng chẳng hạn, dễ xin thôi. Lúc đó, em sẽ tới New York, anh sẽ lại đằng chỗ em ở và đừng cho ai thấy anh tới đó. Rồi em sẽ cải trang cho anh thành Harry Green. Trước khi đi New York, anh viết bài ba bức thư cho mấy ông bạn nào đó, mình sẽ dùng địa chỉ khách sạn nào đó ở Kansas City, Pittsburg, Detroit và Mineapolis, mỗi thư anh dùng một địa chỉ. Anh sẽ kể cho bạn bè nghe là anh đang đi làm ăn đây đó, sống tạm được. Em sẽ đi tới từng thành phố để bỏ thư. Mình sẽ có bằng chứng là anh đi xa dựa vào dấu bưu điện trên mấy lá thư đó".

- Khoan, khoan đã... - Harry nói.

- Để em nói hết. Thế là anh có bằng chứng ngoại phạm. Sau đó, anh sẽ trở về đây gặp Ben. Mướn một khách sạn rẻ tiền thôi và bắt đầu xuất hiện, làm sao càng có nhiều người nhớ mặt anh càng tốt. Có dịp là ca cẩm mình là cựu phi công hiện đang tìm việc làm trong nghề bay. Ca cho dữ đó, người ta sẽ nhớ anh lâu. Tới tiệm chụp hình nào đó, chụp vài pô, gây rắc rối với cha chủ tiệm, không chịu lấy hình, bày vài trò để thằng cha đó nhớ mặt. Sau này, khi đọc lệnh truy nã trên báo, thằng cha đó sẽ cung cấp cho cảnh sát bức ảnh của anh. Anh hiểu chưa? Khi nào dân cũng như cớm đều truy lùng Harry Green, thì Harry Griffin an toàn.

Harry há hốc miệng nhìn cô.

- Chà chà. Ai mà ngờ được? Em thiệt là độc chiêu, Glorie. Đòn này hết sẩy. Anh chưa từng nghĩ ra. Vậy là anh thoát như chơi.

- Đừng nói thế. Ai cũng mắc sai lầm như chơi. Nhưng ít ra làm như thế thì mình có hi vọng.

- Ăn chắc chứ hi vọng gì, anh tin như thế. Nhưng có một điểm anh không đồng ý. Anh muốn gặp Delaney trước khi đi New York. Nếu hắn không chơi, thì mình tìm cách khác, khỏi phải đi New York.

- Không, anh phải gặp hắn dưới lớp vỏ Harry Green, - giọng của Glorie trầm và căng thẳng. "Anh không được cho y biết lai lịch thật. Em rành tay Ben này mà. Y sẽ xác minh về anh. Nếu lỡ cớm nghi ngờ y có dính tới mớ kim cương này, y sẽ tố anh liền tức thì. Anh đâu có biết y. Một khi nắm được tiền, Harry Green phải biến liền để cả cớm và Ben đều không thể mò ra. Đó là điểm then chốt. Anh phải nghe lời em mới được.

Harry nhún vai.

- OK, thôi được. Nghe có lý đó. Anh sẽ gặp Delaney sau khi đi New York, nhưng bây giờ làm sao tới New York đây? Đi bộ hả? - Hắn cười nhăn mặt. - Nào, thôi đi nhỏ. Phải có cỡ ngàn đô: vé máy bay cho hai đứa, còn tiền để em tới mấy thành phố kia nữa, rồi tiền khách sạn. Không thể dưới một ngàn. Đào ở đâu ra đây?

Cô đứng dậy đi vào phòng ngủ, lát sau cô trở ra, cầm theo một túi da nhỏ và đặt trên bàn. Cô móc trong đó ra một cây trâm nạm kim cương và một vòng xuyến cẩn saphia. Cô đưa cho Harry.

- Đẩy mớ này đi cũng được vài ngàn. Em để dành chúng phòng khi đói kém.

Harry xem xét hai món đó một lúc rồi nhìn lên.

- Đẹp lắm. Em không muốn giữ sao? Bán đi coi bộ buồn quá.

- Không, em không cần nữa, - cô nói nặng nề. - Giữ chúng làm quái gì? Làm sao có dịp nào mà đeo đây?

Hắn đứng dậy tới bên cô.

- Nhưng em vẫn không muốn bán đi, phải không? - Hắn ôm cô trong tay. - Bây giờ mình cần tiền, nhưng rồi anh sẽ mua cho em những thứ tuyệt vời hơn. Anh hứa mà. Em tưởng anh không hiểu hết những điều em làm cho anh sao? Anh yêu em, và cảm ơn em.

Cô tựa vào người hắn, cố gắng đừng khóc.

- Hãy nghĩ tới chuyện mình đi London, Paris. - Hắn nói tiếp, tay vuốt ve mớ tóc mượt mà của cô. - Mình sẽ có nhiều tiền. Đi du lịch chán mình sẽ về đây góp vốn làm hãng taxi đường không và sống sung sướng suốt đời.

- Phải, - cô nói, níu chặt lấy hắn, - thậm chí mình có thể cưới nhau.

Lời nói vụt ra cô không kịp ngăn lại. Cô cứng người, tự giận mình và lo ngại.

- Tại sao không được ta? - Harry đáp, trong giây lát hắn thấy cảm kích với cô quá. Hôn nhân hình như cũng là một ý nghĩ đẹp. - Em có muốn như vậy không, Glorie? Em có chịu lấy anh không?

Cô nhổm ra khỏi người hắn để nhìn cho rõ.

- Dĩ nhiên, em rất muốn, - cô thầm nhận ra đây là lần đầu tiên có người cầu hôn cô.

- Ok. Thế là mình sẽ lấy nhau, - hắn mỉm cười với cô, - nhưng đừng vội, làm xong vụ này cái đã. Chịu không?

- Tại sao không làm liền ngày mai? - Cô dè dặt. - Ít nhất, mình cũng xin cái giấy chứng nhận...

- Đừng vội, cưng, - hắn hôn cô. - Anh không muốn có gì ưu tư khi kết hôn. Phải là một tuần trăng mật dài, thật dài. Ráng chờ làm xong vụ này đi cưng.

Cô gật đầu, cảm thấy xìu xuống - Dạ, mình sẽ đợi.

2

Ben Delaney đã tiến rất xa sau cái thời cặp bồ với Glorie. Gã là một kẻ đầy tham vọng, sẵn sàng lao vào lãnh vực nào thấy béo bở, vắt cho đến kiệt mồi rồi tìm lãnh vực khác cũng dễ ăn và béo bở như thế. Gã đã gặp nhiều chống đối, từng giải quyết bằng súng đạn. Nhưng giờ thì đã khác hết rồi. Gã tự coi mình là doanh nhân thành công với nhiều cơ sở ngon cơm trong tay. Một vài cơ sở cũng là thứ hợp pháp, như hai cái hộp đêm, một hãng taxi, hay cái hotel bảnh chọe ở Long Beach. Những cơ sở đó được tài trợ bằng những hoạt động kém hợp pháp như là ma túy, tống tiền, đĩ điếm. Một nguồn lợi nữa của gã là buôn bán đồ kim hoàn trộm cắp, và gã nổi tiếng là tay chịu trả giá cao nhất ở vùng duyên hải phía Tây.

Sống trong một biệt điện trên một khu đất hai mẫu ở đường Sunset. Mé phải của tòa nhà hai chục phòng ngủ này được trang bị thành một dãy văn phòng, chính ở đây, Ben điều hành cái vương quốc của gã.

Gã chẳng còn phải đeo kè kè khẩu súng nữa, gã thừa tiền để có một đội quân khỉ đột lo coi sóc nguồn lợi tức và làm nản lòng tay nào toan tính chuyện thọc vào lãnh thổ của gã. Tiền cống nạp hàng năm cho bọn cớm đủ để gã không bao giờ gặp rắc rối. Gã sống ngon lành, ăn chơi ra trò, và nếu không vì e ngại báo chí, thì có lẽ từ lâu gã đã là thành viên đáng kính của giới thượng lưu Los Angeles. Nhưng một số dân báo chí vẫn không quên tháng ngày làm găngstơ của gã, bằng chứng là đã ba lần gã bị gọi ra tòa vì tội sát nhân, mặc dù lần này cũng có một thằng luật sư cỡ bự khoét được một cái lỗ tổ bố trong mớ các bằng chứng tố cáo đủ để Ben chui lọt. Bọn báo chí cũng không quên xì căng đan về vụ gái điếm của gã hồi một năm trước, mặc dù chẳng có bằng chứng nào để tố cáo gã. Thỉnh thoảng, khi tin tức bị rò rỉ, cũng có những bài báo gay gắt về quá khứ của Ben và hàm ý là phải cho điều tra những cơ sở làm ăn hiện nay của gã. Bọn này cũng ám chỉ việc có cớm bảo vệ gã và như thế cần phải thanh lọc guồng máy công lực. Đó là mấy chuyện Ben chẳng đối phó được. Gã cũng muốn làm câm miệng vài thằng chủ báo, nhưng gã hiểu như thế là rất mạo hiểm. Gã bèn làm ngơ như không biết nhưng trong bụng thì căm thù sâu xa. Vì thế gã vẫn ở bên lề thượng lưu Los Angles, gã biết lũ người gã chiêu đãi, lũ người có mặt trong các dạ hội của gã chỉ là loại thứ cấp, loại tầm phào dễ dàng lê la tới những chỗ nào có rượu uống không phải trả tiền là được.

Sáng thứ Hai này, gã ngồi trong văn phòng sang trọng, có khung cửa sổ to đùng nhìn ra hồ bơi và khu vườn hồng, gã đang xem xét bản kết toán thu chi do thằng kế toán lão nghề của gã trình lên.

Gã thấy không hài lòng. Lợi tức giảm, chi phí tăng. Qua bảng này, gã thấy một số tay đàn em đã vung tiền như những thằng lính thủy say sưa. Bộ mặt gã xụ xuống khi gã ghi lại con số nhỏ bé gã được chi dùng sau khi đã thanh toán các chi phí. Ở lúc khác, thì gã cũng chấp nhận con số này, nhưng khốn mỗi năm nay gã định thỏa mãn một mơ ước của cả đời mình. Theo gã, dấu hiệu của một kẻ thành đạt, là làm chủ một chiếc du thuyền, không phải thứ thuyền buồm vớ vẩn, mà phải là một chiếc cỡ năm ngàn tấn, đủ tiện nghi cho hai mươi người, có pít nhảy đầm và có lẽ cả một hồ bơi nữa. Có một du thuyền như thế, với Ben, hầu như là đỉnh cao nhất của một đời sự nghiệp. Gã cũng hơi hoảng khi nhận được bản ước tính giá một du thuyền như gã muốn, do một hãng đóng tàu xin gửi tới: con số do bọn ăn cướp đó đưa ra làm gã giật mình. Gã tính ra sau khi tằn tiện đủ khoản thì còn cần cỡ một triệu đô nữa mới đủ, mà trong năm nay gã biết đào bới cái khoản đó ở đâu ra?

Gã đang cân nhắc vấn đề thì hộp máy nội đàm kọt kẹt:

- Có một cô Dane xin gặp, thưa ông Delaney, - giọng cô thư ký. - Cô Glorie Dane.

Ben chẳng rời mắt màn khỏi những ghi chép tính toán.

- Tôi không biết tên này, và cũng không muốn biết. Nói là tôi bận lắm.

- Dạ.

Máy nội đàm tắt ngúm. Nhưng khi lần giở mấy thứ giấy tờ, cái tên Glorie vang lại trong trí nhớ... Gã chợt thò tay nhấn nút máy:

- Cô nói tên Glorie Dane hả?

- Vâng, thưa ông Delaney. Cô ấy nói đây là chuyện riêng và rất khẩn cấp.

Ben nhếch mép. Nghe giọng là thấy vớ vẩn rồi. Gã ngần ngừ, rồi nhớ lại thời sống chung với Glorie, gã quyết định tiếp cô. Cũng từng một thời du dương với nhau mà. Hồi đó gã chẳng quan tâm quái gì trên đời. Gã chưa có những chuyện nhức nhối và cái vương quốc phải dòm chừng từng phút suốt ngày đêm này.

- Thôi được, đưa cô ấy vào. Tôi sẽ dành mười phút.

- Vâng, thưa ông Delaney.

Gã dẹp sơ mấy thứ giấy tờ trên bàn, ra đứng bên cửa sổ và đốt một điếu xì gà. Gã nhìn những luống hồng được chăm sóc cẩn thận với những nụ hoa nở rộ rồi nhìn qua hồ bơi. Đang mùa đông, nhưng hồ nằm trong nhà kiếng, nước được hâm nóng tử tế. Gã nhìn thấy Fay đang đứng trên ván nhún và sửa lại cái mũ bơi. Gã nhìn thân hình cân đối của bé, với cặp đùi rám nắng và gật gù hài lòng. Gã hao tiền bộn cho cô bé rồi, nhưng trên giường thì cô không những nồng nhiệt, mà còn lão luyện nữa. Ngoài ra, khối thằng ghen tị với gã vì cô, mà Ben thì không khoái gì hơn là bị ghen tị. Gã quay lại khi nghe tiếng cửa mở. Cô thư ký dễ coi lên tiếng "Cô Dane" và đứng tránh sang một bên cho Glorie vào.

Ben nhìn cô. Và chợt thấy tiếc vì đã gặp mặt. Làm sao người đàn bà xanh xao mệt mỏi này lại là Glorie được? Trời, trông cô ta già cỡ má của Fay vậy! Còn quần áo nữa kìa! Coi là biết sa sút quá rồi. Thiệt là tội.

Đã thấy nhiều ảnh của Ben trên báo Glorie cũng dự trù những thay đổi ở gã, nhưng cô cũng giật mình. Dĩ nhiên gã bây giờ phải bụng bự, tóc thưa và đã đốm bạc. Năm mươi bốn năm mươi lăm tuổi rồi còn gì. Nhưng điều đáng giật mình là bộ mặt lạnh băng mà cô vốn biết rõ hồi gã còn trẻ. Bây giờ bộ mặt đó trắng lạnh như cái mặt nạ. Đôi mắt mới ghê chứ: nó như bằng đá hoa cương và bất an như mắt kên kên.

- Chuyện gì? - Gã nói cụt ngủn, và quyết định kết thúc ngắn gọn cuộc gặp gỡ này. - Tôi còn nhiều việc phải làm. Không lẽ tôi xua cô đi mà không nói gì với nhau một lời. Có chuyện gì vậy?

Glorie thấy mình tím mặt, rồi trắng bệt ra. Lẽ ra gã cũng phải tỏ chút thân thiện, mời cô ngồi hay hỏi thăm sức khỏe chút đỉnh.

Cô quyết định dùng đòn bất ngờ. Phải làm cho gã tò mò trước khi gã tống cô như trong đầu gã đã định.

- Anh nghĩ sao về một lố hàng kim cương trị giá ba triệu đô?

Cái mặt gã vẫn lạnh như mặt nạ, nhưng cái kiểu nghiêng đầu qua một bên thế kia là biết gã kết rồi. Cô đâu có nghiên cứu thái độ biểu hiện của gã suốt mười bốn tháng hồi xưa để mà chơi.

- Cô nói chuyện gì đó? Kim cương gì?

- Tôi ngồi được không, hay là người ta không được ngồi trước mặt anh, Ben?

Gã chợt toét miệng cười, gã thích cái kiểu đó. Gã không bao giờ có lúc để người ta xun xoe với mình nữa.

- Ngồi đi, - gã nói và đi tới ngồi sau bàn giấy. - Kìa, Glorie, thông cảm là tôi còn nhiều việc lắm. Cái gì mà kim cương vậy?

Nhưng một khi cô biết gã đã kết thì không có gì phải vội vã. Cô ngồi xuống, thò tay lấy hộp thuốc lá bằng vàng và nhìn gã.

Gã sốt ruột đưa hộp quẹt cho cô. Cô mồi xong thuốc mới nói.

- Một người tôi quen muốn gặp anh. Hắn nghĩ anh có thể thương lượng được. Tôi không muốn xen vô vụ này, nhưng hắn nài nỉ vì nghĩ rằng chắc anh không chịu tiếp nếu không có người giới thiệu, nên... - cô nhún vai, ngừng giữa câu. - Hắn sẽ có mớ kim cương trị giá ba triệu cần bán. Hắn nghĩ anh là người duy nhất có tầm cỡ đủ để chơi mớ hàng này.

- Hắn moi được ở đâu?

- Tôi không biết, mà cũng không muốn biết. Có điều tôi chịu ơn hắn mấy chuyện, nên phải tới gặp anh giùm hắn.

- Đó là ai vậy?

- Tên hắn là Harry Green, ở Pittsburgh. Từng là phi công thời thế chiến, bị thương ở chân, nên hơi cà nhắc. Hắn buôn bán dầu nhưng nghe chừng không khá.

- Hắn làm gì dính tới mớ kim cương đó? - Gã nhíu mày.

- Không biết.

- Nghe có vẻ bẫy quá vậy. Nè, cô bé, cô làm phí thì giờ của tôi quá. Ba triệu đô kim cương... Hừ... Nói nghe giỡn chơi thiệt.

- Tôi đã nói với hắn, - cô nhìn gã, - là anh sẽ không tin đâu, nhưng hắn cứ nằng nặc. Hắn nhất định là tôi phải tới đây. Xin lỗi vậy, Ben, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa đâu.

Cô đứng dậy.

Khi Ben giơ tay định nhấn chuông gọi thư ký thì mắt gã lại chạm vào bảng kết toán thu chi ló ra dưới mớ giấy tờ.

Lố kim cương ba triệu đô! Nếu nhờ phép lạ nào đó và nếu đây không phải là một cái bẫy, nếu quả nó có thực, thì hắn đây chính là dịp để đóng được cái du thuyền trong năm nay.

- Đừng vội thế, - gã nói, dựa ngửa ra trên ghế. - Tay này tin được không đó, Glorie?

- Dĩ nhiên. Tôi mà không chắc thì đã không tới đây.

- Cô thực sự nghĩ rằng hắn sẽ lấy được?

- Tôi nghĩ thế. Nhưng không rõ nữa. Chỉ biết rằng tay này không phải thứ phung phí thì giờ và rất đáng tin cậy. Nhưng nếu anh bận quá không tiếp hắn được, thì chắc hắn phải đi tìm người khác vậy.

Ben do dự, rồi nhún vai:

- Thôi được. Gặp mặt y cũng không thiệt gì. Cô nói tên y là gì vậy?

- Harry Green.

- Bảo y tới gặp tôi ngày mai. Dặn y gọi trước cho thư ký của tôi để hẹn.

- Đến ngày 16 hắn mới có mặt ở Los Angles, - Glorie nói. - Hắn không muốn ai biết hắn tới đây. Hắn có thể gọi anh và hẹn gặp ở một chỗ khác không?

- Nè, y mà phí thì giờ của tôi là hối không kịp đâu đó nghe, - cái bộ mặt lạnh, trắng chợt đanh lại. - Làm quái gì mà y không chịu tới đây?

- Tốt nhất là anh hỏi thẳng hắn, - Glorie, nói mà cảm thấy lạnh suốt sống lưng khi nhìn khuôn mặt của gã.

Ben nhún vai sốt ruột.

- Thôi được, nói y gọi cho tôi, sẽ nói chuyện sau, - gã đứng dậy. - Cô chắc là thằng này được chứ?

- Chắc. Có thể cũng khó mà tin, nhưng Ben à anh vẫn còn có thể tin ở tôi mà.

- Được rồi, - gã cười xòa. - Quả là ngạc nhiên khi được gặp lại cô sau bao nhiêu lâu như thế, - gã đi vòng tới trước bàn. - Cô ổn chứ?

- Tôi khỏe. Còn anh?

- Tôi cũng khỏe, - gã nhún vai. Thằng Green này là bồ bịch của cô hả?

- Không. Có lần hắn gỡ bí giùm tôi. Vậy thôi.

- Rồi bây giờ cô chẳng có bồ bịch gì sao? - Đôi mắt găngstơ của gã nhìn vào mặt cô, dò xét. Đôi mắt như tia X quang.

- Tôi thấy đừng có bạn trai đỡ rắc rối hơn. Đàn ông thường khó mà tin được.

- Ồ, tôi không biết thế đấy, - gã mỉm cười. - Dù sao bồ bịch cũng là thứ thay đổi không khí, - gã đi lại cửa sổ, gã không cưỡng được ý muốn khoe đồ chơi của mình. - Lại đây coi nè.

Cô đến bên cửa sổ cạnh gã. Sau lớp kính, Fay đang nằm trên một tấm đệm hơi, mái tóc vàng nâu xòa quanh vai, mình phủ một tấm khăn.

- Coi được chứ? - Mắt gã lộ vẻ khinh khỉnh và tự thị. - Duyên dáng và xinh xắn, ha? Tôi thích

bọn còn trẻ: trẻ và nồng nàn, như cô hồi đó vậy.

Glorie thấy mặt mình tái nhợt đi. Lời nhạo báng đã đánh trúng điểm. Cô cố gắng nói:

- Phải, rất đẹp, nhưng rồi cô ta sẽ già. Ai cũng vậy. Ngay cả anh cũng đâu còn đẹp trai như hồi đó nữa, Ben. Tạm biệt.

Cô bước đi, mở cửa ra ngoài.

Ben nhìn khung cửa, giận dữ. Con nhãi này bao giờ cũng tung độc chiêu vào lúc chót. Gã đã cho cô rơi. Ai mà nghĩ được cô ta đã tàn tạ đến thế. Hồi đó cho cô ta rơi là gã đã sáng suốt lắm.

Gã bước đến bàn, chụp điện thoại lên.

- Borg hả? Có một con nhãi mới rời khỏi đây. Cao, da sậm, mặc bộ đồ đen trắng, tên là Glorie Dane. Kêu thằng Taggart bám đuôi nghe. Tao muốn biết nó ở đâu, làm gì, bồ bịch nó là ai... Làm cho kỹ nghe!

Giọng nói đầu dây bên kia trầm, nghe như người bị suyễn.

- OK, để vụ đó cho tôi.

Ben đặt máy xuống, mặt đăm chiêu. Harry Green? Thằng nào vậy? Nó mò đâu ra mớ kim cương này. Nếu Glorie nói có mớ hàng đó, thì chắc là thiệt rồi. Gã lúc nào cũng có thể tin ở cô.

Gã tới bên cửa sổ, nhìn xuống Fay. Nhưng cô ta sẽ già. Ai cũng vậy. Ngay cả anh cũng đâu còn đẹp trai như hồi đó nữa. Mẹ kiếp! Lại còn nói như thế nữa. Làm thối cha cả buổi sáng nay.

***

Glorie quá lo nghĩ khi bước ra ngoài đường phố nên không nhận ra gã đàn ông cao, lòng khòng, ngồi sau tay lái một chiếc Buick bên kia đường. Mặt gầy quắt, môi mỏng, mũi khoằm trông cứ như mặt chim ưng. Y nhìn cô đứng ở trạm xe bus, và khi chiếc xe bus đậu lại, cô bước lên. Y nổ máy, gài số và nhẹ nhàng lái theo chiếc xu bus đó.

Trên xe, Glorie nhận định bước đầu trong kế hoạch đã xong. Cuộc gặp như thế cũng tạm, không tệ hơn dự trù. Cô đã đoán Ben sẽ cư xử với cô như thế, cô hơi thất chí khi nhớ lại kiểu y nhìn cô khinh khỉnh. Bây giờ hoàn toàn không thể tưởng tượng chuyện họ sống chung với nhau được. Cô không ghen tị gì với con bé dưới hồ bơi, chỉ thấy thương hại thôi. Con bé sẽ đòi được ở Ben đủ điều, nhưng rồi cũng chẳng được bao lâu. Nhưng phải công nhận nó trẻ đẹp và hấp dẫn.

Cô phải nhắc Harry cảnh giác. Chắc chắn Ben sẽ tìm cách nắm lý lịch của hắn. Cô nhớ Ben từng nói là không bao giờ tin tưởng ai, gã bảo "Ai cũng có điều gì phải giấu, nắm được điều đó, mới là nắm được người ta."

Đột nhiên cô cứng người lại. Ai chứ Ben thế nào cũng cho người theo dõi cô. Sao mình ngốc thế! Ngay lúc đó xe chậm lại chỗ trạm gần căn hộ của cô. Trong chớp mắt, cô hiểu không khéo mình dẫn người của Ben tới đúng ổ của Harry.

Cô ở lại trên xe cho nó đi tiếp qua nhà mình và nhìn những hành khách xung quanh. Chỉ có ba phụ nữ và một ông mục sư. Vậy là cái đuôi phải đi xe hơi. Cô ngoái nhìn qua cửa kính phía sau.

Cái xe nào đằng sau kia cũng đáng nghi cả. Cô trả thêm tiền vé và xuống giữa khu thương mại. Đầu tiên phải biết chắc có ai theo mình không cái đã, rồi mới tính chuyện cho cái đuôi rơi. Cô

bước mau lẹ qua đám đông và rã vào Ferrier, một tiệm bách hóa lớn. Cô nhìn lại liếc ra sau.

Một chiếc Buick từ từ rề vào lề đường sau khi vượt qua cửa hiệu chừng năm chục mét. Một gã cao kều bước ra và tà tà đi ngược trở lại.

Đúng là cái kiểu lính của Ben. Tim đập thình thịch, cô bước vào và đi qua nhiều quầy hàng. Cô bước vào chiếc thang cuốn lên tầng trên và đưa mắt nhìn xuống.

Thằng cha cao kều, hai tay thọc túi quần đang tà tà đi tới thang cuốn. Cô hài lòng vì đã đoán đúng. Ben đã cho người theo cô.

Cô đi lòng vòng và mua một đôi vớ. Gian hàng vắng tanh. Thằng cha kia không thấy mặt mũi đâu. Cô lại theo thang cuốn xuống tầng dưới, đi tới dãy phòng điện thoại. Ngăn trong cùng còn trống, nhưng ngăn kế có một bà. Coi cung cách bà ta thì biết ngay là vô hại. Cô bước vào ngăn cuối và khép cửa lại. Lấy thân mình che mặt số, cô quay số căn hộ của mình. Lúc chuông kêu, cô liếc ra sau. Thằng cha cao kều đang săm soi chiếc máy cạo râu điện bày trên quầy. Cô biết chắc y chẳng thể nghe lén được và sốt ruột đợi Harry trả lời. Lát sau có người nhấc máy.

- Harry hả? Glorie đây.

- Ra sao rồi? - Giọng hắn nóng ruột.

- Tốt, hắn chịu gặp anh. Nè, Harry, nghe đây, hắn cho người bám đuôi em. Chắc hắn muốn biết anh là ai và nghĩ là em sẽ chỉ lối. Em đang ở tiệm Ferrier, người của hắn đang ở ngay ngoài Phòng điện thoại. Anh phải gói đồ chuồn đi ngay. Em sẽ dẫn tên này đi vòng vòng cho tới khi anh chuồn khỏi. Rồi em sẽ cho y rơi, - cô liếc đồng hồ tay. - Em sẽ đợi anh ở góc đường Western với Lennox lúc một giờ mười lăm. Có một sạp báo ở đó. Dừng xe, ra mua một tờ báo. Đừng nhận mặt em trừ phi em mở lời trước. Nếu em đã cho y rơi được em sẽ cùng lên taxi với anh. Còn nếu y vẫn bám theo, em sẽ ra ga sau, nếu không, ta hẹn gặp nhau ở tiền sảnh khách sạn Astor, New York lúc mười một giờ trưa thứ Sáu. Nghe kịp không?

- Rồi, - giọng Harry phấn khích. - Cẩn thận, nhỏ. Anh sẽ tới đúng một giờ mười lăm.

- OK. - Glorie thấy đau nhói. Cô không muốn xa hắn, cô buồn phiền nghĩ tới ba ngày trống trải trước mặt. - Nè, Harry, khi rời nhà phải cẩn thận. Ben có thể đã biết địa chỉ của em qua danh bạ điện thoại và đã cho người đến canh chừng. Phải cẩn thận đừng để có đuôi, nghe?

- Vụ đó để anh lo. Mà hắn chịu gặp anh hả?

- Chịu. Sẽ kể chi tiết khi gặp lại. Một giờ mười lăm, nhớ cẩn thận.

Khi Harry đặt ống nghe xuống, hắn nghe tiếng chuông cửa reo. Hắn còn đang nghĩ về những điều Glorie vừa nói, hắn bước ra phòng giơ tay định mở cửa. Chợt hắn sựng lại. Từ khi sống chung với Glorie, hắn nhớ đâu có ai tới thăm lúc sau mười giờ. Vậy ai đây? Hắn nhớ lại lời Glorie. Có thể đây là người của Ben. Hắn rón rén tới bên cửa, đóng chặt lại rồi chờ đợi, căng thẳng lắng nghe. Chuông lại reo, gay gắt, dai dẳng. Harry vẫn chờ, vài giây trôi qua, rồi chiếc chìa khóa cắm trong ổ bắt đầu xoay. Hắn nhìn mà tim đập thình thịch. Người bên ngoài đã dùng một cái kẹp chắc mà mảnh, kẹp lấy chìa và xoay trong ổ. Cái chốt mở kịch một tiếng, nắm đấm xoay đi và cảnh cửa đẩy vào. Nó kẹt cái chốt gài.

Harry rón rén lui lại. Vào phòng ngủ, hắn lôi vali dưới gầm giường ra. Đứa bên ngoài sẽ biết chắc trong phòng có người vì khóa còn cắm phía trong. Y chắc sẽ chờ ngoài hành lang. Cho mày chờ cả ngày.

Hắn vào phòng tắm, đẩy cửa sổ lên và bước ra cầu thang cứu hỏa.

Có một cô bạn gái của Glorie sống ngay ở tầng dưới. Hắn biết lúc này cô ta đã đi làm và căn hộ trống rỗng. Hắn bước xuống dưới ngang cửa sổ phòng tắm của cô và mở ra. Hắn cẩn thận ngó trên dưới xem có ai thấy mình không rồi mới leo vào buồng tắm, xong xuôi hắn khép cửa sổ lại. Hắn đi qua phòng khách tới cửa trước. Hắn lật cổ áo khoát lên, sụp mũ xuống rồi mở cửa, bước ra ngoài.

Cầu thang lên tầng trên ở cuối hành lang. Một thằng cha thấp đậm người, áo khoác nón nỉ cẩn thận đang đứng dựa tường, miệng phì phèo thuốc lá. Y lơ đãng nhìn Harry. Hắn bình thản khép cửa, cầm vali lên, nhưng miệng khô ran, người căng thẳng. Hắn chưa từng gặp cảnh này, mà đó mới là dấu hiệu cảnh báo gian khổ đầu tiên, còn bao nhiêu hiểm nguy và gian nan trước mặt nữa.

- Ê, sếp, - thằng cha kia lên tiếng khi Harry bắt đầu xuống thang. - Xin một phút thôi.

Gì đó?

Cô Dane có nhà không?

Ai mà biết? Lên đó mà kêu cửa.

Gọi mà không ai mở hết. Cô ấy ở một mình hả?

- Ừ, - Harry bước tiếp tục. - Tôi phải đi kẻo trễ tàu. Ông lại hỏi đằng quản lý đó.

Thằng cha ầm ừ, còn Harry đi mau tới cửa và bước ra ngoài. Hắn đi dọc lề đường. Tới góc đường, hắn quay đầu lại. Ngoài một chiếc xe đậu cách khu nhà độ trăm mét thì con đường trống trơn. Rồi có một chiếc taxi chạy qua. Harry vẫy tay.

- Góc Western với Lennox, lẹ lên.

Hắn ngồi xuống, hơi quay ra sau, không có chiếc xe nào theo. Đồng hồ chỉ 1:15 khi chiếc taxi đậu ngay trước sạp báo.

Glorie đã đợi sẵn, Harry chưa kịp ra khỏi xe, cô đã chạy tới và chui tọt vào trong.

- Đi đâu đây? - Harry hỏi.

- Ra ga.

Tài xế liếc nhìn Harry chờ đợi, hắn gật đầu. Xe chuyển bánh.

- Ổn chứ? - Glorie hỏi.

- Ổn.

Họ ngồi im trong chiếc xe len lỏi trong rừng xe cộ. Cô nắm tay Harry và nhìn hắn bồn chồn.

Tại ga, Harry trả tiền xe xong, họ đi vào quầy giải khát. Glorie ngồi một bàn trong góc, Harry lại quầy rồi bưng ra hai tách cà phê.

- Tụi nó nhạy thiệt, - hắn nói ngay khi ngồi xuống. Rồi kể lại những chuyện xảy ra. - Em chắc không vào phòng được đâu, vì anh gài chốt trong rồi, - hắn kết thúc. - Chắc em phải chờ Doris

về rồi chui qua cửa sổ buồng tắm của cô ấy mà lên phòng mình.

Cô lắc đầu.

- Em không về đó đâu. Hết an toàn rồi. Em đâu dám chắc là sẽ gặp may mắn nữa. Nếu em trở lại, Ben sẽ phái hai thằng theo em chứ không chỉ một đứa. Lần này gặp may mới cắt đuôi được đó chứ. Em vào phòng vệ sinh nữ, ở đó có lối thông ra ngõ dành cho nhân viên. Lần sau dễ gì thoát được bọn đó. Em sẽ đi New York với anh, nhưng mình không đi chung. Sẽ gặp nhau như dự định là mười một giờ thứ Sáu ở Astor.

- Nhưng em đã chuẩn bị đồ đạc gì đâu!

- Tới New York rồi sắm lại sau, - cô nhún vai. - Anh phải cẩn thận, Harry. Đừng có tin thằng Ben. Y đã thay đổi nhiều, em không hiểu hết y nữa. Y nguy hiểm và tàn độc hơn xưa nhiều.

- Chuyện ra sao?

Cô kể vắn tắt cuộc gặp gỡ.

- Thế được rồi. Đừng lo cho anh. Em đã mở được đường. Cứ để anh đối phó với hắn.

- Đừng tin gì ở y, - ánh mắt cô bồn chồn. - Đòi cho bằng được tiền trước khi vào việc. Đừng nghe một lời hứa hẹn nào và đừng để y hù anh.

- Hắn không làm được gì anh đâu, - hắn cười nhạt, cạn tách cà phê và liếc đồng hồ tay. - Chắc phải đi mua vé thôi. Em đi trước đi. Hẹn gặp ở Astor trưa thứ Sáu.

- Rồi, - cô nhìn hắn. - Em sẽ rất nhớ anh, Harry.

- Không lâu đâu.

Cô đứng lên và vịn vai hắn.

- Nhớ cẩn thận, anh yêu.

- Chắc chắn.

Hắn nhìn cô ra khỏi khu giải khát, với tấm lưng giữ thẳng và cặp chân dài, thon. Hắn nghĩ chỉ cần cô chải chuốt thêm một chút là ra dáng một giai nhân ngay. Đột nhiên hắn cảm thấy nồng nàn tình cảm đối với cô. Cô có sự gan dạ, sắc bén, đó là điều ít gặp ở phụ nữ.

Hắn đốt một điếu thuốc. Được, cứ như thế. Đây chỉ là bước khởi đầu. Nếu có chút may mắn, thì hai mươi ngày sau, hắn sẽ có năm chục ngàn đô.

Chỉ cần chút may mắn...

***

Buổi tối ngày 16 tháng Một, một chiếc taxi đậu trước khách sạn Lamson trên đường Sherbourne, người tài xế thò tay mở cửa sau.

Mây mù đi theo gió vần vũ đầy trời suốt ngày. Bây giờ gió đã ngớt, và mưa, như những sợi thép mảnh đan trong ánh đèn đường, cứ rơi đều đặn, gõ rầm rì trên nóc xe.

Anh tài xế liếc nhìn cửa khách sạn, một ngọn đèn vàng vọt gắn trên khung cửa đôi, sáu bậc thềm bẩn thỉu, loang lở nối lề đường với khung cửa. Hiếm khi anh chở khách tới chốn này, thậm chí anh không nhớ nổi lần gần đây nhất anh tới đây là lúc nào. Những khách trọ ở đây thường là loại nghèo, đâu dám phung phí đi taxi, họ thường đi bộ hoặc xe bus. Đó là cái khách sạn rẻ tiền và tồi tàn nhất Los Angles: một nơi tạm trú của những tay ma cà bong hay mới hãn mạn tù để chờ một cú làm ăn mới.

Người khách của anh ra khỏi xe, chìa ra một tờ năm đô cho anh và nói bằng giọng rất khó nghe, "Giữ luôn tiền thối, cố dành dụm mà mua một cái xe mới".

Anh tài xế ngạc nhiên đến độ phải chồm ra để nhìn rõ người khách. Anh đâu mong gì tiền "bo," mà còn e rằng sẽ bị cự nự vì bẻ cờ quá lố. Năm đô! Thằng cha này chắc điên!

Đó là một người cao, to, mặc một chiếc áo mưa tồi tàn, đội cái mũ nâu cũng tồi tàn không kém. Thân hình gân guốc, độ bốn mươi lăm tuổi, coi tướng tá bậm trợn với hàng ria mép vàng hoe, một vết sẹo gớm ghiếc chạy từ mắt phải xuống khóe miệng làm nhăn nhúm lớp da xung quanh, khiến mí mắt phải lệch xuống. Tay trái của hắn cầm một chiếc vali sờn rách, còn tay phải là một cây can, đầu có núm cao su.

- "Bo" hả? - Anh nói trống trơn, nhìn tờ bạc trong tay, - còn tiền xe chỉ có một hai đô.

- Nếu anh không thích thì cứ trả lại tôi.

Hắn nói như đang ngậm cái gì đó trong miệng, nghe thiệt kỳ cục. Anh nghĩ thằng cha này bộ không còn vòm miệng hay sao. Khi nói chuyện, hắn để lộ hàm răng trắng bóng, nhô ra ngoài như răng ngựa, đẩy cái môi trên và hàm ria chìa tới trước, làm khuôn mặt coi cô hồn chết mẹ.

- OK, tùy thôi, - anh nhét lẹ tờ bạc vô túi. - Cám ơn ông. - Anh ngập ngừng một chút, - Bộ ông muốn cái gì ở nơi tồi tệ này sao? Tôi biết có chỗ sạch sẽ hơn ở cuối đường kia thôi mà cũng không đắt hơn mấy. Ở đây thì rệp bò lền khền suốt ngày mà răng nó cũng bén như răng gấu đó.

- Nếu anh không muốn cái mỏ của mình bị vặn ra sau gáy thì đừng có xía vô chuyện người khác. - Hắn ta sủa.

Hắn đi lên lề đường, khập khiễng thảm thiết, hắn phải tựa lên cây can. Hắn leo lên bậc thềm và chui vào khuất sau cánh cửa.

Anh tài xế nhìn theo. Đồ khùng. Dám chi năm đô mà ở trong một cái ổ như Lamson! Anh lắc đầu, ngẫm nghĩ lại các loại khách quái đản mình từng chở trên xe, thằng cha này càng quái hơn. Anh gài số và cho xe chạy dưới màn mưa.

Tiền sảnh khách sạn còn tồi tệ hơn mặt tiền. Ba cái ghế ọp ẹp, một chậu kiểng đầy bụi, một đường thảm lỗ chỗ, lại thêm một tấm gương cáu đen lốm đốm trên vách. Bao trùm toàn phong cảnh thê lương này là cái mùi mồ hôi, súp cải bắp và những đường ống nước rò rỉ. Mé phải tiền sảnh là quầy tiếp tân với ông chủ Lamson ngồi sau đó. Ông ta mập mạp, chiếc mũ quả dưa đẩy tuốt ra sau gáy, hai tay áo xoăn lên lộ ra đôi tay lông lá, xăm hình tùm lum.

Lamson nhìn người khách khập khiễng mà không động đậy. Đôi mắt ông ghi nhận khuôn mặt sẹo, nước da đen sạm, hàng ria mép rậm và bước chân cà nhắc.

- Tôi cần một phòng, - khách lạ đặt vali xuống. - Phòng tốt nhất, bao nhiêu?

Lamson nhìn lại dãy chìa khóa treo phía sau, ngẫm nghĩ và nói.

- Phòng 32 được đó, phòng tốt nhất. Một đô rưỡi một đêm.

Khách lạ rút ví ra, rút một tờ mười đô bỏ lên mặt quầy.

- Tôi ở lại bốn đêm.

Cẩn thận không lộ vẻ ngạc nhiên, Lamson cầm tờ bạc, vuốt thẳng, xem xét rồi hài lòng vì đó là bạc thật, ông gấp ngay ngắn rồi nhét vào túi áo. Ông ta móc ra bốn tờ một đô và tiếc rẻ đặt lên quầy.

- Giữ lấy để lo bữa sáng, - khách lạ lùa mấy tờ bạc trở lại. - Tôi muốn được phục vụ và sẵn sàng chi tiền.

- Được, thưa ông. Chúng tôi sẽ phục vụ chu đáo, - ông ta vội vã cất tiền vào chỗ cũ. - Nếu ông muốn chúng tôi sẽ dọn một bữa ăn ngay.

- Khỏi. Cho cà phê với bánh mì chín giờ sáng mai.

- OK. - Lamson lấy ra một cuốn sổ mép quăn queo. - Xin ông ký vào đây. Quy định của cảnh sát mà.

Người khách ghi tên bằng mẩu bút chì kẹp theo sổ. Lamson xoay cuốn sổ lại và thấy dòng chữ viết in hoa: Harry Green, Pittsburgh.

- Vâng, thưa ông Green. Ông cần thêm gì không? Chúng tôi có bia, whisky và gin.

Ông khách Harry Green lắc đầu.

- Không, nhưng tôi muốn gọi điện thoại.

Lamson chỉa ngón tay cái về phía phòng điện thoại xa cuối tiền sảnh.

- Đằng kia, xin ông cứ tự nhiên.

Ông khách khập khiễng chui vào phòng điện thoại. Hắn quay số và chờ. Lát sau có giọng phụ nữ: “Nhà riêng ông Delaney. Ai ở đầu dây?”

- Tôi là Harry Green. Ông Delaney có hẹn gặp, làm ơn nối giùm.

- Xin chờ máy.

Một lúc lâu sau mới có tiếng “click” trong máy và giọng đàn ông vang lên, “ Delaney đây”.

- Glorie bảo tôi gọi cho ông, thưa ông Delaney.

- À, phải. Ông muốn gặp tôi phải không? Cứ tới đây tối nay, lúc tám giờ. Tôi có thể dành cho ông mười phút.

- Ông muốn tôi tới đằng ông hả? Nghe chừng đó không phải là ý kiến hay.

Im lặng.

- Vậy sao? - Giọng Ben sắc ngọt. - Thế cái gì mới là ý kiến hay?

- Có lẽ ông không muốn có ai biết rằng tôi đã tới tiếp xúc với ông một khi sau này có chuyện gì xảy ra. Ta sẽ nói chuyện với nhau trong một cái xe ở bến West Pier, không ai nhìn thấy chúng ta hết.

Lại im lặng một lát.

- Nghe nè, Green, nếu anh phí thì giờ của tôi, - giọng Ben lạnh lẽo, - thì hối không kịp đâu. Tôi không thích bị quấy rầy.

- Rồi, bến West Pier, mười rưỡi tối nay. - Ben gằn giọng và dập máy.

Một lúc lâu, kẻ tự xưng là Harry Green cứ đứng dựa vào vách phòng điện thoại, ống nói vẫn cầm trên tay. Hắn nhìn qua khung cửa kính mờ. Hắn thấy một cảm giác chiến thắng dậy lên, chen lẫn với bồn chồn. Lại tiến thêm được một bước nữa, hắn nghĩ, một đoạn đường nữa. Bốn ngày nữa, hắn sẽ có mặt ở phi trường để chờ chuyến bay đi San Francisco đó. Hắn gác ống nói và khập khiễng trở ra nơi hắn bỏ vali.

Lamson rời mắt khỏi tờ báo và ngước lên.

- Phòng của ông ngay đầu cầu thang. Cần tôi mang vali lên giùm không?

- Khỏi.

Hắn trèo lên thang. Tới tầng trên là thấy ngay phòng 32. Hắn thọc chìa khóa vào ổ khóa và mở cửa.

Hắn bước vào một căn phòng rộng. Trong góc là một chiếc giường đôi có khung sắt uốn lượn cầu kỳ ở hai đầu. Tấm thảm thì mòn sờn và bẩn thỉu. Hai chiếc ghế bành đặt hai bên lò sưởi. Một bồn rửa tay và một bình nước đầy bụi trên bức tường cạnh lò sưởi. Một bức tranh tả một người đàn bà đang gọt táo, mắt nhìn ra những ngọn đồi bên ngoài cửa sổ vẽ màu mè lòe loẹt treo trên bệ lò sưởi.

Harry đóng cửa, đặt vali xuống và bước tới tấm gương lớn treo đối diện cửa vào và nhìn bóng hình mình.

Thay đổi khiếp thiệt, hắn thầm nghĩ. Cái thằng cha trong gương không có tí dấu vết nào của Harry Griffin. Ngoài bộ mặt thẹo, thì hắn là một người ngoài bốn mươi, bụng đã hơi đẩy ra, thứ đàn ông mà các bắp thịt đã chuyển dần thành mỡ.

Hắn cởi mũ và áo mưa, vẫn đứng trước gương. Mái tóc vàng, hớt sát kia là một cái lớp tóc giả chế tạo rất khéo, bám chặt vào da đầu của Harry,vết sẹo là một loại da phủ hóa chất. Bộ ria thì được cấy từng sợi một. Khuôn mặt được thay đổi bằng những miếng độn cao su gắn trong nướu răng. Mấy cái răng hô thì được nẹp chồng lên răng thật. Cái bụng bự và bờ vai rộng là nhờ một bộ áo giáp bằng nhôm mặc lòn dưới các lớp áo. Còn cái chân khập khiễng là do chiếc giày phải cao hơn chiếc giày trái.

Tất cả do Glorie làm. Cô bảo đảm hắn sẽ không thể bị nhận diện, và Harry cho rằng ngay cả bạn thân của hắn cũng thua luôn.

Glorie cũng chỉ hắn cách gỡ và ráp vết sẹo và bộ ria. Hắn sẽ phải mang lớp cải trang này bốn ngày đêm. Hắn sẽ phải tắm rửa cạo râu, nên phải biết cách gắn và gỡ các thứ. Ban đầu hắn phản đối việc hóa trang quá cẩn thận đó, nhưng cô đã quyết tâm làm. Lúc hoàn tất hắn mới đồng ý là cô đúng. Hắn có thể thản nhiên chường mặt ở mọi nơi. Cô đã làm hơn cả dự định, Hary Griffin hoàn toàn biến mất, còn Harry là một kẻ có thật, khả dĩ tin được.

Bây giờ mọi chuyện tùy ở Delaney. Glorie đã nhắc đi nhắc lại là đừng tin gã. Hắn cũng hơi bực vì cô đã có quá nhiều quyết định trong vụ này, vì dù sao, đây cũng là kế hoạch của hắn. Dĩ nhiên phải công nhận là việc hóa trang trước khi vào cuộc là ý kiến tuyệt vời, nhưng tại sao cô không để những chuyện còn lại cho hắn xử trí? Vì cô đã sáng tạo thành công nhân vật Harry Green, nên hắn phải chịu đựng, nhưng bây giờ hắn thấy dễ chịu hơn khi tự mình lo mọi chuyện mà không có cô kè kè bên cạnh. Những cảnh cáo, lo lắng và sợ hãi thường trực của cô làm hắn khó chịu.

Mười giờ mười, hắn rời khách sạn trong màn mưa để tới trạm xe bus. Hắn rời xe ở bến cuối cùng và đi bộ theo con đường Ocean.

Bến West Pier, thường là nơi đón đưa những con bạc ra những con tàu sòng bạc neo bên ngoài cương thổ thành phố, lúc này đã tối thui và vắng vẻ. Trong một đêm mưa thế này, ít có con bạc nào đi chơi và chỉ thấy có hai chiếc xuồng taxi đậu ở bến.

Harry trú mưa dưới một mái hiên. Đã mười giờ hăm lăm. Hắn đốt nốt điếu thuốc, nhận ra tinh thần mình căng thẳng và tim đập nghe rõ mồn một.

Lúc Mười giờ bốn mươi, một chiếc Caddillac màu tối, to đùng như chiến hạm chạy tới và ngừng ở lối xuống bến, hắn đoán đó là xe Delaney. Hắn khập khiễng bước tới, trông thấy mờ mờ trong xe có hai người ở băng trước và một người ở băng sau.

Tay ngồi cạnh tài xế mở cửa bước xuống, cao, vai xuôi, Harry nhận ra theo lời tả của Glorie, thì đây chính là tên đã bám đuôi cô.

- Green hả? - Y hỏi cộc lốc.

- Phải.

- Dô băng sau. Tụi tao sẽ chạy vòng vòng, cứ nói chuyện với sếp.

Y mở cửa sau ra, Harry chui vào và thả mình trên nệm ghế dày. Ben Delaney, ngậm xì gà, quay mặt để nhìn rõ hắn. Ánh đèn đường không đủ sáng để họ nhìn rõ nhau, nhưng Harry nhận ra Delaney qua bộ ria tỉa tót và cái kiểu nghiêng nghiêng cái đầu.

- Green hả?

- Phải. còn ông, Delaney?

- Thế anh tưởng tôi là ai? - Ben sủa lại. - Lái chậm chậm đó, - gã nói với tài xế. - Chừng nào kêu tốp thì tốp, đừng đi đường lớn, - gã khẽ xoay người hướng về phía Harry trong bóng tối. - Có đề nghị gì thì nói lẹ lên. Tôi còn nhiều chuyện phải làm hơn là ngồi trong xe chạy vòng vòng dưới mưa thế này.

- Trong bốn ngày nữa, - Harry lẹ làng, - hãng Californian Air Transport sẽ chở một lố kim cương công nghiệp trị giá ba triệu đô tới San Francisco. Tôi biết chiếc máy bay nào sẽ chở nó và cách nào chiếm được nó. Tôi muốn bán kế hoạch này cho ông. Việc này có thể làm với ba người, và một người lái xe hơi. Tôi là một còn ông kiếm thêm ba người nữa. Tôi muốn thù lao năm chục ngàn chứ không ăn chia gì mớ kim cương hết. Đề nghị là như thế.

Delaney ngạc nhiên thực sự. Gã không hề mong một đề nghị đơn giản như thế. Năm chục ngàn! Thằng này dám ăn dám nói thiệt.

- Anh đừng tưởng tôi khùng tới độ ô kê một vụ như thế chứ? Thứ đó rớ vô là phỏng lửa.

- Đó đâu phải chuyện của tôi, - Harry đáp lễ. - Việc của tôi là thó mớ kim cương. Sau đó xử lý mớ đó ra sao thì tôi không biết tới. Nếu ông không thích, thì cứ nói. Tôi lúc nào cũng sẵn sàng đi chỗ khác. Thời giờ của tôi cũng quí như của ông vậy.

Taggart, tay cao khều, vai xuôi, ngồi phía trước, quay lại nhìn. Tuy trời tối không nhìn rõ mặt, nhưng Harry cũng ngửi ra mùi đe dọa.

Nhưng Delaney lại không bực vì lối nói chuyện đó. Gã còn khoái nữa là khác.

- Anh thấy mớ kim cương đó chưa?

- Chưa. Nhưng đâu có gì đặc biệt. Đó là kim cương công nghiệp: ngon lành như tiền mặt. Chỉ cần giấu một thời gian rồi đem tiêu thụ từ từ. Nếu cẩn thận là không có chuyện rắc rối gì hết.

Delaney biết hắn nói đúng. Gã có cả đống thị trường tiêu thụ cho thứ kim cương này, nên cũng chẳng cần giữ lâu. Nếu mớ này trị giá đúng như thằng này nói, thì gã có thể kiếm cỡ hai triệu, thậm chí hai triệu rưỡi.

- Làm sao chớp được hàng? Cướp chiếc xe tải trước khi tới phi trường hả?

- Không ăn thua. Họ sẽ chở bằng xe bọc thép có mô tô hộ tống. Đừng mong tới gần. Kế hoạch của tôi là cướp chiếc máy bay.

Delaney cứng người. Coi cái kiểu Taggart nhóng cổ lên thì biết không chỉ mình gã là sửng sốt.

- Không tặc à? Trời đất, sao làm được?

- Đâu khó gì. Nên kế hoạch này bén là ở chỗ đó. Tôi đã mua trước ba vé trên chuyến bay đó. Sẽ có khoảng mười lăm hành khách khác nên tôi với hai đàn em của ông sẽ không làm ai ngạc nhiên. Cất cánh lúc trời vừa tối, chuyến bay kéo dài hai tiếng. Vừa ra khỏi phi trường, tôi sẽ vào phòng lái, ngắt liên lạc vô tuyến, lùa tổ lái ra khoang hành khách cho lính của ông coi chừng. Tôi sẽ đưa máy bay đáp xuống sa mạc. Tôi cần một chiếc xe tốt chờ sẵn ở đó đón tụi tôi đi. Tôi sẽ giao kim cương ở bất cứ chỗ nào ông chọn, thế là xong.

Ben ngồi dựa ra, cái đầu nhà nghề, ranh ma của hắn đang hoạt động. Kế hoạch này thiệt ngon và gan dạ, hoàn toàn có thể thành công, nhưng mọi chuyện là tùy thuộc vào Green. Chỉ cần thằng này mất tinh thần, phạm một sai lầm, là bể tan nát. Mà gã đã biết gì về tay này đâu, ngoài chuyện Glorie giới thiệu. Gã thấy có thể tin được Glorie, nếu vụ này ăn, là chiếc du thuyền nắm chắc trong tay.

- Anh lái máy bay được hả? - Gã hỏi.

- Dĩ nhiên, - Harry đáp nóng nảy. - Hồi thế chiến tôi đã lái đủ thứ máy bay rồi.

- Anh sẽ phải đáp trong bóng đêm. Vụ đó thì sao?

- Nè, ông khỏi lo về chuyện của tôi. Tôi biết rành mà, sẽ đáp ngon lành thôi. Nếu có trăng thì tốt, không có thì cũng đáp như thường. Ông muốn làm vụ này hay không?

Ben thấy mình để điếu xì gà tắt ngúm, một điều hiếm khi xảy ra. Gã liệng nó khỏi cửa xe.

- Vậy anh muốn gì trong vụ này?

- Ông lấy kim cương, trả lương cho mấy thằng lính và chi cho tôi năm chục ngàn.

- Hơi nhiều đó. Có thể tôi ngậm mớ đó một hai năm mới tiêu thụ được. Tôi sẽ chi cho anh mười ngàn thôi.

- Năm chục ngàn hoặc là xù. Tôi phải chịu nguy hiểm, còn ông thì không. Cớm sẽ nắm được mô tả nhận dạng của tôi, tôi sẽ phải chạy trốn, còn ông thì không. Ông có thể kiếm khỏe chừng hai triệu mà không nguy hiểm gì cả. Nếu ông nghĩ năm chục không phải là con số hợp lý, thì làm ơn kêu thằng tài xế ngừng lại cho tôi cút khỏi đây cho rồi.

- Ba chục nghe? - Ben đề nghị, gã trả giá chỉ vì thích trả giá thôi. - Tôi chi cho anh ba chục, không thêm một xu.

Harry nghe cảm giác chiến thắng bốc lên, Hắn biết Ben đã cắn câu.

- Ông biểu thằng tài xế tốp xe giùm.

Ben để một nụ cười nở ra trong bóng tối.

- OK, rồi. Năm chục. Tiền mặt khi anh giao kim cương.

- Không, tôi muốn hai chi phiếu có bảo chứng mỗi cái hai mươi lăm ngàn đô vào buổi chiều trước khi máy bay cất cánh. Tôi phải biết chắc là tiền bạc đã vào nơi an toàn trước khi lên máy bay. Nếu không là dẹp.

Tay Taggart rõ ràng chịu hết nổi.

- Để em dứt thằng này nghe, Sếp? - Y gừ lên, quay người lại.

- Nín! - Ben nạt lại. - Đừng chộn rộn! - Gã quay sang Harry. - Nhận tiền mặt lúc giao hàng, nghe chưa?

- Không. Làm sao tôi tin ông được? - Harry nắm chặt bàn tay lại thành quả đấm. - Cái gì cản mấy thằng khỉ đột của ông nổ vào lưng tôi khi ông đã nắm kim cương trong tay? Tiền phải vô trương mục của tôi trước, không thì thôi.

- Anh phải nghe lời tôi, - giọng Ben chợt dữ tợn. - Tôi đâu thể nghe lệnh thứ tép riu như anh.

- Cứ biểu nghe lời tôi đi, - Harry nghe mồ hôi rướm ra, nhưng hắn đã quyết chí. - Cứ biểu tôi đáp xuống trong đêm rồi ông được cái gì thì được. Đừng có nóng.

Thằng tài xế đạp thắng cái két, tấp vô lề, còn Taggart thì quay lại tay lăm lăm khẩu súng. Y đang tính thò tay tóm cổ áo Harry thì Ben sủa.

- Dẹp đi! Ai biểu mày đó? Chạy xe tiếp tới. Đừng xía vô, Taggart.

Thằng tài xế nhún vai rồi cho xe phóng tới. Taggart bực bội quay lên. Cả hai chưa từng nghe một người nào nói chuyện với sếp kiểu này mà còn toàn mạng.

Nhưng Ben thì biết Hary đang nắm con át chủ bài. Càng nghĩ về vụ này, gã càng khoái. Lời đứt đuôi hai triệu! Năm chục ngàn rẻ rề!

- Nắm tiền rồi, ai cấm anh trở mặt với tôi? Gã hỏi Harry.

- Ông nắm cổ tôi cái một, phải không? Sao ông lo thế? Lính của ông đưa cho tôi hai tấm chi phiếu, y có thể cùng đến ngân hàng với tôi. Y có thể ở cạnh tôi cho đến lúc xong việc. Còn nếu ông không tin rằng lính của ông có thể coi chừng tôi, thì chính ông đi cùng với tôi là xong.

Ben đã tính trước là sẽ cho Borg coi sóc Harry. Mà không chỉ một đứa, phải là ba đứa, cùng với Borg. Gã phải chắc ăn là Harry không có cơ hội phản thùng. Nhưng gã không muốn Harry nghĩ rằng gã đang làm một chuyện quá ngon ăn.

- Được rồi. Bữa nào máy bay cất cánh?

- Ngày 20

- Mấy giờ?

- Tôi sẽ cho ông hay khi tôi nắm được tiền.

- Coi bộ anh không chịu tin ai hết, ha? - Gã mỉm cười, gã bắt đầu thấy nể mặt thằng cha có giọng nói như người thiếu vòm họng này. - OK, Green, cứ như thế. Trưa ngày 20, lính của tôi sẽ đưa anh hai chi phiếu, mỗi cái hai mươi lăm, rồi nó sẽ ở với anh cho tới lúc lên phi cơ. Được chưa?

- Rồi.

- Tôi sẽ kiếm cho anh hai thằng ngon lành đi cùng lên máy bay, một thằng nữa lo lái xe. - Gã nói tiếp. - Anh có thể bàn chi tiết với thằng Borg của tôi. Tối mai nó sẽ tới gặp anh. Anh đang ngụ ở đâu?

- Lamson.

- OK. - Ben chồm tới vỗ vai thằng tài xế. - Ngừng ở đây đi.

Chiếc xe tấp vô lề và dừng lại.

- Anh xuống đây đi. Nếu chuyện bể, anh phải trả lại tiền, nghe chưa? Xưa nay đã nhiều thằng tính qua mặt tôi rồi. Nhờ Trời, chúng đều bỏ mạng. Có đứa phải hơi lâu mới chết. Tôi có đủ cách để lùng cho ra bất kể nó trốn cỡ nào. Tôi cũng sẽ lùng ra anh nếu anh chuồn mà không giao hàng. Không kim cương, là không tiền. Hiểu chứ?

Harry ra khỏi xe.

- Xong, - hắn so vai dưới màn mưa. - Ông sẽ có hàng thôi. Đừng có lo.

- Tôi không có lo, - Ben nói, như tiếng gầm gừ. - Anh mới là người phải lo đó.

Bỏ Harry đứng trong mưa, chiếc xe phóng nhanh tới trước và khuất dạng trong mà đêm.

***

Buổi chiều ngày 19, Ben gọi Borg lên. Từ hai năm nay, Borg đã đảm nhiệm mọi công việc phi pháp của Ben. Gã hoàn toàn tin cậy Borg trong việc thi hành mệnh lệnh, xử trí băng nhóm này, phe đảng kia, phụ trách những chuyện khó khăn, tổ chức thịt thằng nào đó nếu cần thiết, giữ gìn đừng để thất thoát chút gì trong các khoản lợi tức đen khổng lồ của gã.

Trong hai năm đó, Borg chưa từng phạm một sai lầm nào, chưa từng thất bại trong việc thi hành bất cứ mệnh lệnh gì, dù là khó khăn tới đâu.

Nhìn y ngồi như một khối mỡ to đùng trên chiếc ghế bên kia bàn, Ben lấy làm thích thú vì vẻ ngoài của Borg khiến người ta thường đánh giá y thấp. Gã biết y là một sát thủ tuyệt nghệ và lạnh lùng, y xem chuyện giết người như giết ruồi. Y nhanh như một con rắn độc, nhất là khi sử dụng súng và là một thiện xạ. Không một đứa nào trong lũ đàn em của gã lái xe được như Borg. Không những có thể phóng thật nhanh, mà phản xạ và sự nhạy bén trên đường lộ của y thật đáng kinh ngạc. Ben từng ngồi chung với y khi bị băng Lenvinsky phục kích. Hai chiếc xe, đạn vãi như trấu, từ hai đầu đổ lại và Borg đã thoát được chỉ nhờ tài lái xe tuyệt vời đến khó tin của y thôi. Không thể bằng tốc độ để thoát được hai xe kia, y đã từ một con đường nhỏ lao bổ vào dòng xe chật nghẹt của đại lộ Figueroa. Ben chẳng bao giờ quên được lần đó, nhớ hoài tới lúc chết. Chạy với tốc độ sáu chục dặm một giờ, Borg đã vượt qua dòng xe cộ ấy như thể không hề có xe cộ gì cả, bỏ lại hai chiếc của băng Lenvinsky đứng đó. Y đã lao xe trên đường vào bất cứ chỗ nào có khoảng trống, hoặc kẹt quá là y lao lên lề luôn. Chuyến đào thoát đó chỉ kéo dài ba phút, và đã trở thành kinh nghiệm lạnh mình nhất trong đời Ben, nhưng gã hiểu chính Borg đã cứu gã khỏi một cái chết chắc chắn. Không ai bị thương, không một tại nạn ô tô nào,và khi rẽ trở lạ một con đường nhỏ sau khi cho rơi hai xe của Lenvinsky, y vẫn tỉnh bơ lạnh lùng như không hề có chuyện gì xảy ra.

Khó mà đoán được tuổi của Borg: y có thể là ba chục hay bốn mươi lăm cũng được. Người y là cả một khối mỡ mềm mại, trắng trẻo. Làn da hơi tái xanh như ruột bánh mì. Hốc mắt sâu và đen, vô hồn và lạnh lùng như tạc bằng ngà. Mái tóc đen trông như một miếng da cừu dán lên sọ. Y có hai hàng ria mép như hai cái đuôi chuột rũ xuống hai khéo miệng.

Mặc dù Ben đã trả cho y một ngàn đô mỗi tháng, cộng thêm phần trăm được chia qua các vụ khủng bố và tống tiền, nên Borg cũng có lợi tức đáng kể, nhưng coi tướng y cứ như thằng chẳng có một xu dính túi. Quần áo của y lúc nào cũng ố màu, tàn tạ và luôn luôn là quá chật. Áo sơ mi lúc nào cũng bẩn thỉu, bàn tay và móng tay luôn cáu ghét đến nỗi Ben, vốn khó tính, thường phải càu nhàu về điều đó.

Bây giờ nhìn y ngồi một đống trên ghế, đôi tay dơ dáy đặt lên cái bụng phệ, một điếu thuốc lá ngậm trễ giữa đôi môi dày, tàn thuốc rơi đầy áo vét, những nút áo có nguy cơ bật tung ra dưới áp lực của tấm thân quá khổ. Ben nghĩ thầm trên đời chắc mình chưa từng thấy vật gì gớm ghiếc và khó chịu hơn.

- Sao? - Gã nói. - Thế nào?

Đôi mắt bằng ngà ngước lên trần, Borg bắt đầu nói. Giọng của y khàn và nghèn nghẹn. Lúc nói làm như y phải cố gắng để thở. Ben có thể ngửi thấy khăm khắm mùi mồ hôi và quần áo lười giặt. Gã tưởng như có thể ngửi thấy cả mùi chết chóc ở y.

- Thằng này xạo, - Borg nói. - Nó không có lai lịch. Nó không có tên thật trên đời. Tự nhiên, Harry từ trên trời rơi xuống. Không có hồ sơ gì cả. Bên Không quân không biết nó, cớm cũng mù luôn. Chẳng ai biết gì hết. Tôi chưa từng moi móc về ai cực như thằng này, mà không được gì hết. Tôi đã truy tới New York, vì nó nói từ Pittsburg tới. Ở đó không ai biết nó hết. Rồi khi đến Los Angeles, nó bắt đầu gây đủ trò. Bo cho thằng taxi năm đô, đi chụp hình rồi cãi lộn với thằng thợ. Làm xôm với cha Lamson. Đêm nào cũng đến quán bar gần đó phét lác ra trò. Nó gáy mình là phi công cỡ bảnh ra sao, rồi muốn trở lại nghề bay như thế nào. Nó làm như người ta nhớ kỹ mặt nó. Tôi ngửi ra mùi đó. Một thằng đang định cướp một cú ba triệu đô thì không làm kiểu đó trừ khi nó điên hoặc có ý đồ rõ rệt.

Ben gạt tàn điếu xì gà và nhìn Borg.

- Nghe chừng tin được nó không?

Borg nhún vai.

- Tin thì được. Nó đâu có cơ hội qua mặt mình. Tôi sẽ lo vụ đó. Tôi thấy nó làm vụ này được. Nhưng nó không thực sự là Harry Green. Tùy sếp có muốn biết thực sự nó là ai không. Nếu nó giao hàng thì chẳng có vấn đề gì, còn nếu nó không giao thì mới có chuyện. Thằng này cứng lắm. Theo tôi tính thì xong vụ này là Harry Green biến mất vì nó đâu có thật.

Ben gật đầu.

- Tao cũng nghĩ thế. Mà không chừng nó biến lại là hay. Nếu cớm tóm được nó, nó sẽ hót, - gã nhìn vào khoảng không. - Tao đếch cần biết nó là ai miễn nó giao hàng. Có tin gì về mớ kim cương không?

- Có thiệt. Công ty Far Eastern Trading là của một thằng cha tên Takamori, đại diện một tổ hợp lớn ở Nhật. Nó đã mua ba triệu kim cương công nghiệp, đã xin được giấy phép xuất khẩu và sẽ từ San Francisco chở về Tokyo. Chính là vụ Harry nói tới. Bây giờ chỉ còn tùy nó thó được mớ đó hay không thôi.

- Còn ba thằng làm trợ thủ cho nó thì sao?

- Tui lo rồi. Joe Frank với Marty Lewin cùng đi máy bay với nó. Sam Meeks lo vụ xe hơi.

- Mấy đứa nào vậy? - Ben nhíu mày. - Đâu phải lính của mình?

Borg lắc đầu. Ben có thể nghe những lớp mỡ ở cổ y cọ vào nhau.

- Mình đâu muốn lính của mình dính vô vụ này. Mấy người trên máy bay sẽ nhận diện được tụi nó. Mình đâu muốn rắc rối với cớm. Tôi kêu tụi này ở San Francisco. Xong việc là trở về xứ. Mình đâu để cớm móc mình dính vô vụ này được, phải không?

- Đúng rồi. Tụi nó được không?

- Được lắm.

- Mày có nghĩ sẽ trót lọt không?

- Tùy thằng Green. Nhưng tin chắc chắn thằng này không phải thứ lừa đảo hay đồ dổm, mình sẽ trót lọt.

- Có thể nó là đồ dổm, - Ben gật gù. - Nhưng chắc không lừa đảo. Nó cũng là thứ cứng cựa lắm. Tao nghĩ nó làm được.

Bộ mặt phì phị của Borg không tỏ vẻ gì, nhưng giọng nói thì nghe sắc lạnh hơn.

- Khôn hồn thì nó ráng mà làm cho được.

- Mày đã coi qua kế hoạch của nó chưa?

- Rồi. Nó tính kỹ thiệt. Cứng tay lắm. Nó đã tính trước mọi chuyện mà tôi nghĩ ra. Cũng còn tùy nó hạ cánh trong bóng đêm được không. Nó nói là được, nhưng nếu trời tối quá, thì cũng hơi cực. Nó lựa được chỗ đáp ngon lắm. Cách phi trường Sky Ranch chừng ba mươi dặm. Tôi sẽ đón nó ở đó để nhận hàng. Ba thằng trợ thủ kia cũng đáp máy bay đó về San Francisco luôn.

Tôi mua sẵn vé cho tụi nó rồi. Còn Green thì nó nói tự lo phương tiện cho nó.

Ben ầm ừ ngẫm nghĩ một lát, rồi hỏi.

- Có mò ra con Glorie Dane không?

- Chuồn rồi, - Borg nhíu mày. Nó gặp sếp xong thì không trở về nhà. Cần tôi tiếp tục truy không?

- Thôi khỏi, - Ben lắc đầu. - Tao nghĩ nó không dính vô đây đâu. Bỏ nó đi. - Gã lấy trong ngăn kéo ra hai mảnh giấy màu hồng. - Chi phiếu cho thằng Green nè. Lỡ nó chuồn khi nắm được tiền thì sao?

- Tui sẽ chặn cổ nó, - Borg đáp tỉnh bơ. Tui nói với tụi Lewin và Frank rồi. Tụi nó sẽ coi chừng. Nếu nó tính giở mánh, tụi nó sẽ gửi cho mấy viên. Còn tôi sẽ đeo sát nó cho tới khi lên máy bay. Tụi này đàng hoàng lắm, Green mua không nổi đâu.

- OK. - Ben gật đầu. - Coi bộ ngon ăn đó, - và gã đứng dậy.

Borg nhìn lên với cặp mắt bằng ngà.

- Mới “coi bộ” thôi.

3

Năm mươi phút trước giờ cất cánh, họ tới phi trường bằng một chiếc Buick cũ. Borg cầm lái, Harry ngồi bên cạnh. Lewin và Frank ngồi phía sau.

- Quẹo phải, - Harry nói khi Borg chạy qua cổng vào bãi đậu xe. - Chạy tới cuối đằng kia. Ở đó có thể nhìn thấy máy bay.

Borg chạy giữa hai hàng xe đậu rồi dừng lại ở một chỗ trống sát hàng rào ngăn khu đậu xe với bãi đáp.

Dưới giàn đèn sáng rực cách đó độ trăm thước là một chiếc Moonbean hai động cơ. Năm nhân viên đồng phục trắng đang kiểm tra máy móc. Một nữ tiếp viên đang theo dõi việc chuyển những thùng kiện từ một xe tải lên phi cơ. Harry nhận ra cô bé, tên là Hetty Collins, từng bay chung với hắn vài ba chuyến. Hắn biết cô là một tiếp viên thông minh và giỏi giang. Hắn tự hỏi phi công chính của chuyến bay này sẽ là ai, có phải người mình quen không.

Hắn cảm thấy lạnh, lại còn dải băng buộc quanh ngực làm cho khó thở nữa. Bàn tay hắn rướm mồ hôi còn miệng thì khô rát.

Nó đây, hắn tự nhủ. Một giờ đồng hồ nữa, tao sẽ đưa mày xuống sa mạc, miễn là tổ lái đừng đóng trò anh hùng gây rắc rối. Hắn rùng mình. Hai đứa ngồi băng sau là hai tay sát thủ, có chuyện lộn xộn là chúng nổ liền, chắc chắn là thế.

Lewin nhỏ con, chừng ba mươi tuổi. Khuôn mặt gầy, lầm lì, ánh mắt láo liên. Frank thì độ trên năm mươi, cao, to, bộ mặt dữ dằn, đôi mắt ti hí, có chứng co giật ở cần cổ khiến cái đầu y cứ gục gặc.

Nhưng chúng là cái thá gì so với Borg.

Borg đã khiến Harry ớn sườn. Hắn chưa từng đối đầu với ai như tay này. Ở con người y, người ta cảm thấy mối đe dọa của một con cọp đang ngủ, đấy là thứ chết người. Trong khi Lewin và Frank chỉ là thứ bị thịt, giết người lấy tiền, còn ở Borg, Harry cảm thấy y giết người vì thích. Hắn cảm thấy hơi dội khi ngồi cạnh Borg, khi nghe giọng nói khàn khàn và những âm lầu bầu từ đôi môi dầy đó.

- Đó hả? - Borg chỉ tay về phía phi cơ.

- Nó đó. - Harry đáp. - Đổ xăng nhớt và kiểm tra máy xong, tụi nó sẽ chạy ra mé bên phải kia. Còn lâu mà.

Borg ầm ừ, lục túi lấy thuốc lá ra mồi và ngồi dựa ra sau.

Trong khi chờ đợi, Harry nhớ lại bốn ngày qua. Hắn đã làm xong mọi chuyện, bây giờ Harry Green đã là một người đầy ấn tượng, khó quên. Khi báo chí mô tả nhận dạng, thì ít nhất có chục thằng tới khai với cảnh sát là đã từng gặp hắn.

Hắn nghĩ tới Glorie, tự hỏi lúc này cô làm gì. Hắn đã viết thư cho cô, dàn xếp những công việc

cuối cùng. Hắn viết sẽ giao kim cương cho Borg ở Sky Ranch, ngay sau đó sẽ bỏ lớp hóa trang. Hắn dặn cô mướn một phòng ở motel nọ dưới tên bà Harrison, mua sẵn một xe hơi cũ và chờ hắn tới. Nằm ở motel một ngày, khi biết chắc mọi chuyện êm thấm và an toàn, họ sẽ lái xe đi Carson City. Trú tại đó một ngày để xem cảnh sát điều tra tới đâu. Nếu vẫn thấy an toàn họ sẽ bán xe và đi New York. Từ đó có thể bắt đầu chuyến Âu du.

Harry đã thu xếp trước với quản lý ngân hàng Los Angeles Bank và Bank of Californian chuyển khoản hai mươi lăm ngàn đô về National Finance Bank ở New York ngay khi nhận được chi phiếu. Chi phiếu thì hắn đã gửi đi hồi chiều và hắn biết tiền đã có sẵn khi tới New York.

Cả ngày hôm đó hắn ở với Borg, biết rõ có hai thằng theo đuôi mình tới ngân hàng, đậu xe thường trực trước khách sạn Lamson, và tiếp tục theo tới cổng phi trường.

Tiếng xe mô tô phình phịch làm hắn chợt tỉnh. Ngoài kia, trên bãi đáp, bốn xe mô tô cảnh sát hộ tống một xe bọc thép chạy vào. Chiếc xe đậu sát bên máy bay, bốn cảnh sát xuống xe.

- Nó tới đó. - Harry nói và chồm sát lên kiếng xe để nhìn.

Cánh cửa thép của xe tải mở ra, hai người đồng phục nâu, mũ kết, súng kè kè bên hông, nhảy xuống khỏi xe. Một trong hai ôm theo một cái thùng vuông nhỏ.

Trong khi bốn tay cớm đứng quanh, hai người kia đi lại máy bay, nói chuyện với cô tiếp viên, rồi một người ôm thùng lên phi cơ, cô tiếp viên theo sau.

Người còn lại trở về xe, đóng cửa lại, nói gì đó với cảnh sát rồi leo lên xe lái đi. Tim Harry như quên đập một nhịp.

- Thằng kia chắc đi theo cái thùng. - Lewin.

- Có sao đâu? - Frank nói. - Nói không dám gây rắc rối đâu.

Harry thì không dám chắc như thế. Vụ này hắn không dự trù. Hắn không nghĩ có người bảo vệ đi kèm mớ hàng. Hắn nói khó chịu.

- Nó được trả lương để gây rắc rối đó.

- OK. - Frank cười. - Vậy thì nó sẽ lãnh được tiền của nó.

Động cơ máy bay gầm lên.

- Người ta đưa nó ra bãi, - Harry nói. - Mình đi đi. Hai ông biết việc rồi đó, đừng rục rịch gì cho tới khi tôi ra hiệu.

- Còn thằng bảo vệ sẽ ở đâu? - Lewin nói.

- Nó có thể ngồi trong khoang hoặc phòng hành lý. Nếu nó ngồi ở khoang hành khách, mình sẽ khống chế nó trước khi tôi vào phòng lái. - Harry nói.

- OK. - Lewin đáp và mở cửa xe chui ra ngoài.

Borg xoay cả người về phía Harry.

- Mày đi kế thằng Lewin, Frank sẽ theo sau. Và nghe đây, Green, coi chừng đó. Có sẵn mấy thằng ở ngoài cổng kia phòng khi mày thay đổi ý định không chịu làm vụ này. Không hàng, thì

không tiền, hiểu không?

- Rồi. - Hary đáp và chui khỏi xe.

- Tao sẽ chờ mày ở Sky Ranch, - Borg ló khuôn mặt mâm ở cửa xe.

Theo Lewin tới phòng tiếp tân của sân bay. Họ chẳng nói gì với nhau. Tới gần cửa Lewin ngừng lại và nói.

- Đi trước đi.

Harry cảm thấy lạnh lùng khi khập khiễng bước lên bậc thềm vào phòng tiếp tân. Mặc dù dã làm việc ở đây sáu năm, hắn vẫn chưa từng đặt chân vào đây.

Một cô da ngăm xinh xắn, mặc đồng phục của hãng, nhận vé của hắn và nói người ta sẽ gọi tên trong vòng hai mươi phút nữa.

- Quầy giải khát đằng kia. - cô nói. - Khi nghe gọi tên, xin vui lòng lại cổng số 6 đằng kia, - cô đưa tay chỉ. - Tôi sẽ có mặt ở đó.

Harry đi lại đằng quầy. Có vài người đã đứng ở đó. Hắn tự hỏi họ có đi cùng chuyến bay không. Gọi một ly scotch pha nước, tựa vào quầy, hắn cẩn thận quan sát họ. Chỉ là những người có tướng mạo bình thường của dân quen đi máy bay mà hắn vẫn gặp hồi hắn còn làm ở đây. Những thương gia giàu có mập mạp, những bà áo lông thú sang trọng, mấy tay chào hàng láu lỉnh và dai như đỉa: tất cả đều chí thú uống và nói phét như điên.

Harry cảm ơn món whisky. Thần kinh của hắn đang căng, mồ hôi rướm ra. Hắn cứ tự nhủ là sẽ chẳng có gì làm hư chuyện, nhưng hình ảnh thằng bảo vệ có võ trang làm hắn đâm lo. Nếu thằng đó chống cự, là sẽ có nổ súng. Harry không ưa có bạo lực. Thằng bảo vệ có thể bị bắn chết. Hắn rút khăn tay ra lau mồ hôi và nhìn quanh. Không ai để ý tới hắn. Hắn nhìn qua Lewin, nó cũng đang nhìn hắn, mặt mày tỉnh khô.

Thời gian dần trôi, rồi loa phóng thanh cũng thông báo chuyến bay số 6. Hắn nghe thấy tên mình, cạn vội ly thứ nhì rồi khập khiễng ra cổng, có năm sáu người đi theo. Kế đó là Lewin.

Họ nhập vào với tám người khách khác và Frank ở cổng 6. Hetty Collins xuất hiện với danh sách hành khách trên tay, cô mau lẹ đánh dấu từng người và mỉm cười với họ.

- Xin vui lòng theo tôi. - Cô nói và dẫn họ đi theo lối ra bãi chỗ chiếc Moonbeam đang đậu. Harry thấy lạnh sống lưng khi gặp bốn cảnh sát vẫn đứng gác chiếc máy bay.

- Coi kìa, Jack, một hành khách khôi hài. - Có cảnh sát theo bảo vệ mày kìa.

Một thương gia mặt đỏ gay nói:

- Chắc chuyến bay có chở món đồ gì đó rất quí giá.

- Nhưng chắc không quí giá bằng anh đâu, cưng. - Người đàn bà đi chung hót thật khéo, nghe rõ giọng mỉa mai.

- Dẹp đi! - Thằng cha mặt càng đỏ bừng lên, y vội vã lên thang.

Một cảnh sát đứng cạnh đó, gã nhìn kỹ mặt từng hành khách lên thang. Gã đặc biệt nhìn kỹ Frank, tên này nhìn lại, khuôn mặt cô hồn nhăn nhở cười.

Harry là người cuối cùng khập khiễng leo lên. Hắn không nhìn tay cảnh sát nhưng biết rõ y đang quan sát mình.

Hetty Collins chào hắn ngay ở cửa khoang:

- Ông có cần gì không? - Cô nói với sự quan tâm chuyên nghiệp. - Ông uống một ly rượu hoặc cà phê nhé?

- Thôi, cám ơn. - Harry đáp.

- Chỗ của ông ở mé phải của dãy bên trái, - cô nói tiếp.

Hắn gật gù và bắt đầu bước đi. May mắn là chỗ của hắn nằm ngay bìa, sát cửa đi vào buồng lái. Chỗ ngồi phía trong là một bà mập phì xù áo lông lù xù một đống. Mụ nhìn lên khi Harry bước tới. Thấy cái áo khoác tồi tàn, vết sẹo và cái chân cà nhắc của hắn, mụ kéo áo bọc sát người hơn và không ngăn được cái nhún vai chán ngán.

Harry ngồi xuống cạnh mụ, rồi ngoảnh lại xem Frank và Lewin ngồi ở đâu. Frank ở cuối khoang gần cửa vào bếp. Sau bếp là phòng vệ sinh và ngăn chứa hành lý. Lewin thì ở lưng chừng giữa khoang về mé phải của Harry. Harry hài lòng vì cả hai đều ngồi chỗ thuận tiện, nhìn rõ hắn và chắc chắn nhận được dấu hiệu khi khởi sự.

Hetty Collins đi dọc hàng ghế, xem khách đã thoắt lưng an toàn chưa. Mụ đàn bà cạnh Harry cài dây không được.

- Bà gài thế này, - Harry nói và chỉ cách gài dây cho mụ. - Nó sẽ tự động khớp lại.

Mụ liếc lên, gật đầu lạnh nhạt với hắn và gài dây lại.

- Ông xem báo nhé, - mụ nói rồi lùa tờ báo qua cho hắn làm như muốn tống của nợ ấy đi cho lẹ vậy. Xong xuôi, mụ nghiêng người nhìn ra cửa sổ, dẹp hắn qua một bên.

Harry đặt tờ báo trên lòng, hắn đang gài dây lưng thì Hetty tới.

- Ồ, ông gài được chưa?

Harry nói, ổn cả rồi. Cô cười thật tươi, hắn cũng quay mặt lên cho cô nhìn thật rõ. Cô chẳng có vẻ gì là nhận ra hắn và tiếp tục đi theo hàng ghế mé bên kia.

Harry lướt qua trang báo, nhưng chẳng đọc gì. Tim hắn đập loạn xạ đến độ hắn e rằng mụ ngồi bên cạnh hắn cũng nghe thấy.

Lát nữa thôi, hắn thầm nghĩ và ngoáy nhìn ra sau. Hắn gặp ánh mắt của Lewin, mặt nó tỉnh khô. Nó dựa sâu trong ghế, cổ áo kéo lên, mũ sụp xuống, tay thọc trong túi áo khoác. Harry nhìn xuống Frank, tay này đang hút thuốc, lõ mắt nhìn Harry, cái đầu tiếp tục gục gặc.

Đèn hiệu "Cấm hút thuốc" bật sáng, Harry dụi thuốc rồi liếc mắt tiếp vào tờ báo nằm trong tay. Một dòng chữ chợt khiến hắn chú ý và cứng cả người. Khi hắn đọc mẩu tin đó thì động cơ máy bay gầm lên.

TAKAMORI ĐÃ ĐƯỢC XUẤT KIM CƯƠNG.

Sau mười tám tháng thương lượng kiên trì với sứ quán Mỹ, Li Takamori, triệu phú của hãng Far

Eastern Trading, tuần rồi đã thành công trong việc cung cấp cho Tokyo mặt hàng kim cương công nghiệp của xứ này.

Giấy phép xuất ba triệu đô kim cương đã được chấp thuận, và lố kim cương, được bảo vệ kỹ lưỡng, tối nay sẽ lên đường bay tới San Francisco để từ đó chuyển sang Tokyo.

Trả lời phóng viên của chúng tôi, ông Takamori cho biết mặc dù bị chống đối ở nhiều phía, ông ta sau cùng cũng thuyết phục được sứ quán Mỹ rằng Nhật rất cần có kim cương công nghiệp để phát triển kinh tế.

Có thể nói chính ông Takamori đã tài trợ việc này và đây cũng là yếu tố quyết định trong cuộc thương lượng. Khi được hỏi ông có đảm bảo được việc chi trả không, ông đã không phát biểu gì.

Có tin rằng ông sẽ bay về Tokyo vào cuối tháng này để bái kiến Nhật Hoàng và thụ tước phong do công trạng đã làm được.

Harry gấp tờ báo và bỏ dưới ghế ngồi. Hắn nhớ lời cảnh cáo của Borg: không kim cương, không tiền. Thằng cha Takamori này cũng sẽ bị một cú như vậy. Không kim cương, không tước phong.

Máy bay bắt đầu chuyển động. Hắn thấy dải đèn dọc phi đạo chạy vùn vụt ra sau. Không thấy bóng chiếc Buick nữa. Borg chắc đang phóng xe như điên về sân bay Sky Ranch.

Harry nhìn đồng hồ tay.

Mười phút nữa.

***

Harry thọc tay vào túi áo khoác, những ngón tay chạm vào cái báng giá lạnh của khẩu Colt 45. Không biết mình ló vào buồng lái thì tụi nó sẽ phản ứng ra sao đây. Sẽ có thằng phi công trưởng, phi công phụ, hoa tiêu liên lạc, kỹ sư phòng máy, chắc tất cả đều còn trẻ và gan dạ, thần kinh còn vững. Nếu như chúng muốn làm anh hùng thì sao? Nếu chúng kháng cự? Hắn định sẽ nổ một phát vào đâu đó, cho chúng tỉnh hồn ra. Hắn không lo về lũ đó lắm, mà lo về thằng bảo vệ. Tên đó là dân chuyên nghiệp, lãnh lương để giải quyết rắc rối mà. Bây giờ nó đang ở đâu nhỉ? Chắc Frank phải lo thu xếp thằng này, Lewin thì khống chế hành khách. Nếu biết trước có người theo bảo vệ thì hắn đã kêu Delaney thêm một thằng nữa.

Đột nhiên hắn thấy phải nắm chắc thằng bảo vệ đang ở đâu, hắn đứng dậy bước ra lối đi.

Hắn thấy Lewin thọc tay vào trong áo nên hắn lắc đầu. Lewin cứ để tay như vậy và nhìn Harry khập khiễng đi qua.

Frank cũng chồm người tới, Harry lại lắc đầu. Hắn mở cửa và bước vào bếp. Hetty Collins đang pha một loạt các ly martini. Cô ngước lên và mỉm cười.

- Cửa thứ hai bên phải. - Cô nói.

Hắn gật đầu, nhưng không nhìn cô. Hắn bận nhìn lối hành lang dẫn tới ngăn chứa hành lý.

Thằng bảo vệ đang ngồi trên một cái ghế ngay cửa hành lý. Y ngoảnh lại, hơi xoay người khi thấy Harry, bàn tay đã đặt trên báng súng. Động tác và bàn tay đeo găng của y làm Harry dội ngược: đúng là kiểu nhà nghề.

Tay bảo vệ còn trẻ, trạc tuổi Harry. Mắt xanh lơ, khuôn mặt vuông với đôi môi mỏng và tư thái

tỉnh táo, cảnh giác. Y có vẻ lì và lẹ, Harry thấy nhói tim. Thằng này sẽ phản ứng bạo đây. Hắn tin chắc điều đó.

Hắn vào phòng vệ sinh đứng đó hồi lâu, mải mê suy tính. Chắc ăn nhất là cách ly tên này ra. Khóa cứng cánh cửa từ khoang hành khách vào bếp, nó sẽ không làm được gì cho tới khi hạ cánh. Rồi cả ba mới siết lấy nó. Hắn nghĩ tới hành lang nhỏ hẹp, đâu thể hè nhau nhào vô được. Chỉ tấn công từng người một. Nếu nó chịu chống cự chắc là rắc rối dữ lắm.

Harry cảm thấy một dòng mồ hôi lạnh chảy trên mặt. Hắn liếc vào gương và thấy mặt mình trắng bệch, đôi mắt sợ hãi. Hắn cố nhe răng cười, nhưng khuôn mặt cứng đơ.

Hắn bước ra khỏi phòng vệ sinh, không nhìn tay bảo vệ.

Hetty Collins đang bưng khay rượu vào khoang. Hắn mở cửa giùm cô, rồi cũng bước ra, đóng cửa lại.

Hắn dừng bên Frank, cúi xuống thì thào:

- Nó ngồi trong hành lang. Nhốt nó lại, có cái chốt phía ngoài đó. Hạ cánh rồi mình dí nó sau.

- Không được, - Frank đáp, - ông lo phòng máy, tôi lo tên này. Ngay khi ông khống chế được tổ lái ra đây. Tôi sẽ vô thịt nó.

- Nó coi nhanh lẹ và lì lắm. Nguy hiểm đó.

- Hừ, dẹp đi! - Frank nạt lại. - Ông tưởng tôi không trị được thằng ranh đó sao?

Thôi, tùy, - hắn nhún vai, - đó là chuyện của ông, nhưng nhớ cẩn thận. Tôi sẽ chờ tới lúc con nhỏ tiếp viên trở lại nhà bếp. Rồi tôi vô phòng lái.

Hắn trở về chỗ ngồi.

Con mụ ngồi cạnh hắn đang nhấp martini và hút thuốc. Mụ liếc hắn ghê tởm khi hắn ngồi xuống. Hắn từ chối ly rượu Hetty mời, và khi cô đi về phía nhà bếp, hắn đứng dậy, nhìn Lewin, gật đầu. Rồi nhìn Frank, gật đầu.

Lewin lẹ làng rời ghế lên đứng ở đầu khoang cạnh hắn.

Hai ba người khách nhìn họ ngạc nhiên.

Frank rời ghế và tựa lưng vào bếp.

- Nghe đây, - Harry gào lên. - Không tặc đây. Rục rịch là lãnh đủ. Ngồi im và câm miệng lại là được toàn mạng.

Hắn rút khẩu 45 ra. Lewin cũng vậy, Harry không chờ xem phản ứng của hành khách sao ra. Hắn mở cửa phòng lái, bước lên ba bậc cấp để vào trong. Súng trên tay, tim hắn đập rộn ràng, khi nhìn thấy cảnh buồng lái quen thuộc.

Tay kỹ sư hắn không biết mặt ngồi ở vị trí kiểm tra. Thằng hiệu thính viên đang lờ đờ theo dõi màn rađa. Cạnh đó là phi công phụ và hoa tiêu. Sau đó là hai ghế phi công. Hắn nhận ra, Sandy Mc Clure, một phi công quen biết, tốt bụng và giỏi. Tay phi công thứ nhì thì không biết tên.

Tay kỹ sư rõ mắt nhìn hắn và nhớm đứng dậy.

- Ngồi yên đó, - Harry gằn giọng. - Bị không tặc rồi! Bỏ tay khỏi nút đó nghe chưa? - Thằng hiệu thính viên lật đật bỏ tay khỏi dàn nút. - Đi ra khoang, hai đứa bay đó.

- Đồ điên, - tay kỹ sư mặc đỏ bừng lên. - Mày không thoát đâu! - Y quay lại anh phi công. "Ê, Mac!" Harry bước tới và táng nòng súng vào mặt y rồi lui lại ngay để có thể kiểm soát được cả bốn người, mồ hôi tuôn trên mặt hắn.

Mc Clure quay lại nhìn. Anh phi công thứ nhì đã đứng dậy, mặt tái xanh. Harry quát:

- Ra khoang hết không tao nổ bây giờ! Giơ tay lên!

Tay hiệu thính viên từ từ đứng dậy, dìu anh kỹ sư theo. Máu chảy đầy mặt anh ta. Trông anh như sắp ngất.

- Ra ngoài. - Harry nói.

Họ đi ra khoang hành khách. Có giọng đàn bà rú lên khi thấy máu. Lewin xô họ bước tới và quất họ ngồi xuống lối đi. Nghe giọng, hắn biết Lewin đang cơn kích động. Hắn muốn bước ra để xem Frank làm sao với tên bảo vệ, nhưng hắn không dám rời mắt khỏi Mc Clure.

- Gài cần lái tự động rồi ra khoang luôn. - Harry nói.

- Đừng làm tàng, - Mc Clure đáp. - Tôi phải lái chứ, tôi chịu trách nhiệm về hành khách. Tôi không ra đâu. Ông điên rồi. Ông không thể thoát đâu!

- Ông lái? - Mc Clure trợn mắt. - Không được đâu!

- Không bước ra là tao bắn đó. - Harry quát.

Mc Clure chần chừ.

- Ông chắc chắn lái được hả?

- Khỏi nói. Cút ra đi!

Mc Clure gạt cần lái tự động và miễn cưỡng đứng dậy. Harry nép người cho anh ta qua.

- Đừng rục rịch, ngoài kia còn hai thằng nữa, cô hồn hơn tao nhiều.

- Nếu ông định cướp kim cương thì không xong đâu. Có đội bảo vệ chờ sẵn ở phi trường đó.

- Ra kia. Câm mẹ mày đi!

Mc Clure nhìn Harry, mặt anh ta đanh lại. Harry nghĩ anh ta sẽ nhảy xổ vào mình, hắn thấy ý đó trong mắt anh, mà hắn thì không đủ nhẫn tâm để bắn Mc Clure. Hắn thủ thế, chờ Mc Clure giở trò.

Chợt hắn nghe tiếng súng nổ, rồi một tiếng súng lớn hơn.

Mc Clure chợt giật mình, quay đầu và bước ra. Harry trở tay cầm nòng súng và nện báng súng vào sau gáy Mc Clure nằm thẳng cẳng.

Bước ngang qua anh ta, Harry nhìn ra khoang hành khách. Họ đều ngồi cứng đơ tại chỗ, những

khuôn mặt trắng bệch, kinh hoàng.

Lewin đứng ở đầu lối đi, tay lăm lăm súng, mặt tái xanh và loang loáng mồ hôi. Ba nhân viên phòng lái ngồi ở lối đi, tay chắp lên đầu.

Harry đưa mắt đảo một vòng, rồi hắn thấy Frank dựa vào cánh cửa nhà bếp, tay ôm vai. Máu từ đó chảy luồn trong áo, nhỏ giọt ở đầu ngón tay. Harry thấy chân y run run, rồi y ngồi bệt xuống.

- Gì vậy? - Hắn hỏi.

- Thằng bảo vệ... - Lewin đáp, không quay lại. - Nó nổ Ted rồi. Coi bộ nó tính xông ra.

Giọng Lewin the thé, làm như thần kinh của nó căng ra sắp đứt.

- Không đâu. Nó sẽ thủ trong đó. Tôi đã nói là...

- Lại băng bó cho Ted đi, - Lewin nói. - Nó chảy máu tới chết quá.

- Tôi phải lái máy bay, - Harry đáp cộc lốc. - Biểu một thằng phòng lái làm.

Hắn cúi xuống lôi Mc Clure qua một bên và bước vào trong. Hắn gạt cần tự động về chỗ cũ và bắt đầu lái. Tay hắn run và tim đập thình thịch. Bầu trời bây giờ trong veo, lại có trăng sáng. Hắn đổi hướng bay và rẽ vào sa mạc. Từng phút qua, hắn cứ nghĩ tới chuyện sau khi đáp máy bay, hắn với Lewin phải tính sổ thằng bảo vệ, là thấy đắng ngắt.

Mẹ kiếp thằng Frank, đã cảnh báo rồi mà... Bây giờ thằng bảo vệ đã cảnh giác và sẵng sàng chơi. Nếu nó cố thủ trong đó là cầm cự được mấy tiếng như chơi. Đâu mong gì chớp được mớ kim cương mau lẹ.

Hắn nghĩ tới năm mươi ngàn đô chờ mình ở New York. Không kim cương là không tiền. Giá nào cũng phải thịt thằng bảo vệ. Ý nghĩ đó làm hắn lạnh mình.

Hắn bay độ mười phút thì nhận ra khu vực dưới đất, hắn lại đổi hướng. Sa mạc trải rộng bên dưới như một tấm khăn trải giường nhàu nát. Hắn giảm độ cao bay và có thể nhìn rõ những đụn cát và đồi cát. Đâu đó ở phía đông sẽ có một dải cát phẳng, chắc. Hắn tiếp tục giảm độ cao, chồm tới trước để nhìn cho rõ, tạm thời quên đi những chuyện ở khoang ngoài.

Rồi hắn thấy ánh đèn pin loa lóa, và bóng một chiếc xe hơi, một bóng đen nhỏ xíu đứng cạnh đó quơ ngọn đèn pin lia lịa.

Hắn lại nhớ Sam Meeks, một thằng nhỏ con, mới mười chín hai mươi, râu chưa mọc đủ. Lewin nói nó lái xe ngon lắm. Nhưng Harry thấy không nhờ cậy nó được gì trong vụ tính sổ thằng bảo vệ.

Hắn cho máy bay đảo một vòng, hạ dần xuống, đưa mũi máy bay nhắm về phía ánh đèn. Lần đi thực địa trước khi khởi sự, hắn đã chỉ Meeks là đứng chính xác chỗ nào rồi.

Hắn gạt cần hạ cánh, giàn bánh xe hạ xuống. Rồi hắn cảm thấy bánh xe chạm đất, nẩy nhẹ lên, rồi chậm lại. Thân phi cơ hơi rùng mình, hắn mau lẹ tắt máy vì sợ giàn đáp không chịu nổi điều kiện đáp quá xấu ở đây. Cát bay ào ào hai bên thân máy bay, bánh xe đã ăn thắng, chạy chậm dần rồi dừng lại.

Harry bật khỏi ghế, chộp khẩu súng lúc nãy đã đặt dưới sàn và bước nhanh ra cửa, nhìn vào khoang.

Frank đã ngồi một đống trên chiếc ghế gần chỗ Lewin đứng. Có ai đó đã cắt tay áo và băng bó cho y rồi. Mặt y đẫm mồ hôi, trông xuống sắc quá. Y phải cầm khẩu 45 bằng tay trái.

Mọi hành khách đều ngồi bất động. Họ đưa mắt nhìn Harry khi hắn bước ra.

- Nghe đây. Hãy tuân mệnh tụi tao thì không có chuyện gì hết.

- Ta đang ở trong sa mạc. Thị trấn gần đây nhất là cách một trăm dặm. Nên bỏ chạy là vô ích. Yêu cầu mọi người ra khỏi máy bay chừng trăm thước và ngồi xuống đợi. Xong chuyện của tụi tao, thằng hiệu thính viên có thể liên lạc xin cấp cứu là người ta tới thôi. Mọi người sẽ không hề gì nếu biết nghe lệnh. - Hắn bước tới anh kỹ sư phòng lái. - Mở cửa ra!

Anh ta bước tới mở cửa và nhảy xuống cát, mấy nhân viên còn lại dìu Mc Clure, lúc đó đã tỉnh, cùng xuống với nhau.

- Rồi, rồi! - Harry quát. - Xuống! Xuống hết!

Lóng ngóng vì sợ, lũ hành khách túm tụm chen nhau ra cửa.

- Còn con tiếp viên đâu? - Harry hỏi Lewin.

- Ở trong đó với thằng bảo vệ.

Harry đi tới cửa bếp, nép sang một bên và đẩy rộng cửa ra.

- Ê, cô bé. Ra đây. Có hành khách cần săn sóc. - Hắn kêu lên.

Hắn đã e rằng thằng bảo vệ sẽ bắn, nhưng không. Hettty Collins đi ra. Cô nhìn Harry biết cô còn ít sợ hãi hơn hắn.

Có một bà bị xỉu, hắn giúp cô đưa bà xuống dưới cùng với Hetty luôn.

- Tránh ra xa, - hắn nói với đám nhân viên trong khi Lewin đứng thủ súng phía sau. - Đưa hành khách ra xa. Chừng nào tụi tao xong thì cứ trở lại gọi điện mà cầu cứu.

Họ điều động đám khách đi xa khỏi phi cơ. Sam Meeks chạy lại, tay cầm súng. Bộ mặt nó lộ vẻ phấn khích.

- Trời! Tôi tưởng nó nứt làm hai khi ông đáp xuống đó chứ. Có chuyện gì vậy?

- Đủ thứ, - Lewin sủa lại. - Có một thằng gác mỏ kim cương. Nó đục lủng Ted rồi.

Meeks há hốc miệng. Harry thấy rõ nỗi sợ hãi bốc lên đôi mắt gã. Hắn đoán đúng. Chẳng nhờ cậy được gì thằng này trong vụ tính sổ thằng bảo vệ.

***

Frank ráng đứng lên và lết tới cửa. Dựa vào khung cửa, y nhìn xuống Harry và Meeks.

- Thằng quỉ đó nhanh như điện, - y nói. - Tao bước vô, súng thủ sẵn. Chưa thấy nó đâu là nó đã móc súng ra nổ rồi. Chơi với nó đừng hấp tấp.

- Tui chơi nó cho coi, - Lewin tức tối. - Nó đâu có chặn mình chớp lố hàng này được.

Harry nhìn Meeks.

- Ở đây coi chừng đám khách kia. Mày cầm chìa khóa xe hả?

- Ờ! - Meeks bước lui. - Để tui coi chừng cho.

Harry đu mình trên máy bay, hắn nói với Lewin: "Trạm không lưu sẽ liên lạc thường xuyên với máy bay, nếu không nhận được tín hiệu đáp lại là họ sẽ khởi sự truy tầm chúng ta."

- Tao sẽ mở cửa, - Lewin nói. - Ông tránh khỏi tầm đạn của nó. Ted, mày rút khỏi đây đi.

- Tao ở lại, - Ted gừ lên, khuôn mặt rúm lại vì đau. - Thấy mặt thằng chó đó là tao cho nó về chầu tổ liền.

Lewin đi dọc hai hàng ghế, Harry đi theo. Tới trước cửa vào nhà bếp, họ leo vào giữa những ghế ngồi ở hai bên. Đưa súng tới, Lewin cầm nắm cửa, xoay và mở bung ra. Lập tức nó nổ súng vào trong, rồi chồm tới nhìn, rụt trở lại ngay:

- Nó không có trong đó.

Tim Harry thắt lại, vậy là nó đã vào trong ngăn hành lý, tóm được nó là còn gay hơn nữa.

- Nó vào trong ngăn hành lý, - hắn nói. - Mày ở đây. Tao vòng ra sau, có mở cửa từ phía ngoài. Tao từ sau bắn vô, còn mày chạy thật nhanh tới cửa này.

Lewin gật đầu.

Harry trở ra cửa hành khách, hắn thấy Frank nằm một đống trên ghế, đầu gục tới trước, hơi thở nghe rất khó khăn nhưng tay y vẫn nắm chặt khẩu súng. Hắn nhảy xuống đất.

Cách đó độ hai trăm thước, Meeks vẫn đứng đó coi chừng đám hành khách đang ngồi túm tụm trên mặt cát. Tim Harry đập mạnh, miệng khô ran và đắng nghét, hắn chạy dọc máy bay tới cửa sau, lối để đưa hành lý lên, hắn đẩy chốt và khom người xuống, cánh cửa tự động mở bung ra. Hắn cẩn thận hé nhìn vào trong.

Ngăn hành lý trống trơn.

Ngay khi hắn nhìn vào, ngay khi nhận ra là ngăn hành lý trống trơn, thì tiếng súng nổ loạn xạ trong máy bay làm hắn giật mình muốn đánh rơi cả súng.

Hắn hiểu ngay có chuyện gì. Thằng bảo vệ đã đánh lừa bọn họ. Nó đã núp trong hành lang hoặc phòng vệ sinh. Hắn lạnh người. Nó đã thịt Lewin rồi sao? Hắn xoay người kịp thời để thấy mặt Meeks, mắt nó trợn trừng, bộ mặt kinh hoàng dưới ánh trăng. Nó giơ súng ra. Ngay lúc đó, có tiếng súng nổ từ phía cửa hành khách, ánh sáng vàng ở nòng súng lóa sáng trong bóng đêm.

Meeks bật tung ra sau khi đầu đạn ghim ngay giữa trán nó, phá tung hộp sọ, óc văng tùm lum.

Harry thấy bóng người ở cửa, hắn nhận ra chiếc mũ kết và hắn chỉa súng bắn như điên. Tên bảo vệ phản pháo và Harry nghe đạn bay veo véo rát mặt. Hắn bổ nằm sấp xuống, nép dưới thân máy bay.

Hắn thấy thằng bảo vệ chồm người ra khỏi cửa máy bay. Ánh trăng lấp lóa trên nòng súng của nó. Vậy đó, hắn nghĩ, nó sắp thịt mình. Hắn nhắm mắt lại, cố dán sát mình xuống mặt cát hơn.

Chợt có tiếng súng trong máy bay. Harry rùng mình. Hắn mở mắt đúng lúc để thấy thằng bảo vệ buông rơi khẩu súng và đổ xuống mặt cát.

Một hồi lâu, Harry cứ nhìn ngây dại vào cái xác thằng bảo vệ, rồi hắn lồm cồm đứng lên. Frank hiện ra ở cửa hành khách, tựa cả tấm thân vào khung cửa. Harry có thể nghe rõ tiếng thở nặng nhọc của y.

- Tao thịt được nó rồi! - Y thở dốc. - Tao đã nói mà. Nó đi qua chỗ tao mà đâu có thấy tao.

Harry đi lại xác thằng bảo vệ, lấy chân lật ngửa nó lên. Khuôn mặt chết cứng làm hắn thấy muốn bệnh luôn.

- Lấy hàng đi! - Frank hổn hển. - Lẹ lên! Tao chắc trụ hết nổi rồi.

Trấn tĩnh lại, Harry leo lên phi cơ.

- Tôi muốn ông xuống coi chừng lũ khách kia, - hắn nói. - Để tôi đỡ ông xuống.

Hắn giúp Frank xuống, đặt y tựa vào bánh xe. Frank đã quá mệt. Đầu gục xuống ngực, bàn tay lỏng ra buông rơi khẩu súng.

Harry nhìn đám hành khách, có một người đứng dậy.

- Ngồi xuống! - Hắn quát lên và chĩa súng nổ một phát. Người đó vội vàng ngồi xuống.

Harry lay Frank: “Ráng lên. Coi chừng nghe!”

Frank gầm gừ, nắm lấy khẩu súng Harry nhét vào tay y và lầm bầm gì đó. Harry phóng lên máy bay, chạy tới cửa bếp. Vô trong, hắn thấy Lewin nằm ở lối đi, một viên đạn từ sau gáy trổ tới trước. Coi là biết đã chết tốt. Hắn mở cửa ngăn hành lý và bước vào. Chỉ vài phút là hắn kiếm được cái thùng nhỏ. Nó được khóa cẩn thận.

Ôm dưới nách, hắn nhảy xuống cát, rồi chạy lại chỗ xác Meeks, hắn lục lọi trong túi nó và tìm thấy chìa khóa xe.

Trở lại chỗ Frank, hắn thấy y đã nằm úp xuống cát. Hắn cúi xuống lật y thẳng dậy. Y thở ồ ồ phát khiếp, gần như bất tỉnh, cánh tay y đầy những máu.

Harry chạy lại chỗ xe đậu, đặt cái thùng ở băng trước, chui vào xe và mở máy. Hắn lái lại chỗ máy bay. Để máy nổ, hắn bước xuống chỗ Frank nằm. Hắn vực Frank đứng dậy, vác y lên vai và loạng choạng đi tới cửa xe. Hắn chuồi y vào băng sau, sập cửa lại rồi vòng ra ngồi sau tay lái.

Chỉ cần lái hăm lăm dặm là tới Sky Ranch: đường đi thẳng, tốt, hai bên chỉ có đồ cát. Trăng sáng nên hắn không cần bật đèn pha. Hắn gài số và đưa xe vượt qua mặt cát và leo lên đường lộ.

Trong khoảng hai mươi phút nữa, hay ít hơn, trực thăng sẽ xuất hiện để truy tìm. Lẽ ra hắn phải phá bộ phận liên lạc vô tuyến, như thế hắn sẽ có nhiều thì giờ hơn. Bây giờ phải tới được Sky Ranch trước khi bị phát hiện.

Hắn đạp ga lút sàn, đưa xe phóng đi cỡ tám mươi dặm một giờ.

Thằng bảo vệ đã chết, hắn nghĩ, bàn tay siết chặt vô lăng đến các đốt xương lên. Vậy là giết người. Nếu bị bắt, hắn lên ghế điện là cái chắc. Nếu biết chuyện đổ bể thế này thì hắn dại gì thí

mạng để đổi lấy năm chục ngàn đô vớ vẩn. Khi vạch kế hoạch đánh cướp, hắn không nghĩ rằng sẽ kết thúc bằng án giết người. Mình thiệt ngu không đòi cỡ hai trăm ngàn. Delaney chắc chắn là có lời đứt hai triệu trong vụ này, mà không phải chịu nguy hiểm gì cả. Nó chỉ ngồi không. Ăn hai triệu ngon ơ!

Harry đưa tay lên đặt cái thùng. Nếu hắn mà có đường dây tiêu thụ như Delaney, hắn sẽ không nhả mớ này ra. Hắn chẳng thể đem đi rao bán. Hắn không biết ai để mà tới gạ. Mẹ kiếp, mình thế nào cũng kiếm chác được cái gì ở đây chứ. Lời đe dọa của Borg: không có kim cương là không có tiền, dẹp mày đi! Đầu óc hắn lẩn quẩn lại bài báo đã đọc. Không kim cương, là không tước phong.

Hắn gần như lạc tay lái lao khỏi đường. Hắn vội giữ cứng lại tay lái và chạy chậm lại. Sao mà mình ngu thế! Takamori chứ còn ai! Hắn có thể gạ Takamori mua lại! Takamori đã thương lượng cả mười tám tháng để có mớ hàng này. Y sẽ được Nhật Hoàng phong tước. Tiền bạc giờ đâu có nghĩa lý gì với một tay như thế. Y có thể không bao giờ được phép xuất kim cương nữa. Hắn cảm thấy mình đã nắm được cổ Takamori rồi. Gạ bán kiểu này cũng hơi phiêu, nhưng có cơ may thành công. Căng đó, nhưng đáng đồng tiền bát gạo. Hắn có thể phải đánh cuộc giữa sự thèm khát kim cương của Takamori với khả năng y ta cầu cứu cảnh sát để tóm hắn.

Hắn nghe Frank kêu lên. Tiếng kêu lôi hắn về thực tại. Hắn đang chạy về nơi Borg chờ. Trời ơi, hắn đâu muốn như thế! Hắn chạy chậm dần rồi dừng lại.

Không còn bao lâu nữa. Chỉ mười phút thôi là trực thăng sẽ đi tìm chiếc máy bay bị cướp. Cảnh sát sẽ báo động, mọi ngả đường sẽ bị chặn xét.

Tiếp tục chạy xe này chăng? Nó đậu trong tối và không ai trong số hành khách thấy mà mô tả cho cớm được. Hắn đành chấp nhận cái may rủi này vậy, nếu không là bó tay.

Nhưng còn Frank...

Hắn quay lại nhìn tay giết mướn đang ngồi một đống ở băng sau. Frank trợn mắt nhìn hắn.

- Sao dừng lại vậy? - Y lầm bầm. - Có chuyện gì?

Harry thấy y vẫn cầm khẩu súng trong tay. Mặc dù bị thương nặng y vẫn còn rất nguy hiểm.

Bánh xe xẹp, - Harry đáp.

Frank hừ một tiếng, nhắm mắt lại và đầu rũ tới trước.

Chồm ra sau, Harry chộp khẩu súng. Hắn tưởng Frank nắm rất lỏng ai dè y nắm cứng ngắc. Khi Harry giật mạnh thì súng cướp cò. Tiếng nổ và ánh sáng lóa làm Harry giật mình, nhưng hắn chặt khẩu súng và giật khỏi tay Frank.

Frank nhổm dậy, chửi thề. Nắm đấm của y bay trúng mặt của Harry, nhưng nó yếu xìu.

Gạt tay y ra, Harry giộng vào đầu Frank. Y sụm xuống. Bỏ súng xuống, Harry chui khỏi xe, mở cửa sau và lôi Frank xuống cát.

Harry xé chiếc áo khoác, móc con dao xếp trong túi ra gọt bay lớp đế giày tạo vẻ khập khiễng. Rồi hắn bắt đầu gỡ bỏ lớp hóa trang trong vài phút, Harry Green biến mất, thay vào đó là một Harry Griffin đang thất thần.

Bỏ lớp hóa trang cuộn trong chiếc áo khoác, hắn đi lại một dụm cát gần đó. Bằng tay không,

hắn điên cuồng đào một cái hố đủ để chôn cái gói đó. Xong xuôi, hắn lấp phẳng lại và trở về xe. Nhét cái thùng kim cương vào hộc phụ tùng, hắn mở máy và phóng đi như điên.

***

Mười phút sau, Harry tới trước một ngã ba. Một bảng chỉ đường cho hay rẽ phải là vào sân bay Sky Ranch, rẽ trái là đi Lone Pine. Không ngần ngừ, hắn rẽ sang trái, lao vào con đường lên dốc ngoằn ngoèo vượt qua những ngọn đồi rời khỏi sa mạc. Qua vài dặm, hắn chạy chậm lại. Trên đường bắt đầu có xe cộ, hắn không muốn người ta chú ý vì chạy quá nhanh. Hắn cảm thấy an toàn hơn, vì ở đây một chiếc xe chạy đơn lẻ chẳng làm ai ngạc nhiên.

Năm dặm nữa, hắn thấy đằng trước là một chuỗi đèn lái, hắn rà thắng, bò chậm chậm. Phía trước hắn thấy có cỡ tám chín chiếc xe hơi và hai chiếc xe tải đậu nối đuôi. Tới gần, hắn ló đầu ra khỏi xe và trái tim nhói lên khi thấy một hàng rào chắn đã được đặt ngang lộ. Một mớ cớm, dưới ánh đèn xe, đang đứng sau rào chắn.

Hắn đậu xe lại sau một xe tải, miệng khô khốc, tim đập mạnh. Thò tay xuống, hắn mò dưới sàn xe cho tới lúc thấy khẩu súng của Frank. Hắn nhét vào khe giữa hai ghế ngồi rồi mới mở cửa bước ra. Hắn đi tới chiếc xe tải phía trước. Gã tài xế mập phệ, mũ kết đẩy tuốt ra sau gáy, đang chồm khỏi cửa sổ nhìn xuống đường.

- Cái gì vậy? - Harry hỏi.

Gã tài xế liếc nhìn và nhún vai.

- Ai biết? Tôi chết cứng ở đây cỡ mười phút rồi. Chắc tụi nó đang chơi trò cảnh sát với ăn cướp.

Một cảnh sát tiến lại, một cây đèn pin trong tay.

- Bị cái vụ gì đó, thầy? - Gã tài xế xe tải la lên. - Rớt đồ phải đi tìm hay bày trò thực tập đó?

- Khớp cái mỏ lại, - tên cớm phang luôn, nghe giọng cau có. - Chút nữa là đi được thôi.

Harry thấy mấy cái xe hàng bắt đầu di động, hắn trở về xe nhưng chưa vội vào. Hắn muốn tự do thoải mái phòng khi có chuyện. Tay hắn chạm vào báng súng trong túi. Hắn cố gắng bình tĩnh, nhưng thần kinh cứ dao động và mồ hôi tuôn ra.

- OK, tới đi, - anh ta nói với tài xế.

Ba chiếc xe nữa đã tới đậu sau xe của Harry. Những cái đầu ló ra.

- Cái gì đó? - Một giọng la lên.

- Chờ đó! - Anh cảnh sát đáp lại.

Anh tới gần Harry, quét ánh đèn lên mặt hắn. Harry chợt muốn bỏ chạy, nhưng trấn tĩnh được, ánh đèn chuyển qua chiếc xe. Anh ta có vẻ hài lòng vì xe trống trơn, rồi anh hỏi:

- Thấy hai thằng trong một xe sáu chỗ ngồi chạy đường này không?

- Tôi thấy nhiều xe lắm, - hắn đáp. - Đâu nhớ cái nào hai người.

- Không ai nhớ được hết, - anh cảnh sát cay đắng. - Không biết người ta có mắt làm gì. Không bao giờ xài tới mắt hả? Thôi, đi đi.

Anh tới chiếc xe kế tiếp.

Hắn vào xe, gài số, chạy chậm chậm qua hàng rào. Mấy tay cớm kia chẳng buồn nhìn hắn, họ túm lại nói chuyện.

Qua chỗ đó, hắn bắt đầu tăng tốc, vượt qua mấy chiếc xe khác cho tới khi trước mặt chỉ có con lộ trống trải.

Hắn biết cớm đang lùng một tay to bự, trung niên, mặt sẹo. Hắn nghĩ tới Glorie: thật là tuyệt chiêu. Nếu cô không nghĩ ra trò cải trang này, thì bây giờ chắc hắn đã bị bắt hay đang nằm bên đường, trên mình lỗ chỗ vết đạn cảnh sát. Hắn cảm thấy yêu cô quá. Mình sẽ trả nợ cô ấy gấp nhiều lần, hắn tự nhủ. Họ sẽ đi châu Âu và sống cho ra trò. Có tiền là chẳng lo gì, cô sẽ có đủ mọi thứ quần áo... bất cứ kiểu quần áo ma quỉ nào mà cô thích. Hắn sẽ chờ một thời gian thích hợp rồi thương lượng với Takamori, rồi họ có thể đi. Nếu hắn kiếm được của Takamori triệu rưỡi, hắn dư sức lập hãng máy bay taxi riêng. Có thể ban đầu chỉ là hai chiếc máy bay thôi, sau đó sẽ sắm thêm hai chiếc nữa. Hắn sẽ làm chủ, là điều hắn mơ ước. Hắn hiểu chính là nhờ ở Glorie mà hắn mới an toàn thế này. Mọi chuyện tuy gay go nhưng bây giờ đã thoát. Hắn chạy nhanh hơn một chút, cười thầm khi nghĩ đến bộ mặt của Borg đang chờ ở sân bay. Có thể Borg đã nghe ở trên đài tin tức về vụ không tặc ngay lúc này, và mỗi phút qua y chắc sẽ nhận thấy rõ hơn là Harry đã trở mặt.

Hắn bật cười. Borg, cũng như cảnh sát, sẽ lo lùng kiếm Harry Green. Ừ, cứ lùng đi. Harry đã chôn dưới cát, cách đây ba mươi dặm, và chắc vẫn còn đó.

Hai mươi phút sau, lái chậm lại, hắn vào tới con lộ chính của Line Pine. Đó là một thị trấn nhỏ xíu, nhà cửa phần lớn bằng gỗ, chỉ có một hai cửa tiệm. Đồng hồ trên xe chỉ 11:10. Nhà nhà đã đóng cửa tắt đèn. Một bảng hiệu chỉ cho hắn đường tới motel. Năm phút sau là tới đó, hắn lái chậm chậm qua cổng, theo lối xe chạy vào tới dãy phòng. Có ba dãy căn đèn sáng, còn lại thì đã tối thui. Có năm chiếc xe đậu trong sân. Một phòng ở mút đầu bên phải có treo bảng sáng đèn: VĂN PHÒNG.

Harry đậu xe cạnh ngay một chiếc Ford, bước ra và đi tới văn phòng. Một ông đứng tuổi, mập mạp, mặc sơ mi, ngước lên nhìn làm như hắn là người sao Hỏa vậy.

- Mướn phòng hả? - Ông ta nói. - Trễ quá rồi.

- Tôi là Harrison. Vợ tôi đã nhận phòng ở đây hồi chiều. Phòng số mấy vậy?

- Harrison à? - Ông mập nhổm khỏi ghế, đi lại một tấm bảng xem xét. - À, đúng rồi, bà Harrison. Bà có nói đang chờ ông. Phòng 20. Nó ở cuối dãy bên trái.

- Cám ơn, - Harry nói và quay đi.

- Ông có nghe vụ cướp không? - Ông mập gợi chuyện. - Tôi vừa mới nghe trên đài. Chúa ơi! Đám đó thì quái gì cũng dám làm.

Harry dừng lại. Hắn phải cố gắng để đừng thò tay vào túi rờ khẩu súng.

- Tôi không nghe thấy gì cả?

- Mai đọc báo thấy liền, lên trang nhất là cái chắc. Không tặc rồi chuồn êm với ba triệu đo kim cương. Giết người bảo vệ, hai đồng bọn bỏ xác lại. Ông có nghe một vụ như thế chưa. Không tặc!

- Vậy sao? - Hắn đi dần ra cửa.

- Chắc thằng bảo vệ gan lì ráng chống cự. Cảnh sát đang lùng một tên to béo, mặt có cái sẹo đi cùng với đồng bọn đã bị thương. Họ thông báo thủ phạm đi theo đường này.

- Đường này? - Harry cứng người.

- Ừ. Chúng chuồn trên một chiếc xe, theo đường này chứ không rẽ vô Sky Ranch. Có một cảnh sát tuần tra đã ở sẵn trên đường đó, y báo cáo là không có xe nào đi đường đó hết, vậy là chúng đi đường này chứ còn đâu nữa.

- Chắc tôi phải vào với vợ. Bà ấy chắc sợ lắm.

Ông mập gật đầu.

- Chúng không đi xa được đâu. Có một thằng bị thương nặng mà.

Harry ra ngoài, bước lại xe, lấy cái thùng sắt ra, móc luôn khẩu súng của Frank nhét vào giữa hai cái ghế bỏ vào túi rồi băng qua bãi cỏ tới phòng cuối cùng bên trái. Đèn còn sáng. Hắn gõ cửa.

- Ai đó? - Đó là giọng của Glorie.

- Harry.

Hắn nghe tiếng chân chạy, cánh cửa bật mở, một vòng tay ôm lấy hắn, siết chặt.

- Để anh vô đã chứ, - hắn nhấc bổng cô lên, đi vào trong và đá cánh cửa đóng lại.

- Ôi! Harry! - Cô nói hụt hơi. - Em hoảng quá. Em nghe hết trên radio rồi. Anh có sao không?

- Không sao, - hắn bỏ cái thùng xuống giường. - Nổ súng lung tung nhưng anh thoát êm.

- Thằng bảo vệ bị giết...

- Phải, thiệt xui, gặp thằng khùng kì quá...

- Em... em có nghe, - tay chân cô lóng ngóng. - Trời ơi, lỡ anh bị bắt...

- Chúa ơi, đừng nói thế, - Harry chặn lại. - Anh biết bị bắt sẽ chịu số phận ra sao, nhưng không bắt được anh đâu.

Hắn nhìn khuôn mặt trắng bệch, sợ hãi của cô, vết thâm quầng dưới mắt, mái tóc đen rối bời, bộ đồ đi đường bụi bặm, xộc xệch... Một chút tình cảm của hắn dành cho cô bỗng tắt ngúm.

- Em xin lỗi, Harry... em lo quá...

- Anh đâu có giết nó, - giọng hắn hằn học, Frank mà không bắn kịp là nó thịt anh rồi. Nó chĩa súng về phía anh thì Frank nổ.

- Người ta nói anh tẩu thoát với một tên nữa. Đâu rồi?

Harry liếm môi. Nói ra lôi thôi đây, bỗng dưng hắn bực bội vì phải giải thích mọi chuyện cho

cô.

- Thôi, có cái gì uống không?

- Có, em đã mua whisky. Em nghĩ...

- Tốt, lấy cho anh đi!

Cô liếc nhìn hắn, hơi chờn trước giọng nói của hắn, cô vào phòng trong, lát sau mang ra một chai scotch, hai cái ly và một bình nước. Harry rót một ly, pha chút nước, hớp một ngụm cạn nửa ly, lại rót cho đầy và đến ngồi bên giường. Hắn đốt thuốc trong lúc Glorie pha rượu cho cô.

- Anh bỏ Frank dọc đường. Buộc lòng phải thế.

Hắn thấy cô rùng mình và từ từ quay lại nhìn hắn, hắn nhìn lại rồi quay đi.

- Anh bỏ rơi y à? Y bị thương mà.

- Phải.

- Anh bỏ y ở đâu?

- Trời ơi! Đừng có nhìn anh như vậy, - hắn nói thô bạo. - Phải bỏ y dọc đường thôi. Cớm chặn mọi ngã đường, nếu họ thấy y trong xe với anh, máu me tùm lum, thì chết anh rồi.

- Hiểu rồi, - cô ngồi thụp xuống giường như đứng không nổi nữa. - Cái gì kia, Harry? - Cô chỉ cái thùng trên giường.

- Bỏ đó đi, anh mệt quá rồi. Một đêm kinh khủng...

- Cái gì đó?

- Kim cương! Chứ em nghĩ nó là cái con khỉ gì?

Cô đưa tay lên miệng, mắt tròn xoe.

- Sao anh không giao cho Borg? Anh đã viết cho em như thế mà?

- Anh không giao vì anh không muốn làm thằng ngu nữa. Tại sao tụi nó ăn ngon hai triệu trong khi anh chịu đủ thứ nguy hiểm mà chỉ lượm được năm chục ngàn? Anh có biết người dám trả anh tới hai triệu rưỡi cho mớ này, anh sẽ bán cho nó. Dẹp cha cái thằng Delaney! Cả thằng Borg nữa!

- Không được! - Cô kêu lên, giọng run rẩy. Cô đứng dậy. - Không được, Harry! Anh phải trả cho Ben. Y đã tin anh. Anh không làm thế được!

- Phải, hắn tin anh như con cáo vậy. Hắn không cho hai thằng kè kè anh khắp nơi, thêm thằng Borg nữa. Tin vậy đó hả? Buồn cười thật. Hắn trả tiền cho anh vì hắn biết anh không đụng tới mớ kim cương này được. Hắn làm cha anh lâu nay rồi, bây giờ tới lượt anh chứ. Cho hắn ở lại chuyến này đi.

Glorie cố gắng bình tĩnh. Cô đang run sợ tới lạnh mình.

- Kìa, anh đâu có biết, - cô ráng nói chậm rãi và bình thường. - Em biết anh nghĩ gì, nhưng

không thế làm thế được. Chưa ai qua mặt Ben mà không thoát được cả. Bao nhiêu người. Em biết. Em sống với hắn cả mười bốn tháng mà. Đã có chục đứa tính qua mặt y, không đứa nào thoát cả. Anh cũng như thế thôi. Harry , tin em đi. Em nói như thế vì em yêu anh. Em không muốn có chuyện gì xảy ra với anh, em muốn anh sống. Đừng chết, Harry à. Nghe em đi.

- Yên chí đi, Glorie, - Harry nói. - Em không hiểu rằng hắn sẽ đi lùng Harry Green à. Chính nhờ em mà bây giờ Harry Green biến mất, đã nằm sâu dưới cát không ai tìm thấy nữa. Lần này Delaney sẽ bị qua mặt mà không làm gì được. Hắn với cảnh sát sẽ truy lùng cho đến mãn đời. Chẳng bao giờ tìm ra đâu. Cám ơn em thật nhiều. Người họ truy lùng không hề có thật. Em thấy chưa. Nên nín đi, nhỏ. Mình bây giờ khỏe re. Có năm chục ngàn trong ngân hàng New York chờ mình, còn mớ kim cương này nữa. Em còn lo cái gì? Thấy chưa?

Glorie úp mặt vào lòng bàn tay. Và cô bật khóc.

***

Điện thoai reo. Ben Delaney bật dậy, bỏ mặt Fay ngồi ngớ trên trường kỷ. Gã bước tới cầm phôn lên.

Gã đã nghe radio nói về vụ cướp mà không còn bình tĩnh nổi khi nghe có súng nổ, giết người. Nó mà mò ra tới gã thì không yên đâu, gã thầm nghĩ, thằng bảo vệ chết, Lewin nói, Meeks đi đời! Chuyện lớn chứ chơi đâu! Nếu chúng mò ra mình thì ngay sếp cảnh sát O'Harridan cũng chẳng cứu bồ nổi. Ben không muốn thế tí nào. Gã đang chờ Borg gọi về và chửi thề um lên. Gã đã chờ tới hai tiếng rồi, và chuông điện thoại đã khiến gã bừng tỉnh.

- Hêlô. Ai đó?

- Borg, - giọng nghèn nghẹn đó nghe êm như mật. - Bể rồi. Nó không tới.

Ben cảm thấy một cơn giận nóng bừng cả người.

- Nói tiếp đi!

- Tôi chờ ở đây hai tiếng rồi mà không thấy gì. Nó hẹn chín rưỡi, mà bây giờ đã gần mười hai giờ. Nó lặn rồi.

- Chưa chắc, - Ben ngồi lên mép bàn. - Có thể nó gặp rắc rối. Radio nói nó với Frank thoát trên cùng một xe, Frank đang bị thương. Có thể hai đưa đã bị tóm.

- Nó chưa bị tóm, nhưng cớm đã tìm được Frank. Green nó bỏ dọc đường, chảy máu tới chết. Khi cớm tìm ra xác thì nó đã chết cỡ nửa giờ rồi. Chắc chắn là Green lặn rồi, cùng với lô hàng.

Ben nghĩ tới năm chục ngàn, tới khoản tiền lời hai triệu. Và còn chiếc du thuyền nữa.

- Thằng chó đó dám... - giọng gã run lên vì giận dữ. - Truy tìm nó! Nghe chưa? Truy tìm nó!

- Nó có đâu mà truy, - Borg đáp. - Biến mất rồi. Giờ này chắc nó không còn mặt sẹo hay thọt cẳng nữa đâu. Nó biến thành người khác. Tôi đã nói với sếp trước rồi mà.

Từ mép bàn, Ben tụt xuống ghế. Mặt gã trắng bệch ra, đôi mắt long lên sòng sọc.

- Cái xe đó mang bảng số gì?

- LMX 999007. Chi vậy?

- Đừng có hỏi? Ben siết chặt ống nói. - Nghe đây. Mày phải tìm cho ra nó. Bao lâu cũng được, tốn bao nhiêu cũng được. Tìm cho ra! Rõ chưa? Tao không muốn thấy mặt mày cho đến khi mày tìm ra nó. Mày không phải làm việc gì khác và nếu mày không tìm được thì coi như mày thất nghiệp đó.

- Sẽ tìm ra, - Borg nói tỉnh khô. - Tốn thời giờ đó, nhưng sẽ tìm ra.

- Con Glorie Dane có thể biết nó ở đâu. Kiếm thử coi! Tao đâu cần chỉ dạy mày, hả?

Gã dằn ống nói xuống và ngồi đực mặt ra một lúc lâu.

- Gì đó, cưng? - Fay ngóng cái đầu xinh đẹp lên nhìn gã. - Coi bộ giận quá vậy!

- Câm đi! - Ben quát lên. - Đừng có xía vô, - gã vớ lấy ống nói. - Nối với sở cảnh sát.

Fay xụ mặt xuống. Cô với lấy cục sôcôla trong hộp và ngắm nghía. Cha Ben này mà đang bực thì chán lắm, mình đang tính rủ cha đi xi nê tối nay mà. Bây giờ kiểu này thì cha nội sẽ cau có cho tới giờ đi ngủ. Cô nhún vai. Dĩ nhiên sáng mai sẽ là màn xin lỗi rồi tặng quà lung tung, nhưng mà cũng chán lắm. Cô bỏ miếng kẹo vào miệng và thấy sao nó ngon thế!

- Cho gặp O'Harridan, - Ben nói, và chờ đợi một lát. - Pát hà? Ben đây. Khỏe không? À. Tôi thì khỏe rồi. À Pat này, có tin mật cho bồ nghe. Lính của tôi lượm được đó. Cái thằng làm vụ không tặc tên là Harry Green. Không... tôi đâu biết gì nhiều, chỉ nghe nói nó có chụp hình ở tiệm photomat đường Essex. Lính của tôi nói cái chân thọt và mặt sẹo là đồ hóa trang đó. À, nghe đâu xe của nó là chiếc Pontiac, số LMX 999007. - Gã im lặng, một nụ cười thỏa mãn nở ra. - Ô, Pat. Bồ biết là tôi sẵn sàng với bồ mà. Chúc thành công. Kiểu này là cũng khó nhai đó, - gã cười. - Tóm được nó nhớ cho hay nghe. Phải. Bữa nào nhớ cho hay nghe. Lâu rồi đó.

Và gã gác máy.

4

Harry đã ngủ một lúc lâu, Glorie nằm bên cạnh vẫn còn thức, nhìn lên những vạch sáng trên trần do ánh đèn bên ngoài hắt vào qua tấm sáo cửa sổ. Cô biết mình cứ van nài năn nỉ, hắn sẽ chán và bỏ cô ngay. Cô sợ hãi cùng cực khi nghĩ tới hậu quả của trò phản thùng này của Harry. Cô hiểu Ben. Qua mặt gã cũng tựa như chơi với rắn hổ. Cô tự nhủ nếu Harry quyết chí như thế cô phải bỏ đi ngay. Cô hiểu nếu Ben biết được cô cùng vạch kế hoạch với Harry, cải trang cho Harry thì gã sẽ không nương tay với cô đâu.

Nhưng mặc dù sợ hãi, mặc dù biết bỏ đi mất tăm là khôn ngoan nhất, nhưng cô cũng biết rằng mình không đủ sức để làm như thế. Cô thấy Harry sẽ là người đàn ông cuối cùng trong đời cô, nếu mất đi, thì chẳng còn ai khác. Cô quyết định sẽ đối đầu với Ben, còn hơn là bước vào nỗi cô đơn suốt đời.

Cô tự lý sự với mình, có lẽ cô cũng chỉ lo sợ hão. Đúng như Harry nói, Ben sẽ lùng kiếm Harry Green. Cho dù Ben có thông minh sắc sảo tới đâu, cũng không thể nghĩ rằng người nằm cạnh cô bây giờ là cái thằng trung niên to béo, mặt sẹo chân thọt Harry Green. Cô tin chắc điều đó. Nhưng Ben có nghi ngờ không nếu thấy cô đi chung với Harry? Thật nguy hiểm. Cô rùng mình, cô đột nhiên nhận ra rằng, vì an toàn của Harry, cô phải rời xa hắn. Cô phải rời xa hắn cho dù cô chẳng giữ được an toàn cho mình. Chỉ có qua cô, Ben mới truy được Harry Green. Nếu thấy họ đi chung, gã có thể điều tra về Harry và biết hắn chính là cựu phi công của hãng CACT, từ đó dễ dàng suy ra Harry chính là kẻ gã đang truy tầm. Nhưng mọi chuyện đó sẽ không xảy ra nếu cô tách hẳn khỏi Harry.

Cô không làm nổi điều đó, cô biết. Họ phải chạy trốn, càng xa Ben càng tốt. Gã thừa sức lục tung cả nước Mỹ để tìm. Sau khi đi châu Âu, họ sẽ ở xa Californian. Như thế coi bộ an toàn.

Rồi cô chợt nghĩ: lỡ Harry cũng nghĩ như cô thì sao? Hắn cùng nghĩ rằng đi chung với cô như thế nào cũng bị Ben tìm ra, hắn nhận ra cô là nối dây duy nhất nối hắn với Ben, nối hắn với Harry Green, hắn sẽ làm sao? Bỏ cô? Thù ghét? Cô chợt nắm tay chặt lại. Hắn sẽ làm gì?

Cô quay sang nhìn hắn, hắn đang ngủ say, khuôn mặt giãn ra nhưng bờ môi còn mím chặt. Cô chợt mềm lòng vì thấy thương hắn quá. Cô không thể bỏ rơi hắn. Cô biết thế. Cho dù vậy có nghĩa là cả hai sẽ chết.

Tiếng động bất chợt phía ngoài làm cô giật mình. Cô nhổm người lên nghe ngóng, tim đập loạn xạ.

Có ai đang đi lại ngoài kia, cô nghe tiếng giày. Cô mà lấy chiếc váy, run rẩy trùm vào người. Cô thở không muốn nổi, xong xuôi cô men lại cửa sổ, ghé mắt nhìn qua tấm sáo.

Cảnh bên ngoài dưới ánh trăng làm cô lạnh toát, cô bóp cổ để chẹn tiếng rú chực trào lên họng. Quay người cô chạy lại giường giật mạnh tay Harry để đánh thức.

Hắn vụt ngồi dậy, giật tay ra.

- Cái gì vậy? - Giọng hắn giận dữ. - Không cho người ta ngủ hả?

- Cảnh sát! Giọng cô chỉ là tiếng thì thào. - Cả chục thằng ngoài kia.

Harry cứng người, cô thấy mặt hắn không còn một hột máu và nỗi kinh hoàng tê điếng trào lên ánh mắt. Hắn thò tay xuống gối lấy súng. Cô nghe thấy tiếng đẩy chốt an toàn khi hất tung mền để thò cho xuống sàn.

- Không, Harry! - Tiếng thì thào rít nghẹn. Vẻ sợ hãi của hắn làm cô hiểu cô sẽ là người bảo vệ hắn. Cô gắng nghĩ ra một cách nào đó. - Bỏ khẩu súng xuống!

- Tụi nó không để anh sống đâu!

- Nhưng họ đâu biết anh, họ không bao giờ biết, Harry! Anh nghĩ cái gì vậy? Bỏ súng xuống!

Hắn ngần ngừ rồi đi lại cửa sổ nhìn ra. Hắn thấy một lũ cớm vây quanh chiếc Pontiac của hắn ở bãi đậu.

- Cái xe à? - Hắn nói, - Lẽ ra phải liệng đi! Nhưng làm sao chúng biết nó ở đây được? Làm sao?

- Có ai thấy anh lái vào đây không? - Cô bám vào tay hắn.

- Anh nghĩ là không. Anh không gặp ai cả.

- Anh có nói ông quản lý à anh có chiếc xe hơi không?

- Không.

- Thế thì đâu phải của anh. Nếu có ai hỏi thì anh nói tới bằng xe bus, chuyến cuối cùng tới đây cũng khoảng giờ anh tới. Còn xe tụi mình là ở dãy đầu, chiếc Murcury. Nói là em tới đây bằng xe hơi, còn anh tới bằng xe bus. Mình từ Carsn City tới và định đi Los Angeles.

Harry gật đầu. Nghe có lý lắm. Hắn đã bình tĩnh lại sau cơn hoảng loạn ban đầu. Hắn đi lại cửa sổ. Sáu cảnh sát, đèn pin và súng cầm tay, đang tiến tới dãy phòng.

- Cái thùng đâu? - Cô thì thầm.

Hắn quên khuấy. Hắn cũng quên là mình đang cầm súng, còn khẩu của Frank thì để ngay bên bệ lò sưởi. Hắn lại lấy và bỏ cả hai vào ống khói. Hắn chạy vào phòng ngủ, lấy cái thùng trong tủ ra và nhìn quanh tìm chỗ giấu an toàn.

Có tiếng gõ cửa mạnh tay phía ngoài.

Glorie giật lấy cái thùng.

- Ra mở cửa. Em giấu cho.

Harry ngần ngừ, rồi hít một hơi thật dài, hắn đi ra phòng ngoài, bật đèn và mở cửa. Tim hắn thót lại khi đối diện với hai gã cảnh sát, tay lăm lăm súng.

Hắn đứng yên nhìn họ, trong khi họ trợn mắt nhìn lại.

- Ông là ai? - Một gã hỏi.

- Tôi là Ted Harrison, - hắn đáp. - Cái vụ gì đây?

- Gì đó, cưng? - Glorie ló đầu ra. Cô giả bộ đưa tay lên miệng chặn tiếng rú khi thấy bóng cảnh sát.

Coi mặt hai gã cớm, Harry thấy có vẻ nhẹ nhõm khi thấy Glorie.

- Không việc gì phải sợ, - một gã nói. - Xe của ông ngoài kia phải không? Chiếc Pontiac?

- Đâu phải, - Glorie đáp. - Chiếc Mercury chứ.

- Xin cho vào, - gã nói tiếp. Chúng tôi đang tìm một người. Hắn có thể trốn ở đây.

Harry bước tránh ra.

- Cứ vào. Đâu có ai ngoài vợ chồng tôi.

Một gã đi vào phòng ngủ, rồi hầu như trở ra lập tức.

- Không, - gã nói với bạn. - Tôi chắc nó đã vọt xa rồi. Nó bỏ xa lại, - gã nhìn Glorie. - Bà có nghe vụ cướp kim cương không?

- Có, tôi nghe trên radio.

- Cái xe tẩu thoát nằm ngoài kia. Bà có thấy ai tới không?

- Chắc tôi có nghe, nhưng không rõ lúc mấy giờ, có lẽ cách đây một tiếng.

- Chắc lâu hơn. Máy xe đã lạnh. Khoảng mười hai rưỡi.

- Tôi không coi giờ. Mấy anh nghĩ họ trốn ở đây hả?

Gã cảnh sát lắc đầu.

- Không đâu. Nó chắc chạy xa rồi. Có thể có một chiếc khác chờ sẵn đâu đó. Bà không nghe tiếng xe nào khác nữa sao?

- Có thể có, nhưng lúc đó tôi không thức dậy hẳn.

- Thôi được, xin lỗi đã phá giấc ngủ.

Gật đầu chào, hai gã lui ra cùng đồng sự tiếp tục tra hỏi từng phòng. Glorie đóng cửa và tựa lưng vào đó. Hắn nhìn cô và thở ra một hơi dài.

Em tỉnh lắm, nhỏ, - hắn nói. - Anh thiếu điều muốn lăn đùng ra.

Cô đi lại ngồi xuống giường. Cô run rẩy và lạnh lẽo. Lại tái diễn, cô nghĩ, y hệt những ngày Ben còn là găngstơ tép riu. Nửa đêm gọi cửa, bọn cớm mặt sắt với súng ống, tra hỏi lung tung và lời nói dối nhẹ nhàng của cô để cứu gã. Cô mong tất cả đã chấm dứt, nhưng không, nó lại tái diễn, và chắc còn nữa. Cô tin điều đó, và nó khiến cô rầu thúi ruột.

Harry đang đứng bên cửa sổ nhìn qua tấm sáo. Có thêm ba thám tử thường phục tới nữa, họ chụp hình, tiến hành lấy dấu vân tay và xem xét. Một nỗi lo rợn người trùm lấy hắn.

Hắn không hề nghĩ tới dấu tay. Cảm giác an toàn chợt vỡ tan tác. Chúng sẽ thộp được hắn! Có cả chục dấu vân tay của hắn trên đó. Nếu chúng lấy dấu vân tay tất cả khách trọ là sẽ tóm được

hắn.

- Glorie, - hắn quay lại. - Họ sẽ thấy dấu tay anh trên xe! Chết ngắc rồi. Anh không nghĩ tới chuyện đó.

Cô nhìn hắn trân trân. Cô cũng không nghĩ tới chuyện đó.

- Chắc chuồn cửa sau được, - mặt hắn rúm lại vì sợ, hắn chạy lại chỗ treo quần áo. - May ra thì...

- Không! - Cô bật dậy tới bên hắn. - Đừng có khùng! Nếu thấy anh chuồn là họ biết ngay. Anh phải bình tĩnh. Nếu anh chạy, thế là hết. Còn nếu họ không lấy dấu tay mọi người, là mình thắng.

- Nếu họ lấy?

- Thì mình đành bó tay. Phải chấp nhận hên xui thôi. Còn nếu chạy, là anh bế mạc. Thấy chưa?

Mặt hắn đổ mồ hôi. Hắn lại bước tới cửa sổ.

- Nếu biết thế này thì anh đâu có làm, - hắn lầm bầm. - Sao mình ngu quá, quên cái vụ dấu tay! Bây giờ có thoát được thì cũng bị tóm bất cứ lúc nào. Mười năm sau, lỡ bị đụng xe, người ta nhìn thấy dấu tay cũng là tiêu tùng. Ngu ơi là ngu!

Glorie ngồi bất động, tim thắt lại.

- Bình tĩnh, Harry. Mọi chuyện lỡ dở rồi.

- Im đi! - Hắn nạt. - Em thì cái gì cũng nói được. Em đâu bị đẩy tới ghế điện. Em bày ra cái vụ Harry Green! Nó ở đây nà, thằng cớm nào cũng tìm ra được. - Hắn giơ tay về phía cô. - Nếu em không nghĩ ra trò cải trang thì anh đâu có là vụ này.

- Sao anh nói thế? - Cô nhắm mắt lại. - Em đã bao nhiêu lần cố gắng cản anh mà...

- Dẹp đi! Em chỉ được cái nước nói, nói hoài. Từ hồi quen nhau tới giờ, em không ngừng nói. Làm cái giống gì thoát được vụ này bây giờ.

Tiếng máy xe nổ lôi hắn tới cửa sổ. Một xe cần cẩu đã tới, cảnh sát gài cái móc vào chiếc Pontiac và chiếc cần trụ kéo nó đi.

Ba nhân viên thường phục đứng nói chuyện với nhau. Harry nhìn họ. Một lát sau, họ lên xe và lái đi. Mấy gã cảnh sát ở lại một lát nữa rồi cũng đi nốt.

Harry lặng lẽ đi lại giường ngồi xuống. Hắn úp mặt vào hai tay, cho đến lúc này hắn mới nhận ra mình đã sợ hãi đến thế nào. Hắn thật sự hoảng vía. Glorie chạy vô phòng trong. Cô trở ra với ly rượu.

- Uống đi, anh.

Harry ực cạn ly, rùng mình và đặt ly xuống.

- Thật khó tin, - hắn thì thầm. - Mấy thằng đó làm gì sốt vó, mà nó có làm gì đâu. Mắc lưới tồi! Chỉ cần lấy dấu tay là anh chết.

- Không chắc! - Cô nói. - Chúng đâu thể lấy dấu vân tay mọi người. Tại sao họ nghĩ anh là Harry

Green được.

- Phải, - hắn nhìn cô và giơ tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh. - Anh không cố ý đối xử với em như thế. Em hiểu mà, phải không? Anh sợ quá. Anh không kiểm soát được lời nói. Xin lỗi em, Glorie, anh rất tiếc.

- Được rồi, Harry. Em hiểu. Em cũng sợ nữa. Thôi bỏ cái đó đi, muộn rồi. Phải gửi kim cương cho Ben thôi, mình thoát được một mối. Sáng mai gửi liền đi. Đó là cách duy nhất, nghe, Harry.

Hắn rời khỏi cô, tới bên bàn và rót một ly nữa.

- Không được. Chính anh lấy được nó, phải không? Thật ngu nếu đi bỏ lỡ một triệu rưỡi: anh phải chớp số đó mới được. Nghĩ coi! Mình sẽ làm được bao nhiêu chuyện với con số tiền đó. Anh quyết chí làm và đừng có ai hòng cản.

Ôi, được rồi, được rồi, Harry. Cứ làm như anh nói.

Công ty Far Eastern Trading có văn phòng chiếm trọn lầu bốn của cao ốc Nattional and California State trên đường Hai mươi bảy.

Cô gái ăn mặc rất mốt, tóc tai kiểu cọ, ở bàn tiếp tân nhìn Harry với nụ cười độ lượng, mà cô vẫn thường dành cho những đứa trẻ ngô nghê khi chúng xin xỏ những điều không thể có được.

- Không, rất tiếc, ông Griffin ạ, bởi vì ông Takamori chỉ tiếp khách có hẹn trước, - cô ta nói. - Có thể ông Ludwig có thể giúp được ông cái gì chăng, để tôi xem ông ấy có bận không.

- Tôi không cần gặp ông Ludwig. Tôi cần gặp ông Takamori kìa.

- Rất tiếc là điều đó không thể được, - nụ cười độ lượng tắt đi - ông Takamori...

- Tôi mới tới lần đầu, nhưng ông ta sẽ tiếp tôi, - hắn móc ra một phong thư dán kín đưa cho cô ta. - Xin đưa cái này vào cho ông ấy. Cô sẽ ngạc nhiên vì ông ta sẽ may mắn tiếp tôi ngay.

Cô ta ngần ngừ, rồi nhún vai và nhấn một nút chuông. Một chú bé đồng phục từ một phòng gần đó hiện ra và đi tới bàn.

- Đưa cái này cho cô Schofield, - cô nói, - thư của ông Takamori.

Thằng bé đi rồi, cô quay sang Harry.

- Mời ông ngồi. Cô Schofield sẽ ra ngay bây giờ.

Harry ngồi xuống, lấy thuốc ra hút. Hắn bồn chồn, nóng nảy và lo ngại nhưng không lộ ra.

Đã năm ngày qua, từ khi xảy ra vụ cướp. Hắn và Glorie đã sống chung trong một khách sạn nhỏ ở New York. Hắn đã bỏ cô lại đó để tìm gặp Takamori hôm nay. Hắn đã nặn óc để tìm một cách tiếp xúc an toàn nhất với Takamori, nhưng rớ được tới một triệu rưỡi đó, hắn phải gặp Takamori dưới lớp con người thật của hắn chứ không thể cải trang hay tên giả. Số tiền lớn quá, không thể giấu, cho dù hắn rải ra cả chục nhà băng. Hắn sẽ có chuyện với nhân viên thuế vụ, rồi cảnh sát sẽ chõ mũi vào. Chẳng có cách nào khác ngoài cách công khai gặp mặt Takamori. Hắn mong rằng ông ta quá cần số kim cương đến độ phải chơi với hắn mà không báo cảnh sát. Nếu thương lượng không ngã ngũ, hắn sẽ gặp rắc rối. Nhưng hắn đánh giá là rắc rối không đáng kể nên cứ thử thời vận.

Nhưng Glorie thì sợ hãi khi nghe hắn vạch kế hoạch này. Cô đã cố năn nỉ hắn đừng tiến hành. Đến lúc này, Harry đã quá mệt với những can ngăn của cô, và hắn đã thẳng thừng bảo cô đừng xía vào. OK, hắn công nhận điều đó: quả là có nguy hiểm, nhưng cô còn mong đợi gì khi họ sẽ kiếm được tiền bạc như vậy?

Hắn ngồi trên ghế đệm dầy, chân đặt trên tấm thảm sang trọng và chờ đợi. Người ta liên tục ra vào, vali kè kè, cô thư ký tiếp họ với nụ cười độ lượng, kẻ cả, làm hắn thấy muốn tát vào mặt hết sức. Cô điều động một lũ trẻ con đưa khách vào các phòng. Còn hắn cứ ngồi đó hút thuốc.

Ba mươi lăm phút và bốn điếu thuốc nữa mới thấy thằng bé lúc nãy xuất hiện bên bàn. Nó nói cái gì đó với cô ta. Harry theo dõi và thấy cô ta trợn mắt lên.

- Ông vào gặp ông Takamori được đó, - Cô nói và mỉm cười, không còn là nụ cười kẻ cả nữa. Cô ta tỏ ra ngạc nhiên và cẩn thận.

- Thì tôi đã nói trước mà. - Hắn nói và đi theo cậu bé tới một thang máy nhỏ, đưa hắn lên ba tầng nữa và nó dẫn hắn tới một cánh cửa màu hạt dẻ và ngừng lại. Làm như nó phải gom lại mọi sức mạnh và can đảm rồi mới gõ cửa nổi. Có âm thanh gì đó sau cánh cửa, nó vặn nắm đấm vào và đẩy cửa ra. Nó tránh sang một bên và Harry bước vào một văn phòng rộng lớn, sang trọng, lót một lớp gỗ màu nâu bóng. Hắn cảm thấy lớp nệm dày êm dưới chân khi bước tới một bàn giấy lớn đặt cạnh một khung cửa sổ to đùng nhìn ra phía đông Los Angeles.

Ngồi ở bàn là một người da vàng nhỏ thó, áo vest đen, quần sọc đen trắng, mái tóc muối tiêu vuốt ra sau khuôn mặt nhỏ quắt, vô hồn như một cái hốc trên tường. Ông ta nhìn Harry và vẫy tay chỉ một cái ghế trước bàn.

Harry ngồi xuống, đặt nón ngay dưới sàn và phà một hơi khói thuốc lên trần.

- Ông Griffin... Harry Griffin hả? - Đôi mắt sáng như chim ưng.

- Phải. Còn ông là Takamori?

Người đàn ông nhỏ thó gật đầu, thò tay ra cầm lấy bức thư của Harry.

- Trong đây ông nói muốn bàn với tôi về mớ kim cương, - ông ta bỏ thư xuống bàn và dựa ngửa ra. - Ông biết gì về số kim cương đó, ông Griffin?

- Đâu có gì. Tôi tình cờ đọc trên báo mấy ngày trước rằng ông đã thuyết phục được chính phủ Mỹ cho phép ông xuất ba triệu đô kim cương. Hôm sau tôi lại đọc báo thấy số kim cương đó đã bị đánh cướp. Tôi nghĩ rằng ông cũng muốn lấy lại số đó.

Takamori trầm ngâm nhìn hắn.

- Phải, tôi rất muốn lấy lại.

- Tôi nghĩ ông lấy lại được. - Harry dừng lại để gạt tàn, rồi nói tiếp. - Một ngày sau vụ cướp, tình cờ tôi có đi qua sân bay Sky Ranch, cách chỗ xảy ra vụ cướp chừng hai dặm, xe tôi bị xẹp. Tôi thay bánh, và do có mang theo miếng săng uých nên tôi dùng bữa trưa luôn trước khi tới phi trường. Nên tôi vào một đụn cát ngồi nghỉ. Ngay đụn cát đó lại có một thùng chôn sơ sài. Không khó lắm tôi moi được nó lên và mở ra. Đó là thùng kim cương. Có một hóa đơn trong đó cho tôi biết kim cương này của công ty Far Eastern Trading và tôi biết ngay đây là số kim cương bị đánh cướp. Coi cái kiểu cái thùng nằm, tôi nghĩ rằng bọ cướp đã quá hoảng sợ nên quẳng cái thùng qua cửa xe. Tôi định nộp cho cảnh sát thì chợt nghĩ ông có thể chịu thương lượng vụ này.

Takamori chồm tới nhìn Harry.

- Anh giữ kim cương đó thật à? - Giọng ông ta tỉnh bơ như đang hỏi giờ.

- Thật như thế.

Takamori ngồi dựa ra và đưa ngón trỏ lên xoa xoa cạnh mũi.

- Tôi hiểu, và ông nghĩ rằng tôi với ông sẽ thương lượng với nhau. Hay thật. Thế ông định thương lượng thế nào, ông Griffin?

Harry duỗi chân ra, dụi tắt điếu thuốc rồi lấy một điếu nữa ra mồi, vừa làm hắn vừa nhìn vào đôi mắt đen lấp lánh của Takamori.

- Một chuyện làm ăn thôi. Tôi nghĩ rằng, nếu tôi sai ông cứ sửa; ai đang nắm một món mà người ta rất cần, mà lại đem cho không thì quả là ngu.

Takamori cầm chiếc dao rọc giấy lên xem xét như thể chưa từng thấy nó trong đời.

- Đó là cơ sở của chuyện làm ăn, - ông ta nói nhẹ nhàng. - Nhưng tôi hiểu ở xứ này chuyện đó không áp dụng được với những đồ ăn cắp. Tôi biết người nhặt của rơi phải có nghĩa vụ hoàn trả và nhận một khoảng tiền thưởng, không những là bổn phận mà còn là điều bắt buộc nữa, đúng không?

Harry mỉm cười. Bây giờ hắn thấy thoải mái hơn, nhưng hắn không bị lừa vì cái vẻ nhẹ nhàng của ông ta.

- Tôi nghĩ điều đó đúng, nhưng tôi lại có quan điểm khác trong vụ này. Mớ kim cương đó đã được bảo hiểm và các hãng bảo hiểm đang điều tra ông.

- Họ sẽ điều tra và trả tiền cho tôi một khi họ chắc rằng không thể tìm lại mớ kim cương đó nữa.

- Phải, họ vẫn làm thế. Họ sẽ bắt ông chờ, nhưng ông không phiền về chuyện đó. Toi biết ông rất giàu, nhưng điều ông chưa có được là danh dự và tước phong của nhà nước Nhật. Nên xem ra ông đã làm một việc rất tốt cho xứ sở ông mà không được tưởng thưởng gì lắm.

Takamori đặt con dao xuống, đan hai tay lại.

- Đi thẳng vào vấn đề đi, ông Griffin, - giọng ông ta hơi khô lại. - Ông đang nói về chuyện tìm mớ kim cương. Tôi nghĩ ông định bán lại cho tôi.

- Đúng như thế, - Harry ngồi dựa ra.

- Thế ông muốn bao nhiêu?

- Chuyện đó không dễ dàng như thế. Nhận tiền mặt thì rất khó khăn. Tôi muốn ông tài trợ một việc làm ăn của tôi, như thế sẽ ít rủi ro cho tôi hơn.

- Xin ông cứ nói rõ ý định đề nghị của ông ra đi.

- Công việc này sẽ tốn khoảng một triệu rưỡi đô, theo dự định của tôi thì không thể ít hơn.

- Khá nhiều đấy, - ông ta lại nghiên cứu con dao rọc giấy, ông ta đâm thử mũi dao vào đầu ngón tay, rồi nhíu mày xem xét mình có làm nó chảy máu không. - Ông có nghĩ rằng sếp cảnh sát O'Harridan không những thừa sức thuyết phục ông giao trả lại mớ kim cương mà không có tiền thưởng gì cả, ông ấy còn có thể thu xếp cho ông ở tù một thời gian kha khá nữa kìa.

- Ông ta không thuyết phục nổi tôi đâu, - Harry nhún vai. - Kim cương đã được giấu kỹ. Dĩ nhiên ông ta có thể bỏ tù tôi, theo lời tố cáo của ông, phải không?

- Không hẳn, - Takamori đáp. - Câu chuyện hôm nay đã được ghi âm. Chỉ cần giao cho O'Harridan là ông ta dễ dàng truy tố ông thôi.

Glorie đã cảnh cáo rằng người ta có thể ghi âm cuộc nói chuyện, hắn đã cười cợt cô. Bây giờ hắn hiểu cô nói đúng, nhưng không có gì bối rối.

"OK," hắn chồm tới. "Ông ghi âm nhiêu đó là đủ đẩy tôi vào tù rồi. Bây giờ tôi đề nghị tắt máy đi. Điều tôi nói sắp tới đây không hợp ý ông thì ông cứ gởi cuộn băng cho cảnh sát, nhưng xin cứ nghe, và tôi chỉ nói khi đã tắt máy."

Takamori đặt con dao xuống, gãi gãi cánh mũi một hồi nữa, rồi ông ta chồm tới nhấn một cái nút trên bàn.

- Máy tắt rồi, ông Griffin, bây giờ ông đề nghị cái gì?

- Làm sao tôi tin là máy đã tắt được?

- Ông cứ xem. - Takamori kéo ngăn bàn ra.

Harry đứng dậy nhìn vào chiếc máy trong ngăn, gật đầu và ngồi xuống.

- Được rồi. Bây giờ nói chuyện công việc. Ông đã bỏ mười tám tháng mới xin được giấy phép xuất kim cương. Nhờ vụ này ông sẽ được Nhật Hoàng tiếp kiến và được phong tước. Tôi hiểu ít nhiều về dân tộc Nhật, tôi biết ông trân trọng cuộc tiếp kiến này, nhưng nếu không có kim cương là không có gì cả. OK, ông cứ gọi cảnh sát bắt tôi, nhưng sau đó ông không thể có kim cương gì nữa. Có khối người dư sức tiêu thụ mớ kim cương này, và rất hoan hỉ nhận của tôi. Tôi không dính gì tới vụ cướp, tội của tôi là tìm thấy chúng và đi đòi tiền: chắc sẽ ở tù độ ba năm, lỡ gặp quan tòa hắc ám thì năm năm là cùng. Bây giờ tôi hăm tám, mãn tù là mới băm ba. Còn đủ trẻ để hưởng lạc với mớ tiền bán kim cương. Còn năm năm sau, ông chắc đã bốn mươi ba, không hưởng được danh dự của hoàng gia Nhật gì cả dù ông có mua được một số kim cương khác như thế này vì có thể, tôi nhắc lại, có thể chưa chắc chính quyền ở đây cho phép ông xuất nữa. - Hắn dụi tàn và mồi điếu khác. - Không muốn làm phật lòng Nhật hoàng, không muốn xoay xở để tìm mua số kim cương khác, nên tôi nghĩ ông đủ khôn ngoan khi thương lượng với tôi. Theo tôi hiểu, không những ông có mớ kim cương, có tước phong, mà ông vẫn còn kiếm lời được khoảng một triệu rưỡi, tôi nghĩ đó là đề nghị khá đẹp của tôi đấy.

Takamori ngồi dựa trên ghế, đôi mắt đen lấp lánh nhìn Harry.

- Ông có cung cách rất thuyết phục, ông Griffin ạ. Ông bảo tôi còn kiếm lời được khoảng một triệu rưỡi là sao?

- Rõ ràng quá mà. Kim cương đã được bảo hiểm, người ta sẽ trả ông đủ. Trong một năm ông sẽ nhận được ba triệu. Ông sẽ có kim cương, ông đâu cần khai với họ là ông đã tìm ra. Ông sẽ tài trợ cho tôi một triệu rưỡi, vậy là lời một triệu rưỡi, đúng không?

- Có vẻ như thế đấy. Thế ông muốn tôi tài trợ làm chuyện gì?

- Tôi muốn làm một hãng máy bay taxi. Tôi có sẵn hồ sơ đây, - hắn lấy ra một bao thư dày cộm và đặt lên bàn. - Tôi để lại đây, ông có thể nghiên cứu và nhận tiền lời bằng mười phần trăm doanh số nếu ông thích. Tôi sẽ làm ăn được, ông không phải lo về điều đó. Tôi chỉ thiếu vốn, mà ông thì có dư. Tôi không đòi ông quyết định ngay, nhưng vì quyền lợi của ông, tôi nghĩ ông nên suy nghĩ, - hắn đứng dậy. - Có thể ông nghĩ rằng, nếu làm vụ này, ông sẽ thường xuyên bị tống tiền, nhưng tôi thì cũng vậy. Đây là sự đâu chung lưng hợp tác: nếu một trong hai người tính chuyện qua mặt người kia, thì cũng lãnh đủ. Tôi cũng sẽ chẳng biến đi đâu được. Nếu ông tài trợ cho tôi làm ăn, thì tôi phải lo làm ăn và ông nắm được tôi dễ dàng. Ở chừng mực nào đó, ta phải tin tưởng lẫn nhau. Tôi có thể đi tù vì tìm ra kim cương, còn ông thì cũng đi tù vì lừa gạt các công ty bảo hiểm. Nghĩ kỹ đi. Thứ Năm tới, vào giờ này tôi sẽ trở lại, ông có bốn tám tiếng để quyết định. Tôi cũng liều với ông, vì có thể lần tới trở lại, cảnh sát sẽ chờ tôi sẵn ở đây. Tôi sẵn sàng chấp nhận. Nếu cớm có ở đây thì ông có thể gởi lời vĩnh biệt mớ kim cương rồi đó.

Bỏ mặc Takamori săm soi con sao, Harry bước đi, mở cửa và bước ra ngoài.

Khi hắn tới tầng dưới, cô gái ở bàn tiếp tân bước ra.

- Xin lỗi, ông Griffin. Ông Takamori vừa phôn xuống. Ông đã quên để lại địa chỉ cho ông ấy.

Harry ngần ngừ. Phải chăng Takamori sẽ báo cảnh sát bắt hắn. Nếu ông ta có ý đồ đó thì lần tới trở lại làm cũng được mà.

- Tôi ở khách sạn Ritz, phòng 257. - Hắn đáp.

- Cám ơn, ông Griffin. Tôi sẽ báo lại.

***

Borg bước nặng nề vào phòng và đặt tấm thân to béo xuống chiếc ghế bành trước bàn giấy của Delaney. Y đẩy mũ ra tận sau gáy, móc ra một chiếc khăn tay bẩn thỉu rồi khởi sự lau trán trong khi cứ thở khò khè, bộ ngực bự chảng cứ nhấp nhô khi y cố đưa nhiều không khí vào hơn.

- Nè, Borg, - Ben nói, hai tay để trên bàn và chồm tới trước. - Bỏ qua những điều tao nói trong phôn đi. Tao cũng rối quá. OK, coi như mình xui, mất đứt năm chục ngàn. Sớm muộn gì thằng nào có tiền nhiều thế nào cũng có lúc bị lừa. Tao không quan tâm nữa, coi như để rút kinh nghiệm. Bây giờ nếu có nắm được kim cương, thì cũng bỏng tay lắm. O'Harridan hiện đang làm vụ này thiệt tình. Phải ngậm cỡ năm sáu năm mà cũng chưa chắc ăn nữa. Giết chết thằng bảo vệ đã lớn rồi lại còn vụ có một thượng nghị sĩ cũng đi chuyến bay đó, y ta cứ đá vô đít làm O'Harridan muốn khùng luôn.

Borg thọc một cái móng tay dài, dơ dáy, vào lỗ tai phải và bắt đầu ngoáy cật lực, đôi mắt nhỏ lạnh khô nheo lại. Y làm như chẳng buồn nghe gì cả.

- Nên tao coi như thua và cho qua luôn, - gã nói. - Tao muốn mày trở về đây, Borg à. Mày phải tổ chức lại công chuyện. Mọi chuyện tao nói trong phôn coi như bỏ nghe. Không có mày coi bộ đám lính vậy quá. Coi kiểu tụi nó làm ăn thì mình còn lỗ nặng hơn là cái khoản năm chục ngàn mà mình đang phí thì giờ tìm đòi lại ở thằng chó đó nữa. Cứ để nó tự cắt cổ nó. Cho nó tự đem mớ hàng đó mà bán rồi bị tóm cổ nhanh đến thế nào.

Borg lấy ngón tay ra khỏi tai và xem mình đã móc được một cục ráy cỡ nào. Y quẹt ngón tay vào áo và thở dài nặng nhọc, nhưng y chẳng nói gì cả.

Ben nhấp nhổn bồn chồn, gã lo lắng. Không có Borg, làm như cả tổ chức bị hổng cẳng. Các tay

đàn em không chịu làm việc, lợi tức sút giảm. Đã có mấy vụ đụng độ, thêm vài thằng tép riu toan cướp đi mấy hộp đêm của gã nữa. Mọi sự chỉ vì Borg không có mặt. Ben biết mình đã già. Gã không muốn mất công coi sóc guồng máy, gã chỉ muốn có thì giờ và tiền bạc để ăn chơi. Gã biết mình đã nói quá lố với Borg và bây giờ thì gã gần như muốn xin lỗi y, điều gã chưa từng làm bao giờ trong đời.

- Coi đó, Borg, trở về việc cũ, quên mẹ thằng Green đi. Cả đống chuyện phải giải quyết. Mitski đang muốn thương lượng, tối qua nó lại thọc một dao vào bụng Nhóc tì Joe. Đâu có để những chuyện như vậy xảy ra được. Mày lo thu xếp mấy vụ đó nghe?

Borg thò tay vào trong áo, moi ra một gói thuốc nhàu nát và rút một điếu. Cái hộp quẹt của y thì bằng đồng, cũ xì, bốc lên ngọn lửa như đám lửa trại, đến độ phải lôi thôi lắm mới thổi tắt được...

- Không được, - y nói, nhìn thẳng vào Ben. - Bây giờ tôi cần nghỉ xả hơi. Tôi đã làm cho sếp suốt hai năm, chưa xin nghỉ được mười phút. Bây giờ tôi có được mớ tiền và có thể tạm nghỉ. Tôi sẽ xả hơi một thời gian.

Ben đanh mặt lại.

- Mày đâu làm vậy được. Mày đâu có bỏ đi ngang xương như vậy được. OK, mày có thể chi tiêu hơn chút nữa. Tao tăng phần của mày lên hăm lăm phần trăm tổng doanh thu. Được chưa?

- Tôi nói rồi, - Borg lắc đầu. - Tôi đã có đủ số tiền tôi muốn. Cái tôi khoái là có chuyện gì hào hứng một chút, như chuyện truy lùng thằng Green này vậy. - Mặt y vặn vẹo thành ra một cái gọi là nụ cười, nhưng Ben lại thấy lạnh cả sống lưng. - Sếp Delaney, trước khi Sếp trở thành dân kinh doanh thì tôi còn được làm những vụ tôi khoái. Tôi nói rồi mà, tôi khoái ngồi trong xe vào một đêm ướt lạnh, chờ một thằng nào đó, tay thủ sẵn súng. Tôi khoái nghe tiếng súng, không bao giờ trật, thấy thằng kia lật ra rồi mình lo vọt cho lẹ. Tôi khoái vậy đó, nhưng chuyện đó hồi này ít xảy ra quá. Bây giờ mình làm việc như dân doanh nghiệp, lo kiếm tiền nhiều, nhưng an toàn. Tôi nản lắm rồi. Green nó qua mặt, mà sếp không cần. Sếp có quá trời tiền rồi. Hai năm trước, sếp đâu có biểu tôi đi tìm nó, mà sếp tự đi tìm kìa. OK, nếu sếp thích kiểu đó thì sếp cứ thích, còn tôi thì không rồi.

- Thời buổi đó xưa rồi Borg, - Ben đáp. - Mày phải biết vậy chứ. Hai năm trước mày làm một cú bạo rồi lặn dễ dàng, bây giờ thì đâu có được. Đừng có điên mà nghĩ là...

- Phải, có thể tôi khùng, nhưng làm vậy mới vui. Tôi sẽ đi lùng thằng Harry Green. Không biết phải bao lâu, nhưng tôi sẽ tìm cho ra, vì việc làm này đã lắm. Nó đâu nợ tôi cái gì, nó đâu có qua mặt tôi, nhưng nó là thứ cứng cựa phải chơi mới được. Sếp cứ giữ tiền bạc, nhà cửa, đàn bà đủ thứ. Nhưng tôi không khoái mấy thứ đó. Cho tôi truy lùng một thằng nào đi, một thằng ngon cỡ tôi nè. Một thằng dám đối mặt với tôi lúc đường cùng để coi thằng nào bắn nhanh hơn. Tôi muốn xả hơi vậy đó.

Kinh nghiệm cho Ben biết có cãi với Borg cũng vô ích.

- OK. Tao đâu cản mày được. Chừng nào làm xong, mày trở lại đây không?

- Đương nhiên, - Borg đáp. - Đây là kỳ nghỉ mà. Tìm ra rồi thịt nó xong, tôi sẽ trở lại. Nhưng phải tìm nó trước đã. - Y nhe răng ra. - Rồi phải giết được nó kìa.

- Cảnh sát còn không tìm ra thì mày mong gì?

- Sếp có một ý hay lắm, - Borg nhướng mày. - Sếp biểu tôi kiểm tra con Glorie Dane. Tôi nghĩ ra

là con nhỏ ở đâu là thằng Green ở đó. Tụi nó có tới năm chục ngàn của sếp mà. Có thể tụi nó không đẩy được mớ kim cương, nhưng khi một cặp như vậy mà bắt đầu vung tay với năm chục ngàn thì chắc là um sùm lắm. Tôi thính tai lắm mà, sẽ tìm ra liền.

***

Bây giờ chẳng có việc gì làm ngoài chờ đợi, và chờ đợi khiến Harry bồn chồn. Để giết thì giờ, hắn bèn đi xem xi nê, nhưng mặc dù phim hay, hắn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà thưởng thức.

Hắn đã gieo hạt, nhưng nó có nảy mầm hay không thì còn phải xem. Takamori chẳng cho không cái gì bao giờ. Hắn từng tiếp xúc với người Nhật hồi thế chiến. Hắn biết họ là thứ khó lường. Nhưng hắn biết đề nghị của mình nghe rất có lý. Takamori cần thứ kim cương hơn mọi thứ trên đời, nên khó có thể nghĩ rằng Takamori sẽ báo cảnh sát. Harry thấy tin tưởng ở điều đó.

Cái nguy hiểm thật sự là lúc giao hàng. Đó là lúc Takamori có thể trở mặt.

Hơn chín giờ hắn mới rời rạp hát. Đó là một đêm không trăng, ẩm ướt. Hắn thọc tay vô túi và đi bộ về khách sạn.

Hắn không chú ý chiếc Cadillac đậu cách cửa khách sạn vài thước và khi đang ngang qua đó, hắn nghe có ai gọi tên mình.

Hắn dừng ngay lại và nhìn về chiếc xe. Một tài xế mặc đồng phục ngồi sau tay lái. Nó người Nhật, mắt nhìn thẳng trước, bất động như một pho tượng vàng.

Takamori ngồi ở băng sau, ông nhìn qua cửa và vẫy Harry.

Hắn đi lại chỗ chiếc xe.

- Nếu ông rảnh, ông Griffin, có lẽ chúng ta nói chuyện một chút, - Takamori nói. - Ông vào được chứ?

Harry mỉm cười. Hắn thấy mình thắng là cái chắc. Takamori đâu có tới khơi khơi thế này mà không có cớm hộ tống, trừ khi ông ta đã sẵn sàng chơi.

Khi ngồi xuống lớp nệm dày cạnh Takamori, hắn chợt hào hứng nghĩ rằng rồi hắn cũng sẽ có một chiếc xe như thế này. Một triệu rưỡi! Ngay cả khi mua được hai cái máy bay rồi, hắn vẫn còn cả đống để mà phung phí.

- Tôi nghĩ nói chuyện trong xe tiện hơn là ở văn phòng, đỡ tai vách mạch rừng. Tài xế của tôi chỉ biết tiếng Nhật, nên ông khỏi lo nó nghe lỏm.

- Được lắm, - hắn nói. - Ông có đọc mớ hồ sơ tôi để lại không?

- Tôi có xem qua, - Takamori nói, - nhưng không nói là đọc, vì tôi không mê ngành hàng không lắm. Tôi công nhận đó là phương tiện vận tải tốt, một dấu hiệu tiến bộ, nhưng tôi vẫn thích tàu thủy hơn. Là người xuất nhập khẩu, tôi thấy tàu thủy đắc dụng hơn. - Ông ta lấy ra phong thư Harry đã để lại và bỏ trên đùi hắn. - Là nhà đầu tư, tôi thấy nó không có lợi lộc gì, ông Griffin ạ. Tôi e rằng đề nghị đầu tư vào một công ty như thế đã không thuyết phục được tôi.

Harry nhìn sững vào ông ta. Quả là bất ngờ và làm hắn choáng váng.

- Được thôi, - hắn nói và nhét phong thư vào túi. - Nếu ông không thích chia lời thì thôi. Còn tôi quyết chí làm nếu có vốn. Ông sẽ bỏ vốn chứ?

- Tôi nghĩ là không. Ý tưởng của ông không hấp dẫn tôi.

- Ý ông muốn nói là, - hắn thấy giận bừng lên. - Ông không cần mớ kim cương?

- Dĩ nhiên là tôi cần, - Takamori mỉm cười, - nhưng vì chúng là tài sản của tôi nên tôi không việc gì phải mua lại chúng cả.

- Vậy sao? - Mặt Harry đỏ rần lên, đôi mắt lấp lóa. - Thế thì ông có thể nói chia tay với chúng rồi đó. Tôi sẽ đi tìm người khác. Ngừng lại cho tôi xuống.

- Tôi sẽ rất cám ơn nếu ông vui lòng nghe tôi nói thêm vài phút, - ông ta lịch sự. - Khi ông lại đằng tôi thì hoàn toàn là kẻ lạ, tôi phải nghe đề nghị của ông ở thế yếu. Ông đã cho rằng tôi là kẻ bất lương khi bảo tôi lừa đảo các công ty bảo hiểm. Đó là sai lầm lớn khi nói như vậy với người mà ông chưa biết rõ. Nếu tôi đồng ý thì có thể suốt đời tôi bị anh tống tiền mỗi khi tôi không làm theo ý anh. Tôi không muốn ở vào vị trí đó, nhất là khi đã từng này tuổi. Nhưng có một điều ông nói đúng, tôi rất cần mớ kim cương đó. Cần kinh khủng.

- Thì tôi có cản ông lấy nó đâu. Giá là một triệu rưỡi. Không tiền thì khỏi có kim cương.

- Tôi nghĩ rằng ông sẽ nói thế, - Takamori nói dịu dàng. - Ông Griffin à, giữa tiền bạc và cái chết, ông chọn cái nào?

- Nè, - Harry xoay hẳn người lại để nhìn Takamori. - Dẹp đi. Ông có muốn mớ kim cương đó hay không?

- Dĩ nhiên là muốn. Câu hỏi của tôi là ông còn muốn tiếp tục sống không?

- Ông Griffin, tôi muốn ông hiểu vị thế của ông hiện nay đã khác hồi sáng rồi. Tôi đã có thì giờ cho điều tra về ông. Tôi được biết ông đã từng làm ở California Air Transort, mới nghỉ việc bốn tuần trước. Ông được chỉ định bay chuyến có chở kim cương, nhưng rồi bị đuổi việc vì say rượu. Ông biết về chuyến hàng này. Kẻ tổ chức vụ cướp được biết tên là Harry Green, một người bự con hơn ông, già hơn, có sẹo ở mặt, đầu sắp hói. Chỉ cần chút khéo léo là có thể hóa trang già hơn và lớn hơn. Còn vụ cái sẹo là trò trẻ con. Harry Green, bây giờ chỉ còn đối chiếu với dấu tay của ông thôi.

- Nghe đây, đồ rắn độc, - Harrry nạt, móc súng ra chĩa vào hông Takamori. - Đừng có hù. Nếu ông báo cảnh sát, thì chẳng mong thấy lại kim cương đâu. Tôi thề điều đó.

Takamori nhìn xuống khẩu súng.

- Cần gì phải bạo lực, ông Griffin? Làm ơn bỏ khẩu súng đó đi. Ông bất cẩn quá, định bắn chết tôi giữa đường phố đông đúc này ư?

Harry ngần ngừ, rồi nhét súng vào. Hắn nhận ra mình đang ở trong bẫy. Cuộc chơi đã không thắng, hắn đã lộ mặt, hắn đã bỏ lớp vỏ do Glorie tạo cho. Chỉ còn một con chủ bài cuối cùng, hắn vẫn giữ kim cương.

- OK, tôi công nhận ông thắng. Tôi sẽ cắt giảm giá cả. Năm trăm ngàn thôi.

- Tôi đã nói rồi, - Takamori lắc đầu. - Tôi không chi tiền mua tài sản của mình. Tôi đem mạng ông đổi lấy mớ kim cương đó. Ông giao kim cương, tôi sẽ không nói gì với cảnh sát cả.

Harry nhìn ông ta. Giấc mơ triệu rưỡi tan tành mau lẹ đến mức làm hắn bàng hoàng.

- Tôi đâu có khùng mà tin ông, - hắn tức tối. - Tôi giao rồi, ông vẫn có thể báo cảnh sát mà.

- Ông phải tin tôi, - Takamori lặng lẽ nói. - Tôi không quan tâm tới ông lẫn cảnh sát xứ này. Đây đâu phải tổ quốc của tôi, tôi không có trách nhiệm gì cả. Tôi chỉ muốn thu hồi tài sản. Đó là việc ông phải làm cho tôi. Hãy gởi cho tôi qua bưu điện để tôi nhận được vào ngày mốt. Nếu đến ngày đó không có, tôi sẽ báo cho cảnh sát những điều tôi tìm biết được về ông. Họ sẽ tóm được ông ngay thôi. Còn nếu nó được gởi tới đúng hẹn, là tôi hứa với ông là sẽ không hé một lời với ai. Đó là cái tôi thương lượng với ông. Tôi không mong là ông sẽ quyết định ngay. Hãy nghĩ cho kỹ. - Ông ta chồm tới và gõ vào tấm kính ngăn băng sau với tài xế. Anh tài xế đưa tay lên mũ, rồi chậm lại và tấp vào lề đường. Takamori mở cửa xe.

- Xin mời ông ra cho, ông Griffin. Hãy nghĩ về điều tôi đã nói. Tôi chắc rằng ông sẽ thấy đề nghị của tôi là lối thoát duy nhất cho ông.

Harry ra khỏi xe. Hắn sững sờ vì buổi nói chuyện này.

- Chúc ngủ ngon, ông Griffin. - Takamori nói, và chiếc Cadillac chạy đi, ông ta còn giơ tay chào rất lịch sự.

***

Borg đang đứng dưới lối cầu thang chạy tới cửa sổ phòng tắm căn hộ cũ của Glorie. Đàn em đã cho hay là bữa đó căn hộ đã cho chốt cửa phía trong, thì lối cầu thang này là ngõ duy nhất. Lối đi phía sau tòa nhà thì trống trơn, nên Borg kéo thang xuống và leo lên. Qua cửa sổ căn hộ lầu dưới, y nghe tiếng radio rầm vang, y thận trọng không để bóng mình rọi trên khung cửa. Sau cùng y tới cửa sổ phòng tắm đó và dừng lại, y thở phì phì khi lắng nghe có âm thanh gì trong phòng không. Không có gì, mà y cũng chẳng mong có âm thanh gì. Y mở cửa sổ lên và cố nhét mình vào trong phòng tắm.

Y lục xét ba căn phòng, một cách cẩn thận và có phương pháp, để mắt tới mọi ngăn kéo và ngăn tủ chén.

Căn hộ vẫn y nguyên như lúc Glorie bỏ đi mười ngày trước. Mấy cái đĩa dơ vẫn nằm trong bồn rửa và cái giường bừa bộn.

Y khoái chí vì tìm được một bộ đồ đàn ông trong tủ áo, một cái mũ với hai chữ H.G trong đường viền phía trong. Trong tủ áo còn xếp năm chiếc sơ mi trắng nữa, cũng có chữ H.G ở cổ áo. Y gãi gãi cái gáy mập bự khi ngẫm nghĩ về những khám phá này H.G... Harry Green?

Y nhớ Delaney kể Glorie nói rằng cô không rành lắm về tay Harry Green này, nhưng đâu phải thế. Y bỏ mấy cái áo vào ngăn tủ và móc bao thuốc nhàu nát của mình ra. Đốt xong y lại lục lọi lần nữa. Y tìm được một tập giấy in thời biểu xe lửa trong giỏ rác. Đặt nó tự nhiên trên tay thì nó giở ra ở phần New York và có viết bút chì đánh dấu một chuyến tàu trưa đi New York.

Y nhớ ra Taggart đã mất dấu cô ta ở đâu đó gần nhà ga. Có thể cô đã phát giác được Taggart và đã vội vã chuồn. New York thì cứ như khu rừng mà.

Y ở lại trong căn hộ thêm một giờ nữa nhưng không tìm được gì đáng chú ý hơn. Sau cùng y mở cửa đi ra, khóa lại rồi xuống tầng dưới.

Borg thấy thích chí. Đây là một công việc hứng thú và dễ dàng: ngon hơn việc lái xe vòng vòng

cho Delaney hay ngồi mà nghe lời ca cẩm láo khoét của bọn tay em phải đóng thuế cho Delaney.

Y dừng lại ngoài cửa một căn hộ ở tầng dưới và đọc tấm cạc gắn trên cửa: Cô Joan Goldman. Y đẩy cái mũ lem luốc ra sau gáy và thọc ngón cái vào nút chuông.

Một cô mặt tròn xoe, cao, mặc váy dài ra mở cửa. Borg nghĩ tới loại phụ nữ sống một mình và nuôi một con mèo cho có bạn.

- Cô Goldman hả? - Y hỏi bằng cái giọng khản đặc của mình.

- Phải. Có chuyện gì?

- Tôi tìm cô Glorie Dane. Coi bộ cô ấy không có ở nhà.

- Có lẽ. Tôi nghĩ cô ấy đã đi xa.

- Vậy sao? Tôi đang mong gặp cô ấy. Hình như cô ta bạn bè với Harry Green.

- Green à? Chắc ông định nói Griffin? - Mặt cô lộ vẻ chú ý.

- À? - Y thọc tay vào túi móc ra một cuốn sổ quăn queo. - À, phải rồi, - y lật lật làm như đã tìm ra chỗ ghi cái tên ấy. - Harry Griffin, đúng đó. Cô biết anh ta không?

- Vậy là sao? - Cô gái đanh giọng lại. - Ông là ai?

Borg móc một tấm thẻ trong sổ ra và chìa cho cô ta.

- Hãng điều tra Alert, - y nói, - tôi là Borg.

- Ông là thám tử? - Cô gái có vẻ kinh ngạc.

- Thám tử tư. Cô cho tôi vào đi, không thì gió lạnh thế này tôi phải vô nhà thương quá.

- Ồ vâng, mời vào. - Cô lách sang một bên.

Borg chọn chỗ quay lưng vào lò sưởi. Y khoái chí tợn, Harry Griffin, à ra thế.

- Có lẽ. Cô Dane là bạn cô à?

- Có gì mà "bạn". Tụi tôi là hàng xóm. Thỉnh thoảng tôi ghé cô ấy chơi, nhưng đâu phải bạn bè gì. Cô ta cũng rắc rối hả?

- Tôi không rõ. Tay Griffin này lắm trò với phụ nữ lắm. Cô Dane có tiền bạc gì không.

- Tôi nghĩ là không, cô ta thất nghiệp lâu nay. Có lúc cô ta làm ở câu lạc bộ Daffoldil. Chắc chừng một năm rưỡi trước, nhưng sau đó là thất nghiệp. Tôi tin là cô ấy chẳng có tiền bạc gì.

- Thế là may đó. Griffin chuyên môn là đào mỏ.

- Tôi không nghĩ thế. - Cô có vẻ ngạc nhiên tợn. - hay là ông lộn anh ta với người khác rồi?

- Chắc không đâu. Anh ta trông ra làm sao? - Mắt y nheo lại.

- Cao, đẹp trai. Tóc đen, chừng hai mươi tám tuổi. Bữa anh ta mặc đồng phục tới thăm Glorie, tôi cứ tưởng là tài tử Gregory Peck chứ.

- Đồng phục gì? - Borg hỏi dè dặt.

- Anh ta là phi công của Californian Air Transport. Tôi nghe nói anh ta hết làm ở đó rồi. Glorie nói anh ta đang tìm việc làm khác. Đó là hồi anh ta dọn tới ở với Glorie luôn, - cô hít mũi. - Dĩ nhiên, họ đâu có làm đám cưới, nhưng đó là chuyện riêng mà, phải không?

- Thế cũng đúng thôi. Anh ta bỏ việc ở CATC khi nào?

- Ba bốn tuần rồi gì đó.

Borg chìa bức ảnh Harry Green mà y xoay xở mua lại ở tiệm photomat đường Essex.

- Anh ta đây phải không?

Cô gái xem qua rồi trả lại.

- Trời, không giống anh ta chút nào. Anh Griffin còn trẻ, đâu có sẹo. Bộ ông đang tìm người này hả?

Borg gật đầu. Y bỏ bức ảnh vào sổ và bỏ sổ vào túi.

- Cái khổ của tôi, - y nói khi đi ra cửa, - là có quá nhiều tay mơ tính chuyện xỏ mũi tôi. Tôi phải làm cho ra cú này mới được. Cô không biết phải tìm cô Dane ở đâu à?

- Không. Nhưng ông quản lý chắc biết.

- Cũng không sao, chẳng đáng chuyện gì đâu.

Y xuống thang, dừng lại ngẫm nghĩ rồi đi tới phòng quản lý.

Ông quản lý người gầy gò, có cục bướu adam ở cổ to khác thường, nó cứ chạy lên chạy xuống như điên. Borg chồm người sát ông ta, nhìn từ trên xuống, đôi mắt thiếu thân thiện.

- Ông quản lý hả? - Y hỏi và chỉ ngón tay to như khúc xúc xích vào ngực ông ta.

- Phải, - ông ta lui ra sau một chút.

- Tôi tìm cô Glorie Dane. Cô ấy ở đâu?

- Tìm làm gì? - Ông ta lui thêm chút nữa khi Borg dí tới sát hơn.

- Cô ta có chuyện rắc rối. Cô ấy ở đâu?

Ông quản lý liếm môi, cục yết hầu lại chạy lên chạy xuống dữ hơn.

- Cô ta dặn đừng cho ai địa chỉ, - ông trả lời yếu xìu. - Có chuyện gì vậy?

- Có trát tòa đòi cô ta. Còn nếu ông cần tôi gọi cảnh sát tới làm việc thì cứ nói. - Borg hù.

- Được rồi. Cô ta dặn chuyển thư từ của cô ta tới khách sạn Maddox, New York.

- Hy vọng ông nói thiệt, - y nhìn ông ta. - Nếu không phải, tôi sẽ trở lại, lúc đó đừng có trách.

Y bước ra cửa, để ông quản lý trợn mắt nhìn theo. Y huýt sáo nho nhỏ khi cố lèn mình vào sau tay lái. Vượt qua bốn ngã tư, rẽ trái, y đậu xe lại trước cửa câu lạc bộ Daffodil. Y theo mấy bậc cấp xuống phòng dưới. Vào giờ này, tay quản lý câu lạc bộ, một gã Mexico gầy quắt, rất lấy làm rảnh rang, hắn gác chân lên bàn, nhắm mắt lại, hai tay xếp lên bụng. Hắn mở mắt nhìn lên khi nghe tiếng cửa mở. Thấy mặt khách, hắn làm như thấy một con rắn hổ.

Chậm rãi e dè thái quá, hắn rút chân xuống và ngồi thẳng lại rồi đặt hai tay lên bàn.

- Hêlô, Sydney, - Borg tựa người vào khung cửa. - Lâu quá không gặp.

- Phải, - tay Mexico đáp. - Ông cần gì vậy, ông Borg?

- Tao đang tìm Glorie Dane, nhớ con nhỏ đó không?

- Ồ nhớ chứ. Mà lâu rồi không gặp.

- Tao biết. Có bức ảnh nào của nó không?

- Nó có chuyện hả? - Đôi mắt hắn mở lớn.

- Không. Tao muốn gặp nói chuyện thôi.

Tay Mexico kéo ngăn tủ ra, lấy một bó hình chụp, lật lật tìm kiếm, rút ra một tấm và để xuống bàn.

- Đây nè.

Những ngón tay dơ dáy của Borg cầm tấm hình. Y nhìn vài giây.

- Tạm được. Tao thấy nhiều đứa còn tệ hơn. Giống thiệt không?

- Chụp hồi hai năm trước. Bây giờ thì tàn hơn nhiều, nhưng gặp là nhận ra liền.

Borg gật đầu, bỏ tấm hình vào sổ trong túi. Y quay lưng đi ra liền.

- Có chắc là con nhỏ không bị chuyện gì chứ? - Tay Mexico nói tiếp. - Con nhỏ được lắm. Hồi nó còn ở đây thì không gây chuyện gì khó chịu cho tôi hết đó. Tôi sẽ không...

Hắn chợt ngưng nửa chừng khi nhận ra mình đang nói chuyện với cánh cửa trống.

Lúc đó thì Borg đã vào trong xe rồi. Y mở máy, mình đang tiến từng bước, y nghĩ. Có thể Green là Griffin chăng? Có vẻ lắm. Hai đứa đều là phi công. Griffin làm ở CATC, vậy mới có dịp biết tới vụ chở kim cương chứ. Borg nghĩ mình đã đi đúng đường. Y lao xe đi.

Bốn mươi phút sau, y được dẫn vào gặp trưởng phòng nhân viên của hãng CATC. Ông trưởng phòng, đậm người, đeo kính gọng mỏng, nhìn Borg thiếu thiện cảm. Trên bàn có một tấm bảng nhỏ ghi: Herbert Henry. Borg giở mũ và ngồi xuống cái ghế trước bàn.

- Tôi có thể giúp được gì? - Ông ta nhìn tấm thẻ của Borg, nhíu mày và đặt xuống bàn.

- Có một nhân viên vừa nghỉ việc ở đây mấy tuần trước, - Borg nói. - Harry Griffin. Nhớ không?

- Dĩ nhiên, - Mặt Henry sầm xuống. - Có chuyện gì?

- Tôi đang truy tìm hắn.

- Tôi không giúp gì được. Từ lúc thôi việc, tôi không gặp lại.

- Hắn đi xa rồi, nghe ở đâu New York.

- Thế ông tới đây điều tra làm gì. Có chuyện lộn xộn sao?

- Không. Hãng cố vấn luật pháp Gregson and Lawson mướn tôi tìm hắn. Hắn được thừa kế một ít tiền và người ta muốn giao lại.

Khuôn mặt Henry giãn ra, mất đi vẻ nghi ngờ.

- Vậy thì hay lắm. Nhiều không?

- Không nhiều, - Borg nhún vai. - Chừng hai ngàn, nhưng nếu tìm ra chậm thì chi phí nhiều lắm, thiệt hại cho anh ta. Tôi cũng chưa biết mặt mũi anh ta ra sao. Ở đây ông có giữ bức ảnh nào của anh ta không?

“Chắc có chứ,” ông ta nhấn một nút chuông, một cô gái bước vào, ông bảo cô lấy giùm hồ sơ của Griffin. Độ năm phút sau, cô ta mang hồ sơ đó vào cho Henry.

- Tôi cũng mừng vì anh ta gặp may thế này, - ông ta nói trong khi lật giở chồng hồ sơ. - Đó là một phi công giỏi, anh ta đi tôi rất tiếc.

- Nghe nói hắn bị đuổi. - Borg đoán mò.

- Có mấy chuyện lộn xộn, - Henry nhíu mày. - Cũng là xui tận mạng, - ông ta móc ra một tấm ảnh bỏ lên bàn. - Ông cứ giữ ảnh này nếu cần.

Borg cầm tấm ảnh lên, nhìn sơ qua, gật đầu cảm ơn và đứng dậy.

- Có cái này chắc tui tìm ra. Tui sẽ nói là nhờ ông cho tấm ảnh. Hắn sẽ đãi ông một chầu chăng.

Y ra cửa, lên xe. Sau khi chạy khỏi phi trường vài dặm, y dừng lại, lấy bức ảnh ra và nghiên cứu. Y xem xét một lúc lâu rồi móc một cây viết chì trong túi ra. Y phác sơ một bộ ria, một vết sẹo, vẽ một nét tròn trịa hơn cho khuôn mặt xương xương đó.

Y ngắm tác phẩm của mình một lúc, thẳng tay giơ nó ra xa và ngắm nữa. Một nụ cười tàn độc nở trên mặt y.

- Rồi, tao biết mày ra sao rồi, đồ chó đẻ, - y lầm bầm. - Mày chính là đứa tao đang tìm.

5

Joe Dodge, nhân viên điều tra của khách sạn Maddox, New York, cắm đầu trên chương trình đua ngựa, một vẻ căng thẳng, lo âu trên khuôn mặt cáo của gã. Cả tuần qua, gã toàn đặt tiền vào những con ngựa về hạng bét, và cả nền tài chính tương lai của gã bây giờ tùy vào sự lựa chọn những con ngựa đua độ chiều nay. Nếu thua nữa là rắc rối lớn, ý nghĩ đó làm gã toát mồ hôi.

Gã ngồi trong văn phòng của mình nhìn ra tiền sảnh tiếp tân của khách sạn. Căn phòng đầy khói thuốc còn cái gạt tàn trên bàn thì ngập đầy những mẩu đầu lọc: rõ ràng gã đang căng thẳng. Gã chăm chú vào công việc đó đến độ không biết Borg đã bước vào phòng. Đến lúc Borg phải phát ho ầm ỹ lên thì gã mới hay. Gã nhìn lên, nhíu mày. Thấy mặt Borg, gã càng nhíu mày sâu hơn.

- Muốn cái gì đó? - Gã hỏi cộc lốc. - Thấy tôi đang bận không?

- Phải, tôi đâu có mù, - Borg nói và kéo ghế lại gần bàn. Y để tấm thân mình xuống đó. - Sao không thử đánh con Red Admiral đi. Cá 44 ăn một là nó sẽ về tới đích khi mà lũ kia mới chạy xe được nửa đường.

Dodge nheo mắt lại. Đây chính là loại tuy-dô mà gã chờ đợi.

- Sao ông biết?

- Biết mà, - Borg lại móc gói thuốc nhàu nát ra. - Mấy tháng trước tôi coi nó chạy ở San Diego. Thằng nài ngựa ghì nó lại thiếu điều muốn đứt dây cương, vậy mà nó vẫn về hạng nhì. Nếu ông chê tiền thì đừng nghe lời tôi làm chi. Ai cần?

- Tôi thua liên tiếp mười độ rồi, đâu thể liều mạng nữa được.

- Con ngựa đó là không thể thua được cho dù nó rụng nát hai cẳng. Nhưng nếu ông sợ mất tiền thì tôi có thể làm cho ông kiếm được chút đỉnh.

Dodge dẹp tờ chương trình đua ngựa sang một bên liền.

- Ông là ai, ông muốn gì? - Đôi mắt ti hí, soi mói nhìn mặt Borg.

Borg lấy tấm thẻ thám tử tư dổm ra quẳng xuống bàn. Dodge cầm lên xem xét.

- Hãng điều tra Alert? - Gã nhíu mày. - Nghe lạ hoắc.

- Tụi tôi làm ăn ở Los Angeles. Tôi đang làm một vụ mà chuyện tiền bạc là không kể số. Tôi có cả một khoản chi cần xài tới. Tôi cần một ít tin tức của ông và chi trả đàng hoàng.

- Tin tức gì? - Dodge chồm tới.

- Tôi đang tìm một cặp mà có thể đăng ký ở đây dưới tên Griffin.

Dodge nghĩ một lúc rồi lắc đầu. Borg bèn móc hai bức ảnh của Glorie và Griffin ra.

- Hai người này đây. Quen mặt không?

- Có lẽ, - Dodge nhìn hai tấm ảnh. - Giá cỡ bao nhiêu?

- Chưa hết đâu. Nói chuyện cho đàng hoàng là ông kiếm được hăm lăm đô đó.

Dodge ngẫm nghĩ. Hăm lăm đô là một số đáng kể lúc này chứ chơi đâu.

- Tôi biết. Họ tới đây ba ngày rồi. Khai tên là ông bà Harrison.

- Còn đây không?

- Bà còn, ông không. Tới đây một ngày là ông đi mất, nói là sẽ trở lại. Đi công chuyện gì đó.

- Bây giờ bà còn ở trong phòng không?

- Để tôi coi. - Dodge đứng dậy.

Qua khung cửa, Borg thấy Dodge tới chỗ quầy tiếp khách, nhìn dãy chìa khóa treo ở đó rồi trở lại.

- Đi vắng rồi, - gã nói khi đi vòng ra sau bàn.

- Tôi muốn nhìn qua căn phòng đó. - Borg nói.

- Đâu có được. Luật khách sạn cấm.

Borg che một cái ngáp.

- Thôi được, tùy ông. Tôi không phí giờ của mình thêm đâu.

Y nhổm người đứng dậy.

- Chờ chút, - Dodge nói. - Ông nợ tôi ít tiền.

- Phải, - Borg móc ra một cuộn tiền, y lật lật kiếm rồi rút ra một tờ năm đô quẳng cho Dodge. - Tin tức của ông đáng cỡ này.

- Ê, ông nói hăm lăm mà. Đừng kiếm chuyện nghe. Hai mươi lăm.

- Cái đó là tùy ông giúp được bao nhiêu, - Borg đáp. - Tôi sẽ chi một trăm nếu ông cho tôi mướn được cái phòng kế phòng đó và một cái chìa khóa vào phòng cô ta trong vòng một giờ. Tôi cần ông coi chừng khi nào cô ta về thì ông cho tôi hay.

Y móc hai tờ năm chục đô ra cho Dodge thấy. Dodge liếm môi.

- Chi liền hé?

- OK.

- Chờ chút. - Dodge đi ra ngoài, đóng cửa lại. Năm phút sau, gã trở lại đặt hai chì khóa lên bàn.

- Chìa khóa phòng của ông, 334. Cô ta ở ngay đối diện, 335. Chìa này là chìa vạn năng của bồi phòng. Tôi sẽ gọi lên phòng cô ta ngay khi cô ta về tới.

Borg đẩy hai tờ năm chục qua bàn. Y cầm chìa khóa trong khi Dodge chụp giấy bạc. Y ra ngoài, tới thang máy là lên phòng 334 ngay. Y bỏ mũ áo, móc trong vali ra một mớ đồ nghề và một cái thùng các tông nhỏ. Y ra hành lang, ngó trước ngó sau rồi dùng chìa khóa bồi phòng mở cửa 335.

Y nhìn lướt thật nhanh căn phòng rồi đóng cửa và để tất cả đồ nghề lên giường. Y mở thùng, lấy ra một loa ghi âm nhỏ và gắn vào nẹp trên khung cửa, y nối dây luồn qua nẹp ra ngoài hành lang. Làm rất nhanh và gọn, y cho dây chạy dưới lớp thảm lót sàn qua cửa phòng mình. Xong xuôi, y chạy qua phòng đối diện gom sạch đồ nghề và nhìn quanh lần nữa. Ngoài hai vali chưa mở và một chiếc váy ngủ máng sau cánh cửa thì căn phòng như chẳng có ai ở. Nhìn vào tủ áo và tủ chạn, cũng trống trơn. Y nghĩ Glorie không định ở đây lâu và biết mình đã tới đúng lúc. Lúc y định rời phòng thì chuông điện thoại reo. Y nhấc ống nghe lên.

- Cô ta đang lên, - giọng của Dodge.

Đặt ống nghe xuống, y rời phòng, khóa cửa và vào phòng mình. Y nép gần sát cửa phòng và lắng nghe.

Vài phút sau, nghe tiếng cửa thang máy mở ra, rồi tiếng chân vội vã dọc hành lang. Y ghé mắt qua nhìn khe cửa.

Y không nhận ra Glorie. Y đã thấy một lần hồi còn bồ bịch với Delaney nhưng hiếm khi y buồn nhìn mặt cô. Đàn bà với y chẳng có gì hứng thú. Y coi họ như một thứ chi phí không những hao tốn tiền của, mà còn hao tốn thời gian nữa.

Y nhìn người đàn bà gầy, cao, mặc bộ đồ trắng đen, đang lục lọi sắc tay lấy chìa khóa. So với ảnh, cô ta già hơn, mệt mỏi và lo âu hơn, nhưng vẫn là người có nét, mặc dù mắt quầng thâm và khuôn mặt tái.

Cô bước vào phòng và đóng cửa lại.

Borg lấy trong vali ra một cái Ampli nhỏ, nối dây với day loa; y đeo cặp headphone lên, cắm phích vào ổ điện và bật nút ampli.

Cái loa ghi âm trong phòng Glorie là thứ cực nhẹ. Y có thể nghe tiếng cô ta đi đi lại lại, nghe kĩ có thể nhận ra cả tiếng thở. Y đốt một điếu thuốc, ngồi dựa ra ghế và chờ đợi.

Glorie có lý do để lo lắng. Cô đã lo sợ khi Harry nói rằng sẽ đi gặp Takamori, và khi chia tay ở phi trường, cô đã nghĩ rằng không còn gặp lại hắn nữa. Hắn đã hứa là sẽ gọi về cho cô lúc bốn giờ chiều nay. Lúc cô trở về đây là ba giờ bốn mươi; bây giờ cô ngồi ở chiếc ghế dựa duy nhất trong phòng và chờ đợi.

Thực tình cô tin rằng sẽ chẳng có ai gọi tới. Cô mường tượng hắn đã đi vào tù hay thậm chí đã chết. Cô chờ đợi, đốt hết điếu này tới điếu khác và cố gắng trấn an nỗi sợ hãi trong đầu, cố gắng đừng nghĩ tới những điều có thể xảy ra với hắn.

Nhưng khi kim đồng hồ chỉ gần tới bốn giờ, điện thoại lại reo. Cô nhảy dựng lên, hất đổ cả cái gạt tàn đặt trên tay tựa của ghế. Cô cầm điện thoại lên.

- Glorie hả? - Giọng Harry từ thật xa xôi lẫn trong tiếng ù ù của đường dây.

- Ồ, vâng, Harry. Em lo quá. - Nghe được tiếng của hắn, cô muốn xỉu luôn.

- Nghe đây! - Giọng nói của hắn đanh gọn và giận dữ. - Không ăn nổi. Không thể nói trên phôn. Anh sẽ đáp tới Oklahoma City. Anh muốn em tới đó. Có chuyến sau giờ mười đó, sẽ tới được đúng giờ anh tới. Cứ ở phi trường chờ anh.

- Vâng, anh yêu. Ông ta có nhận không?

- Nhận chứ, nhưng không tiền bạc gì cả, - nghe giọng hắn như muốn điên lên. - Lúc gặp anh sẽ kể.

- Được rồi, Harry. Có trục trặc hả?

- Không có gì. Đừng nói nhiều trong phôn.

- OK. Sẽ chờ gặp anh ở phi trường, ha?

- Rồi. Hẹn gặp lại. - Harry đáp và gác máy.

Ở phòng bên, Borg mồi thuốc và ngẫm nghĩ rồi y gỡ headphone, gỡ dây ampli, đặt cả hai vào vali, mặc áo, đội mũ và ra khỏi phòng. Y đi thang máy xuống phòng tiếp tân. Dodge bước ra.

- OK? - Gã hỏi.

- OK. Biết chuyến bay sắp tới đi Oklahoma là mấy giờ không?

- Để tôi coi, - Dodge nói và bỏ đi, lát sau gã trở lại.

- Một chuyến năm giờ, một chuyến sáu giờ mười.

Borg ầm ừ, nhìn đồng hồ và quyết định đi chuyến năm giờ. Y bước ra cổng.

- Ê! - Dodge kêu. - Đi hả?

Borg không đáp, y bước qua cánh cửa xoay, vẫy một chiếc taxi:

- Phi trường, nhanh lên.

Dodge nhìn chiếc taxi chạy đi, nhíu mày, rồi trở vào văn phòng. Gã đặt hết mớ tiền của Borg đưa vào con Red Emerald, bây giờ độ đua sắp bắt đầu, gã thấy bồn chồn. Hai mươi phút sau đó, gã chỉ ngồi chờ điện thoại, mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt. Khi người thông tin gọi lại cho biết con Red Emerald đã về thứ 6, gã dội ống nói xuống và ngồi chửi thề lung tung. Rắc rối nữa rồi, gã phải xoay được ít tiền và xoay rất nhanh kìa. Đứng dậy mở cửa, gã định ra xem mấy thằng bồi có thể cho vay ít nào không, và gã dừng lại. Glorie đang ở đằng quầy, thanh toán tiền trọ. Gã thấy cô móc trong sắc ra một cuộn tiền dày cộm làm mắt gã phải nheo lại. Gã chờ đến lúc cô rời quầy mới đi tới.

- Xin lỗi, bà Harrison, - gã nói. - Tôi có vài điều cần thưa với bà.

Gã thấy ánh sợ hãi và báo động lóe lên trong mắt Glorie. Sẽ rất dễ dàng đây, vì kinh nghiệm cho gã biết khi người ta sợ hãi thì mình nắm rất dễ.

- Chuyện gì vậy? - Glorie hỏi, giọng run run.

- Vài phút thôi, xin mời vào văn phòng của tôi.

Họ cùng đi vào trong phòng của Dodge. Gã đóng cửa và chỉ tay xuống ghế. “Xin mời ngồi, bà Harrison.”

- Tôi đang vội lắm. Có chuyện gì vậy? - Glorie ngồi xuống.

- Tôi có mua một số thông tin mà có lẽ bà cần mua, - gã nhìn cô thật kỹ.

- Tôi cần mua? - Glorie cứng người. - Tôi không hiểu ý ông nói gì?

- Đơn giản thôi. - Dodge nở một nụ cười cáo già. - Có một người vừa tới đây điều tra về ông bà. Nếu bà muốn nghe chi tiết thì chắc tốn hai trăm đô.

Glorie lạnh người. Cô nhìn đồng hồ, thời gian đang cạn dần, cô phải đón chuyến bay sáu giờ mười.

- Ai vậy? - Cô hỏi khô khan.

- Một tay mập bư, dơ dáy, ria đen dài, - Dodge đáp. - Y nói làm cho Hãng điều tra Alert.

Glorie mặt trắng bệch ra đên nỗi Dodge tưởng cô muốn xỉu.

Borg! Tay sát thủ của Ben. Óc cô rối lên với nỗi kinh hoàng. Thế thì có nghĩa là Ben đang lùng họ.

Dodge vẫn chăm chú nhìn cô, đôi mắt ti hí long lanh.

- Nếu cần thêm chi tiết, bà phải chi tiền.

Tay run run, Glorie mở sắc tay, moi ra bốn tờ năm mươi đô và đặt lên bàn. Dodge cầm lấy, xem xét rồi nhét vào túi.

- Y có được ảnh của hai ông bà, - gã tiếp. - Y nói tên ông bà là Griffin. Y cho tôi xem ảnh và tôi nhận ra bà và ông Harrison, - tới đây gã thấy Glorie mặt trắng toát ra, gã bắt đầu thấy tiếc là mình không đòi thêm nhiều hơn. - Y mướn một phòng đối diện bà. Một thằng bồi nói cho tôi hay là nó thấy y vào phòng của bà. Y đã đặt một loa nghe lén trong phòng của bà, nên chắc chắn y đã nghe thấy mọi sự nếu bà có sử dụng phôn.

Glorie tưởng như một mũi lao băng giá đâm vào tim mình. Một loa ghi âm! Vậy là Borg đã biết cô hẹn gặp Harry ở Oklahoma City!

- Y rời đây khoảng nửa giờ rồi, - Dodge nói tiếp. - Y có hỏi tôi máy giờ máy bay đi Oklahoma City và y đã đi chuyến năm giờ.

Glorie thấy lạnh toát hơn nữa. Thế nghĩa là Borg đã có mặt khi Harry tới. Cô đã nghe bao chuyện về Borg do Delaney kể. Y là tay thiện xạ hiếm có, y sẽ dễ dàng nhận ra Harry từ phi cơ xuống. Y lại còn dư cả tiếng đồ hồ để tìm chỗ núp thuận tiện và chỉ còn chờ Harry tới là bắn. Làm sao báo cho Hary đây? Cô nắm chặt tay lại trong khi cố nghĩ ra một điều gì đó.

- Chắc có thế thôi, - Dodge nói tiếp. –Bà phải coi chừng y. Tôi cũng không ưa cái tướng đó.

- Glorie đứng dậy. Không nói một lời, cô đi ra khỏi văn phòng, bước vội ra khỏi khách sạn chỗ người bồi đang chờ sãn với vali của cô.

- Gọi giùm một taxi đi phi trường, và nhanh lên.

Dodge đứng nhìn theo, khi chiếc taxi chạy đi, gã nhún vai và trở vào. Gã ngồi xuống và lại cầm tờ chương trình đua ngựa lên. Lập tức gã chìm vào với những độ đua còn lại chiều nay.

***

Harry có thể thấy những ánh đèn phi cảng Oklahoma phía dưới khi chiếc máy bay đảo vòng vòng để chuẩn bị đáp. Hắn thấy hơi lâng lâng, lúc chờ máy bay ở Los Angeles hắn đã làm bốn ly đúp whisky. Hắn hồi tưởng mọi chuyện sau khi bị Takamori đánh gục. Hắn thấy đành trả kim cương lại vậy, canh bạc đã thua nát. Hắn đã đóng gói cái thùng và gửi cho Takamori qua bưu điện. Bây giờ chỉ còn cầu trời là lão ta giữ đúng lời, hy vọng lão sẽ giữ lời. Lão nói chỉ quan tâm tới kim cương bất cần biết chuyện gì xảy ra cho Harry.

Nhưng Harry thấy phải rời Los Angeles ngay mới an toàn. Hắn nghĩ Oklahoma là đủ xa để trú cho đến khi biết Takamori đã làm gì. Từ Oklahoma hắn có thể chuồn lên bắc hay xuống nam tùy tình hình.

Trong chuyến bay, hắn đã xem lại tình thế của mình. Thay vì có triệu rưỡi, hắn chỉ còn lại năm chục ngàn. Đó cũng là món tiền lớn hắn chưa từng có được trên đời, nhưng so với số hắn hy vọng sẽ có, thì nó chẳng là cái gì cả.

Bây giờ còn mong gì đi châu Âu. Năm mươi ngàn sẽ là vốn làm ăn, hắn không muốn phí một xu nào cả. Hắn có thể hùn hạp làm hãng máy bay taxi, nghĩ tới chuyện này làm hắn tiếc quá, không bỏ nó mà nghĩ tới chuyện khác được.

Với số này có thể mua được một máy bay, chắc phải thời gian dài cực nhọc mới thấy có lời, và hắn ngần ngại khi phải đối diện những việc gian nan.

Hắn còn đang suy nghĩ thì máy bay chạm đất và dừng lại trước giàn đèn sáng rực trước phi đạo. Hắn có thể thấy đám đông đi đón người thân. Hắn đưa mắt tìm Glorie nhưng không thấy.

Động cơ tắt, cô tiếp viên đẩy cửa ra, Harry đứng dậy và bước ra. Khách đông, hắn phải chờ một lát mới ra cửa được. Trong bầu không khí đêm ấm áp, hắn thấy Glorie và vẫy tay. Cô chạy lại.

- Kiếm chỗ nào nói chuyện đi. - Hắn nói.

- Phải, - cô nắm tay hắn, lôi đi lẫn vào đám đông đang bước vào khách sảnh.

- Cứ để người ta đi trước, - hắn trì lại. - Đâu có gì gấp.

- Không, Harry, phải đi với họ, - giọng của cô khiến hắn ngạc nhiên. Khuôn mặt trắng bệch, căng thẳng, và ánh mắt sợ hãi của cô càng làm hắn hoảng.

- Chuyện gì vậy? - Hắn hỏi.

- Thằng Borg, - Glorie đáp, cô nắm chặt tay hắn kéo đi lẫn với đám đông. - Y biết anh tới đây và đang núp đâu đó. Y truy tụi mình, Harry à!

Tim Harry như muốn ngừng đập. Hắn sải chân bước vội theo đám đông.

- Em chắc không?

- Chắc.

- Em nói y đang ở đây... Đâu?

- Đâu có biết. Em lo tìm mà không thấy y. Có thể y ở ngoài kia, hay ở bất cứ đâu.

- Y biết em, chứ đâu biết anh, - giọng hắn hơi gắt lên. - Thế thì em tới đón anh làm gì? Em làm anh lộ rồi.

- Không đâu, - giọng cô run lên. - Y có ảnh chụp của cả hai đứa mình.

- Ảnh của anh hả? Em muốn nói ảnh của Harry Green hả?

- Không, em không biết làm sao y có được ảnh của anh kìa.

Họ đã vào đến khách sảnh và đi tới quầy giải khát. Căn phòng đầy những người đang chờ chuyến bay hoặc xe nhà tới đón. Căn phòng làm Harry thấy yên tâm.

- Ngồi chỗ nào mà mình coi chừng cửa được đó. - Hắn nói.

Họ chọn bàn và ngồi xuống. Harry luồn tay trong áo. Móc súng ra đặt trên lòng. Khăn bàn che khuất nó nhưng hắn có thể hành động ngay bằng cách hất cái bàn ra.

Bồi bàn tới, Hary gọi hai ly whisky đúp. Hắn và Glorie ngồi bên nhau không nói gì cả cho tới khi bồi mang rượu ra xong.

- Nè, kể lại kỹ coi. Em nói y có ảnh của anh chứ không phải của Harry Green hả?

- Phải. Tay thám tử ở khách sạn nói hắn nhận ra anh trong bức ảnh của Borg đưa coi.

Harry tháo mồ hôi.

- Vậy là y biết anh rồi? Làm cái ma quỉ gì mà y tìm ra được? - Hắn quay nhìn Glorie. - Sáng kiến bảnh bao của em tan nát hết rồi, phải không? Còn thằng thám tử ở khách sạn là sao?

Glorie kể vắn tắt cho hắn nghe về Dodge.

- Em đã nói rồi mà, - cô kết luận. - Em biết thế nào Ben cũng truy tụi mình. Tên này cực kỳ đáng ngại. Em nghe nhiều chuyện về y lắm.

Khỏi nói Harry cũng biết Borg đáng ngại thế nào. Hắn ực hết nửa ly rồi đốt thuốc, mắt không lúc nào rời cửa phòng.

- Lẽ ra em đừng tới đi với anh. Biết đâu trong tối y không nhận ra anh. Còn em ăn mặc kiểu này chắc chắn y nhận ra được. Em nghĩ cái con khỉ khô gì mà cứ mặc đồ trắng đen này? Thằng mù còn nhìn thấy nữa kìa.

- Em đâu kịp thay đồ. Chỉ chạy vội cho kịp chuyến bay. Em không biết phải làm sao. Nhưng em phải báo động cho anh.

- Mình đâu thể ở đây suốt đêm. Em đặt phòng khách sạn chưa?

- Chưa. Em mới tới đây chừng nửa giờ, rồi lo tìm kiếm Borg.

- Em làm rối tung hết mọi thứ. Rồi bây giờ đi đâu?

Glorie cố gắng bình tĩnh. Cô biết hắn quá sợ hãi, hắn ăn nói kiểu này chỉ vì quá sợ hãi không suy nghĩ nổi nữa. Cô hiểu nếu muốn thoát được vụ này thì chỉ còn trông vào cô thôi.

- Còn anh thì sao? Lấy không được tiền hả?

- Không. Thằng da vàng đó đoán ra anh đã tổ chức vụ cướp. Anh phải nộp lại cho lão.

- Rồi lão có báo cớm không? - Glorie tái mặt.

- Lão nói không. Anh cũng tin thế. Nhưng bây giờ mặc xác lão. Lo thằng Borg đã.

- Nè, Harry, anh ở đây nghe? Y không dám làm gì ở đây đâu. Em đi kiếm xe, rồi mướn khách sạn. Ở đây chờ em nghe.

Harry nhăn mặt nhưng cô thấy ánh mắt hắn đã an tâm hơn.

- Anh biết làm sao đây. Vậy cũng được. Chắc y không làm gì em đâu. Anh sẽ ở đây, em đi đâu thì đi lẹ lên.

Cô đứng dậy, cố gắng bình thản đi qua cửa ra khách sảnh. “Chắc y không làm gì em đâu.” Cô cũng muốn tin như thế. Ben đã cho Borg lùng họ, hắn là gã đã lệnh lùng cả cô lẫn Harry. Cô biết rõ Ben. Gã đâu để cô qua mặt trót lọt như thế.

Cô ra tới cổng và dừng lại nhìn vào bóng đêm phía ngoài. Một hàng taxi đậu bên đường, nhưng cô muốn một xe hơi riêng. Còn đang đứng đó nhìn trước nhìn sau thì cô nghe giọng nói từ một cô gái kêu lên:

- Chúa ơi! Bộ ông nói không còn một phi công nào để đưa tôi đi à?

Glorie nhìn ra sau. Một thiếu nữ đứng gần đó, người thanh mảnh, mái tóc vàng rơm mướt như lụa, dầy và xõa dài xuống vai. Cô mặc một bộ jean xanh và chiếc áo gió bạc màu. Glorie thấy cô ta độ hăm hai hăm ba và thấy thích mái tóc và kiểu giữ thẳng người của cô ta. Cô gái đang nói chuyện với một nhân viên phi cảng.

- Rất tiếc, cô Graynor ạ, nhưng chúng tôi không thể làm gì hơn, - anh ta nói. - Mọi phi công đều bận hết rồi.

- Nhưng, phi công của tôi lại bị bệnh, đâu có bay được mà tôi phải về ngay tối nay. Ông phải giúp tôi chứ.

Glorie lắng nghe. Anh nhân viên lắc đầu, mỉm cười như cáo lỗi.

- Tôi thật sự rất tiếc, nhưng chúng tôi không còn ai. Tôi cũng muốn giúp cô lắm nhưng mọi chuyện phải đợi đến sáng mai.

- Tôi đâu chờ tới sáng được. Ông không biết có ai lái máy bay được sao? Bất kỳ ai.

- Tôi e rằng không. Sao cô không tìm đỡ một hãng máy bay taxi nào đó, cô Graynor? Rồi dặn người ta mang phi cơ trả lại đây.

Cô gái ngẫm nghĩ, rồi nhún vai.

- Thôi được, đành vậy, để thử coi.

Cô ta quay đi và gần như xô vào Glorie.

- Xin lỗi, - và cô ta bước tránh qua một bên.

- Tôi có lỡ nghe câu chuyện của quí vị, - Glorie chặn lại. - Nhưng tôi thấy có thể giúp cô.

Cô gái ngừng lại nhìn Glorie. Nàng đẹp quá, Glorie thầm khen, trẻ, da dẻ mịn màng, sinh động, đôi mắt nâu mở lớn.

- Giúp tôi à? Tôi không nghĩ rằng giúp được. Tôi đang cần một phi công.

- Ơ... chồng tôi là phi công, - Glorie nói. - Anh ấy đang ở quầy giải khát. Có lẽ...

- Tốt quá vậy, - mắt cô nàng kia sáng lên. - Nhưng tôi muốn đi Miami. Ông bà có tính tới đó không?

- Chúng tôi cũng chưa định đâu. Tụi tôi... đang đi nghỉ. Mới từ Los Angeles tới đây, rồi đang nghĩ xem nên đi đâu, - Glorie nói càn tới. - Cô tới gặp anh ấy nghe? Tôi tin rằng anh ấy sẽ sẵn sàng giúp cô đấy.

- Chị thật là tuyệt, - cô nàng nói. - Anh ấy có giấy phép bay không?

- Có chứ. Ông nhà tôi là phi công trưởng của CATC mà.

- Hay quá chừng. Em là Joan Graynor. Không biết nói gì để cám ơn chị, chị...

- Griffin. Tôi là Glorie Griffin. Nhà tôi là Harry Griffin.

- À. Mình đi gặp anh ấy đi.

Họ cùng đi qua khách sảnh vào quầy giải khát. Harry nhìn họ tiến tới, hắn vội nhét súng vào túi áo khoác và đứng dậy khi Glorie bước nhanh tới trước.

- Harry, đây là cô Graynor, - cô nói. - Cô ấy cần một phi công về Miami. Em bảo với cô ấy là tụi mình đang kỳ nghỉ mà chưa biết đi đâu, nên anh có thể lái máy bay giùm cô ấy được chứ?

Harry nhìn qua Glorie tới cô gái tóc vàng đang chăm chú nhìn hắn, một nụ cười mỉm trên môi nàng. Họ nhìn nhau và Harry tưởng như đang có luồng điện chạy qua người. Từ nàng làm như có cái gì thoát ra và đập vào hắn. Linh tính cho hắn biết nàng cũng đang bị một cảm giác tương tự đối với hắn.

Đẹp làm sao! Hắn nghĩ. Một cô gái thật lạ kỳ!

Hắn mỉm cười. Còn Glorie bỗng thấy tim thắt lại. Lâu lắm rồi cô không thấy lại nụ cười đó. Đó chính là nụ cười dành cho cô khi họ mới gặp nhau lần đầu trong hộp đêm bảy tháng trước đó. Nụ cười của loại người săn đàn bà. Cô liếc nhìn Joan xem phản ứng của cô nàng ra sao nhưng không nhận thấy gì. Nét mặt của Joan rất trông đợi và thân thiện, chỉ có thế thôi.

- Đưa cô đi à? - Harry nói. - Ồ! Được chứ. Tôi rất hoan hỉ. Nhưng máy bay ở đâu? Của ai?

- Ồ, của tôi, - Joan đáp. - Nó đang nằm trên phi đạo kìa. Phi công của tôi bị bệnh. Tôi có công việc phải tới đây hôm qua. Bây giờ anh phi công không đưa tôi về được, mà tôi phải về nhà tối

nay.

- Đã đăng ký chuyến bay chưa?

- Đã làm sẵn hết rồi. Chúng ta có thể bay ngay bây giờ. Người ta đang chờ tôi cất cánh đó.

Harry nhìn sang Glorie, chợt nhớ lại rằng còn có Borg rình chờ đâu đó. Cô bé này đã làm hắn quên đi mọi sự, và điều đó làm hắn hoảng.

- Cụ thể là hiện máy bay ở đâu?

- Nó còn trong nhà hầm, nhưng đã có sẵn xe đợi rồi. Ta có thể tới đó. Mà ông chịu đưa tôi đi hả?

- Ồ, chịu chứ. Chúng tôi rất vui.

- Thật cám ơn ông hết sức, - nụ cười của nàng là điều Harry chưa từng thấy bao giờ. - Mình sẽ gặp nhau ở cửa nam khách sảnh nhé? Để tôi đi báo cho phi công của tôi hay.

- Rồi. Hẹn gặp cô ở đó.

Cô nàng mỉm cười và bỏ đi. Glorie nhìn Harry cứ dõi mắt theo nàng. Hắn nhìn cặp mông đong đưa, bờ vai tròn và mái tóc óng mượt của nàng. Hắn cảm thấy ngực nghẹn lại. Một cô gái tuyệt vời làm sao! Hắn thầm nghĩ.

- Harry!

Hắn giật mình, quay lại nhìn Glorie. Hắn hoàn toàn quên khuấy cô, bây giờ hắn thật sự thấy rõ cô nhợt nhạt, lo âu và xấu xí làm sao. Và hắn nhíu mày.

- Thiệt là hên! - Hắn nói và cố gắng mỉm cười. - Nhưng làm sao ra được máy bay đây? Có thể Borg đang rình ngoài đó.

- Cô ta nói có xe đang đợi...

- Phải. Nhưng khi hắn leo lên, đạn sẽ nổ vào lưng, - Harry lấy khăn tay ra lau mặt, nỗi sợ hãi cũ lại trào lên. - Này, Glorie. Y sẽ không đụng tới em. Em che cho anh nhé. Anh sẽ theo sát cô ấy, còn em bọc phía sau. Được không?

Ngay cả như thế này, tình yêu của cô dành cho hắn cũng không nhạt đi.

- Dĩ nhiên rồi, Harry.

- Có lẽ y chẳng muốn làm gì em đâu, - Harry nói, cảm thấy hơi thở điều hòa lại. Hắn biết mình đã cư xử như thằng chết nhát và e rằng cô sẽ phản đối. - Em có sợ không? Chắc y không bắn nếu có em ở giữa.

- Em không sợ.

- Thế thì được. Ta đi đi.

Hắn thọc tay vào túi và nắm lấy báng súng. Hắn bước đi trước, Glorie theo sau. Họ phải chờ trong khách sảnh một lát mới thấy Joan.

- Xong rồi, - nàng nói. - Mình đi thôi.

- Cô đi trước đi, - Harry mở sẵn cửa, hắn nhìn ra bóng đêm, ánh mắt lùng sục, người hắn sởn gai ốc.

Gần đó là một chiếc Lincoln, tài xế đã ngồi sẵn. Joan bước nhanh tới và chui vào băng sau, Harry theo sát gót và kế đó là Glorie.

Cách đó không tới bốn chục thước, trong bóng tối, Borg đứng nhìn chiếc xe chạy lại khu nhà hầm máy bay xa xa. Y đã thấy Harry xuống máy bay, thấy hắn và Glorie và khách sảnh nhưng y không ra tay. Y có thể hạ thủ dễ dàng, nhưng y chưa dám chắc đây chính là kẻ y muốn tìm. Thật khó tin cái thằng trẻ tuổi đẹp trai kia lại là Harry Green to béo nặng nề. Borg tin rằng thế nào cũng nhìn ra một cái tác phong, điệu bộ gì đó để nhận ra đấy là Harry Green. Nhưng y đã không nhận ra được và y đành miễn cưỡng chưa ra tay.

Y nhìn ba người xuống xe ở lối cửa hầm và leo lên máy bay đã đậu sẵn ở đó. Y lắng nghe tiếng động cơ gầm lên và nhìn nó lăn bánh từ từ ra phi đạo.

Một nhân viên phi cảng đi ngang qua, Borg đưa bàn tay to bè ra chận lại.

- Cô tóc vàng vừa lên máy bay kia là ai vậy?

Anh nọ nhìn theo hướng Borg chỉ.

- Chắc đó là cô Graynor.

- Cô ta đi đâu vậy?

- Về nhà, chắc vậy. Cô ấy ở Miami.

Borg ầm ừ và đi tới quầy vé. Cho dù thằng này không phải là Harry Green, y vẫn muốn theo dõi sát Glorie. Có thể sẽ gặp được cả ba đứa.

Y đứng trước quầy vé. Cô tiếp viên nói chuyến bay kế đi Miami sẽ cất cánh trong hai mươi phút nữa. Borg móc ví ra.

- Cho tôi một vé.

Harry mở mắt và nhìn quanh căn phòng ngủ nhỏ nhưng sang trọng. Trong mấy giây hắn không nhận ra mình đang ở đâu, rồi hắn nhớ lại những chuyện tối qua và nằm trở xuống. Trên cái giường bên cạnh Glorie vẫn còn ngủ, hắn nhìn cô và nhíu mày. Hắn thấy ngay cả trong giấc ngủ, cô vẫn bồn chồn, thế nằm co quắp, khuôn mặt mệt mỏi, căng thẳng. Hắn thấy chán quá, và quay ra lấy thuốc lá. Đồng hồ chỉ mới hơn bảy giờ. Hắn nhấn nút máy pha cà phê tự động đặt trên bàn và nhìn quanh căn phòng lần nữa. Đẹp, hắn nghĩ, đắt tiền, tuy là motel nhưng nó là loại sang nhất mà hắn từng cư trú. Muốn có một phòng cỡ này, mình phải dư dả lắm kìa.

Joan đã tìm cho họ chỗ trọ này. Nàng đưa họ tới đây bằng chiếc Bentley sơn màu xanh và xám đã đợi sẵn ở phi trường lúc họ đáp xuống. Suốt chuyến bay, nàng đã ngồi ở ghế phi công phụ cạnh hắn và nói chuyện. Glorie ngồi phía sau. Cô chỉ im lặng, và Harry cảm thấy cô không hài lòng.

Hắn đã nói với Joan hắn đang tìm chỗ lập hãng máy bay taxi vì hắn còn yêu nghề bay. Hắn đã hỏi cô xem Miami có thể tiện cho việc này không.

- Dĩ nhiên, - nàng đáp. - Miami lúc nào cũng cần dịch vụ này, nhưng làm nhỏ quá thì sẽ chẳng

được gì. Anh muốn có công ty riêng thì tôi biết có chỗ lập sân bay được.

- Tôi thì không định làm lớn, - hắn nói. - Tôi định khởi đầu với hai máy bay thôi và có thể thuê sân bay cũng được.

- Anh đừng làm thế, - nàng đã phản đối. - Anh phải có sân bay riêng. Đã có nhiều người làm nhỏ rồi, anh phải loại được họ ra mà nắm độc quyền, - nàng hăng quá khiến hắn cũng thấy sôi nổi lên. - Anh phải lập công ty riêng. Không khó đâu. Tôi có thể thuyết phục ba tôi bỏ vốn vào vụ này.

Hắn đã giật mình khi biết ra ba của nàng Haward Graynor, trùm thép và dầu lửa, một trong những người giàu nhất nước này.

- Tôi thấy ý định đó rất hay, - nàng nói tiếp. - Tôi lúc nào cũng mê nghề bay mặc dù ba tôi không chịu cho tôi học. Ông ấy nghĩ tôi sẽ bỏ mạng khi học. Nếu anh thật sự muốn lập công ty, tôi sẽ thử nói với ba tôi cho.

Họ đã bàn bạc những điểm lợi hại, hoàn toàn quên hẳn Glorie ngồi phía sau. Cô không hiểu gì về chuyện đó, và thấy Harry hào hứng quá cô cũng sợ. Cô chưa bao giờ thấy hắn như thế.

Khi đến motel, Joan còn nói sáng mai sẽ gặp lại để bàn tiếp.

- Tôi cũng thích có một hãng taxi đường không, - nàng nói. - Chắc tôi cũng mở một công ty cạnh tranh với anh quá.

- Sao không hùn với tôi? - Hắn cười nói giỡn. - Vậy mình khỏi phải đụng nhau.

- Có thể lắm, - nàng đáp. - Dù sao, anh cũng phải đi xem khu đất tôi đã nói. Trưa mai tôi tới đón anh, được không?

Hắn nói là sẽ chờ. Nàng gật đầu chào Glorie và lái xe đi, để Harry đứng nhìn theo, ngỡ ngàng không những chỉ vì nhan sắc của nàng, mà còn vì những ý kiến của nàng nữa.

Hắn không lưu ý đến sự im lặng của Glorie khi họ cùng thay đồ và lên giường, cho đến khi cô nói, "Em tưởng mình sẽ đi châu Âu, Harry," thì hắn mới trợn mắt nhìn như chợt nhìn thấy cô lần đầu.

- Thôi đi ngủ, - hắn nói cộc lốc và tắt đèn. - Anh sẽ theo vụ này cho dù em không chịu.

Chuông ở máy pha cà phê reo lên. Khi hắn rót ra tách, Glorie đã ngồi dậy, lùa tay vào mái tóc và nhìn quanh.

- Trời, Harry, chỗ này chắc đắt tiền lắm.

- Thôi đừng nói nhảm, - hắn nói. Hắn không có hứng nói chuyện, hắn có nhiều điều phải nghĩ, và muốn được ở một mình, nên chẳng còn hứng thú gì trong việc trò chuyện với Glorie nữa. - Muốn uống cà phê thì pha. Xong rồi đó.

Glorie thấy trái tim mình lạnh tê tái. Bắt đầu rồi đây, cô tự nhủ. Cô đã nhận ra dấu hiệu. Thằng đàn ông nào quen cô cũng ăn nói như thế khi sắp tới tiết mục "xù". Cái nhìn nhăn nhó chán ngán, cái kiểu Nếu - muốn - uống - gì - thì - tự – làm - lấy thì mình phải hiểu là Tôi - không - có – quỡn - đâu - mà - làm - giùm. Mình thật ngu khi nhờ con nhỏ tóc vàng này giúp đỡ. Lúc này Glorie tin chắc Harry đang nghĩ tới nàng ta. Mà thực như thế, hắn đang nghĩ mình sẽ làm sao nếu nàng đề nghị hùn vốn làm chung. Chắc hắn phải cẩn thận giữ gìn sự độc lập. Hắn không ưa

có một hội đồng quản trị chỉ dạy phải làm thế này thế kia. Dĩ nhiên, nàng nói đúng, khởi nghiệp với hai máy bay là cực nhọc là lời lóm không bao nhiêu. Làm việc chung với một cô gái như nàng thì thật tuyệt. Nhưng biết nàng có nói thật không đấy! Mà coi bộ nàng hiểu chuyện. Nếu như nàng thuyết phục được ông già bỏ vốn thì sao? Hắn có cả triệu...

- Harry!

Hắn giật mình. Giọng Glorie vang lên như một đường roi vụt.

- Cái gì?

- Phải bàn chuyện sắp tới thôi, - cô nói. - Mình không thể ở đây.

- Tại sao? - Hắn nhướng mày. - Ở được chứ. Em tính nói chuyện gì?

- Ở đây không an toàn. Borg sẽ tìm ra.

Harry đã hoàn toàn quên Borg. Hắn cảm thấy phát khùng lên được.

- Y đâu thể đi khắp nước mà kiếm tụi mình. Ở đây hay đâu mình cũng an toàn hết trơn. Mình cho y rơi rồi mà? Y đâu thấy tụi mình. Làm sao y đoán ra mình ở đây được?

- Mình không thấy y, nhưng chắc chắn y thấy mình. Em biết y mà, Harry. Y sẽ chẳng đi Oklahoma nếu không phải là dò theo mình. Y biết em hẹn anh ở phi cảng. Em chắc chắn là y thấy mình đi chung máy bay với cô Graynor.

- Thế thì sao? Đâu có gì đâu? Bây giờ là y rơi rồi.

- Nhưng cô nàng này là người nổi tiếng. Nhân viên nào ở phi trường mà không biết? Y sẽ biết ta đang ở đây. Nên mình phải chuồn ngay hôm nay.

- Hôm nay? - Giọng Harry cao lên. - Em điên hả? Em không nghe Joan nói gì sao? Sáng nay mình sẽ gặp cô ấy. Em không thấy chuyện này quan trọng với anh chừng nào sao? Nếu cô ta thuyết phục được ông già cô ta thì sao? Ông ta là triệu phú mà. Nghĩ coi! Hai mươi lăm máy bay! Cả đời anh chỉ mong đợi điều đó.

- Nhưng Harry, phải nghĩ kỹ lại. Chưa chắc cô ta thuyết phục được. Ông già sẽ coi cô ta như trẻ con thôi.

- Em lầm chỗ này rồi. Cô ta còn trẻ, nhưng khôn ngoan lắm. Thuộc loại có đầu óc. Anh tin ông già sẽ chịu. Cô này thuộc loại hễ muốn thì tượng đá cũng phải nghe lời.

Cái kiểu ca tụng của hắn làm cô khùng lên.

- Anh tưởng ông già chịu đầu tư hả? - Cô chua chát. - Nếu thế ông ta sẽ điều tra về anh. Anh biết ông ta sẽ phản ứng ra sao khi biết lý do anh bị đuổi việc không?

Nói xong cô mới biết mình lỡ lời. Mặt Harry đanh lại, hắn nhìn cô chòng chọc và ánh lên sự chán ghét giận dữ không hề che giấu trong đôi mắt.

- Quỉ tha ma bắt em đi, - hắn nạt. - Nếu em không giúp anh xây dựng được, thì nín mẹ nó đi cho rồi.

Glorie hoảng vía. Lỡ hắn bỏ cô thật? Chọc tức quá là hắn làm thế như chơi. Mình bây giờ không

tiền, Borg dò theo sau đít, rồi chỉ còn đơn độc. Nghĩ tới đó cô lạnh mình.

- Em xin lỗi, Harry, nhưng mình phải nghĩ kỹ, - cô bồn chồn nhìn hắn. - Em rất muốn giúp anh. Chắc chắn ông ta sẽ điều tra anh nếu ông muốn đầu tư. Nói chuyện với ông già đó anh phải cẩn thận lắm mới được.

Harry nhíu mày. Từ bực bội hắn chuyển sang băn khoăn.

- Em nói cũng đúng. Phải, một tay như Graynor chắc chắn sẽ coi anh bằng kính hiển vi trước khi giao tiền.

- Thế anh nghĩ sao về ý định ban đầu của mình? Đi London đi, an toàn hơn, tránh xa Borg một thời gian. Y đâu theo mình tới đó được.

- Dẹp cha cái thằng Borg đi! - Hắn đứng vụt dậy. - Y đâu tới được chỗ này mà cứ láp báp Borg Borg hoài. Không đi London! Tiền còn cả đống chuyện làm có ích hơn. Bây giờ anh đi dạo một lát, nhiều chuyện phải nghĩ lắm. Nè, sáng nay anh muốn gặp Joan một mình. Đây là chuyện làm ăn. Em có mặt vướng lắm. Em sao không lo ngủ thêm đi. Coi em mệt mỏi quá trời? Trưa anh sẽ về ăn.

Hắn cởi áo rồi đi vào phòng tắm sập cửa cái rầm. Lát sau cô nghe giọng hắn hát lẫn tiếng vòi nước chảy trong phòng tắm.

Em có mặt vướng lắm. Coi em mệt mỏi quá trời!

Sao hắn không nói thẳng ra cho rồi? Tôi chán cô lắm rồi. Tôi đã có người khác, cô ta đâu có già nua, tàn tạ và cũ xì như cô. Sao hắn không nói thế đi? Đó chính là điều hắn nghĩ và cô cũng cảm thấy thế.

Cho đến lúc thấy có vị mặn trong miệng, thì cô mới nhận ra là mình đã khóc.

***

Vài phút sau mười hai giờ, Harry thấy chiếc Bentley xám chạy tới theo con đường dọc bờ biển. Hắn đứng dậy dưới bóng cây cọ mà hắn ngồi chờ nãy giờ và đưa tay vẫy.

Rời motel, hắn đi xe bus xuống khu thương mại và đi bộ lòng vòng. Hắn ăn một bữa điểm tâm ra trò trong một tiệm bên bờ biển, mua hai bộ đồ tắm nắng chừng một tiếng, hắn lại lang thang mấy quán rượu để giết nốt thời giờ còn lại, đến mười một rưỡi, hắn gọi Glorie:

- Anh sẽ rất bận. Đừng đợi anh về ăn trưa. Em ổn chứ?

Cô đáp lặng lẽ là rất ổn. Cái giọng cô nghe mà bực, hắn good bye và cúp máy thẳng. Sau đó, hắn đi xe bus ra bờ biển, chọn một bóng râm và ngồi chờ xe nàng tới.

Hắn đã nghĩ kỹ nhiều chuyện. Glorie nói đúng. Mình phải rất cẩn thận về chuyện lai lịch nếu quả Joan muốn làm ăn: chắc là nói với nàng càng ít càng tốt. Ông già nàng chắc chắn sẽ cho điều tra, nếu ông ta tìm ra lý do hắn bị đuổi việc thì coi như bế mạc.

Còn chuyện Glorie nữa, Joan đã kêu cô là Bà Griffin, vậy là con mụ đã nói với Joan rằng họ là vợ chồng. Không lẽ mụ ngu đến thế, đời nào? Không còn nghi ngờ gì nữa. Có lẽ nhìn thấy Joan, mụ đã biết ngay cuộc đấu không cân sức nên bèn xưng ngay là Bà Griffin như một cách tự vệ. Cái kiểu: Anh ấy là của tôi, đừng có rớ vô! Được rồi, được thôi. Hắn đã quyết định, tuy không phải là không áy náy, là họ phải chia tay. Hắn cũng không thừa nhận là Joan có dính dấp tới vụ này.

Hắn tự nhủ, Joan có thể không xuất hiện, hắn sẽ không gặp nàng nữa, thì hắn với Glorie cũng phải chia tay vì Borg sẽ mò ra, nên an toàn nhất là chia tay. Dù sao, cô cũng đâu nghĩ là họ sẽ đi chung nhau suốt đời. Vả lại, cô già hơn hắn năm sáu tuổi. Hắn nghĩ cô sẽ không phản đối. Hắn có thể nói thẳng với cô điều đó. Chơi ván bài lật ngửa cho rồi. Họ đã một thời vui vẻ với nhau, bây giờ tốt nhất và an toàn nhất là chia tay. Hắn sẽ chi cho cô ít tiền để sống cầm cự chờ kiếm được việc làm. Năm ngàn đô là ngon lành rồi. Năm ngàn à? Hắn nhíu mày. Có lẽ như thế hơi quá hào phóng đó. Năm ngàn là hụt hẳn một mớ trong số vốn mà lỡ Joan tính chuyện làm ăn thiệt tình thì hắn phải mót từng xu đấy chứ. Chắc hai ngàn cũng được rồi. Hắn sẽ nói chuyện và giải thích cho cô hiểu. Cô lúc nào cũng biết điều mà, đó là điều đáng quí ở Glorie: bạn hoàn toàn có thể nói chuyện phải quấy với cô ấy. Hắn nghĩ cô là trở ngại nhỏ nhất của hắn. Cái hãng CATC mới là rắc rối lớn, rồi mới tới Borg.

Hắn cũng chưa biết phải đối phó với Borg ra sao, chỉ hy vọng là thằng mập ở dơ đó đã bị mất dấu. Nếu y mò ra dấu của hắn và theo tới nơi, thì chuyện sẽ "không phải chạy trốn nữa mà là đối đầu."

Ý nghĩ đó là hắn méo mặt. Bây giờ Borg còn cách xa cả ngàn dặm thì nghĩ như thế dễ lắm, nhưng khi y đã tới gần trong tầm đạn thì đâu có đơn giản như thế. Hắn nhớ lại nỗi lo sợ khi biết Borg đang ẩn đâu đó trong phi cảng. Borg là sát thủ chuyên nghiệp. Hắn mong gì có cơ hội chống cự lại Borg. Nhưng cũng phải làm cái gì đó chứ. Đâu thể để y phá nát kế hoạch của mình. Có thể khi nắm được tiền của Joan, hắn sẽ mướn vệ sĩ để thằng đó tính toán với Borg. Hắn tươi tỉnh ngay với ý nghĩ này. Hay quá! Kiếm một thằng bợm thật lỳ mà thiện xạ để nó xử lý Borg!

Rồi hắn thấy chiếc Bentley chạy tới, hắn bật dậy. Nàng đã tới! Vậy là nàng muốn hợp tác làm ăn thật sao? Hắn bước tới và dành cho nàng nụ cười tươi tắn nhất của mình.

- Em coi ngon như trái táo vậy. Xin lỗi nếu kiểu nói đó thân mật quá, - hắn nói. - Nhưng phải nói thật như thế. Trông em ngon đến muốn cắn vậy.

Mà quả thực như thế.

Nàng mặc một chiếc sơ mi màu xanh và trắng, ngắn tay. Mái tóc vàng rực bó lại đằng sau bằng sợi ruy băng. Nàng trông nguyên tuyền như vừa từ trong hộp ra, đôi mắt thì lớn và linh động như bằng thủy ngân.

- Rất vui được anh khen. Nhưng chị Griffin đâu rồi?

Harry mở cửa xe.

- Anh vào được không?

- Dĩ nhiên.

Hắn vào ngồi cạnh nàng và đóng cửa lại.

- Vợ anh không tới sao?

Harry quay người lại để có thể nhìn thẳng vào mắt nàng. Đây là chuyện cần giải thích, và phải giải thích thật nhanh.

- Anh mong em sẽ không hoảng, - hắn nói. - Nhưng cô ta không phải vợ anh. Cô ta thật quái đản khi nói như thế. Sự thật là anh gặp cô ấy ở Los Angeles. Cô đang gặp rắc rối, không tiền bạc và toan tính chuyện tự tử. Anh thấy tội quá. Anh với cô ta đâu quen nhau được bao lâu trước chuyến bay. Anh định giúp cô ta bình tĩnh lại, sống bình thường như xưa, rồi chia tay.

Joan nhìn hắn. Ánh mắt soi mói của nàng làm hắn bối rối.

- Em hiểu, - sau cùng nàng thốt ra.

- Anh đang lúc rảnh rang, - hắn vội nó tiếp. - Muốn nghỉ xả hơi, nên nghĩ rủ cô ấy đi theo. Chẳng có gì giữa anh và cô ta cả. Cô ấy chẳng có nghĩa lý gì với anh.

Joan nhướng mày, trong mắt chợt có nét cười cợt ánh lên.

- Tức là làm ông anh cả bảo bọc phải không?

Harry thấy mê quá.

- Ồ, chuyện có vẻ khó tin hả? Nhưng thiệt tình là thế.

- Ít nhiều là thế. Nhưng em có ấn tượng cô ấy mê anh như điếu đổ.

Harry móc gói thuốc ra mời nàng.

- Em lầm rồi. Cô ta mang ơn anh thôi, nhưng anh bảo đảm là chẳng có gì ngoài chuyện đó.

- Biết vậy là em đâu có đưa anh với chị ấy đến motel này. Họ chỉ có loại phòng chung cho vợ chồng. - Joan nói và bật cười.

Harry cũng cười theo, nhưng khó chịu.

- Thôi, dẹp chuyện đó đi được không? Anh muốn nói rõ là anh chưa có vợ. Anh chỉ định đi xả hơi thôi.

- Được rồi. Em nghĩ là rất hay khi anh cho em biết là còn độc thân.

Harry nhìn nàng gay gắt.

- Em định giễu anh đó hả? Hắn nói bực bội. - Được rồi, nếu em muốn biết thì đây. Anh với cô ta sống với nhau, nhưng đã tới cuối đường rồi và sẽ chia tay.

- Cám ơn anh, - nàng mỉm cười. - Em lúc nào cũng thích sự thật.

Một lát im lặng trong khi Harry mồi thuốc.

- Còn vụ đi coi sở đất em nói tối qua thì sao? Chỗ có thể làm sân bay được đó.

- Ừ. Mình đi xem đi.

Cô nổ máy, gài số, trở đầu xe lại và chạy về hướng nàng đã tới.

- Em thích cái kiểu anh lái máy bay, - nàng nói sau một lúc im lặng. - Anh giỏi hơn thằng phi công của em nhiều. Chị vợ anh... em định nói cô bạn anh... nói rằng có lúc anh làm cho CATC.

Harry thấy phát nóng lên.

Con mụ đó làm hại mình đến cỡ này hết chưa? Hắn đã định giấu Joan về chuyện làm cho CATC, vậy mà con mụ đó đã xì ra hết trơn.

- Phải. - Hắn đáp mà không nhìn nàng.

- Ông Godfrey, giám đốc ở đó, là bạn thân của ba em. Anh có gặp ông ấy chưa?

- Có. Có gặp chứ?

Nếu Glorie có ở đây, chắc hắn đã siết cổ cô chết rồi. Thế là tiêu. Nếu Graynor biết Godfrey thì chắc chắn sẽ điều tra về hắn, và hắn thừa hiểu Godfrey sẽ nói về hắn như thế nào.

Xe chạy độ nửa dặm nữa trong im lặng, rồi Joan chợt phá lên cười. Cô phải cho xe chậm lại rồi ngừng hẳn, cô tiếp tục cười hinh hích trong khi Harry cứ nhìn tới trước, không để mắt tới nàng.

- Xin lỗi, - sau cùng nàng mới nói, nhưng giọng chẳng có gì là xin lỗi cả. - Đừng có hầm hầm như thế. Em sẽ không nói với ba em chuyện anh làm ở CATC đâu. Được chưa?

Harry cứng người, hắn quay lại nhìn nàng.

- Vậy là sao? Em muốn nói gì?

Nàng vỗ nhẹ vào tay hắn, hắn nổi gai ốc khi mấy ngón tay của nàng chạm vào người.

- Sáng nay em đã gọi cho ông Herbert và đã nói chuyện với ông ta về anh.

- Ông Herbert? Trưởng phòng nhân viên hả?

- Phải. Em muốn biết anh ra sao.

Đột nhiên Harry nhận ra trông ngực mình đang đập thình thịch.

- Tại sao?

- Tìm hiểu về người cộng sự tương lai của mình khác thường lắm sao? - Joan mỉm cười với hắn.

Mình đã tin thế nào nàng cũng làm tới, Harry nghĩ. Nhưng cha Herbert đã nói gì về mình. Hắn với Herbert từng là chỗ thân thiện, chắc y không đến nỗi bôi đen mình.

- Tối qua em nói rất thích ý định của anh, thiệt vậy không? - Hắn lặng lẽ. - Em phải hiểu nếu em nói thiệt thì điều đó rất quan trọng đối với anh. Chuyện đó anh thấy đâu có gì đáng cười.

Nàng lập tức có vẻ ân hận.

- Em xin lỗi. Tại em rất ưa đùa giỡn. Dĩ nhiên là em thật tình. Em thức suốt khuya qua để nghĩ. Lâu nay em đã tìm một chuyện gì đó để làm. Ở không em chán lắm. Em nghĩ cái hãng máy bay của anh là chuyện rất hứng thú đó.

- Có thể ba của em...

- Ba em cũng nhất định là em phải làm gì đó. Ba cho rằng ai cũng phải có công việc. Chắc chắn ba sẽ ủng hộ em.

- Thế còn ông Herbert nói gì về anh?

- Ông ấy nói đúng những điều mà em nghĩ ông ấy sẽ nói, - nàng mỉm cười. - Ông ấy nói anh là

phi công giỏi nhất ở hãng, rằng anh biết rành công việc từ trong ruột, rất nhạy bén trong tổ chức, biết cách làm việc với người khác và ai cũng thích anh. Ông ta nghĩ anh có thể thành công ở bất cứ việc gì anh thích.

Harry hít một hơi dài và chậm.

- Ông ta rất tử tế khi nói thế. Còn gì nữa?

- Anh có mặc cảm phạm tội hả? - Nàng cười. - Đúng chưa? Ông ta nói anh hơi ẩu tả, thường say sưa và yếu lòng trước phụ nữ. Ông ta nói anh bị đuổi vì việc dính tới mấy chuyện đó, - nàng cố nín cười mà không được. - Phải vậy không?

- Chuyện cũng thường tình thôi, - Harry cười. - Xui là gặp bữa cha Godfrey đi kiểm tra.

- Ông Herbert cũng nói thế, - nàng gật đầu. - Bộ anh yếu lòng với phụ nữ lắm hả?

- Với một số thôi, - hắn nhìn thẳng vào nàng. - Phụ nữ tóc vàng lúc nào cũng làm anh choáng váng.

- Cho dù họ không có ông bố triệu phú ? - Nàng nhìn lại hắn.

- Nói cái chuyện thối tha đó làm gì? - Hắn cau mặt.

- Có thể. Nhưng đó cũng là câu đáng hỏi chứ.

- Cái đó thì tùy ở người phụ nữ đó, - Harry trả đũa. Hắn nhìn trước nhìn sau, con đường vắng ngắt, rồi chồm người tới. - Nếu cô ta có đôi mắt nâu và đôi môi muốn cắn như em, thì tiền bạc không thành vấn đề.

Nàng không hề lui lại. Khuôn mặt họ chỉ cách một hai phân.

- Không biết có tin anh được không đây? - Nàng nói.

Chiếc xe chợt dừng lại.

Hắn đưa tay tới và môi họ gắn vào nhau.

Một lúc lâu, rất lâu, họ cứ như thế. Hắn cảm thấy rõ hơi thở của nàng phả vào miệng, đầu lưỡi của nàng quấn vào răng hắn. Nụ hôn như có lửa làm tim hắn đập loạn xạ. Rồi nàng lùi lại, bàn tay nàng lần lên ngực hắn và đẩy hắn ra.

- Ngay lúc trông thấy anh, - nàng hồi hộp, - là em biết chuyện rồi nó sẽ ra sao rồi. - Nàng run rẩy và mắt nhìn xa vắng. - Em đã mong tụi mình sẽ không gặp rắc rối gì. Sao anh lại hấp dẫn đến thế? Em chỉ mới biết anh có mấy tiếng đồng hồ, mà đã như thế đấy.

Harry cầm lấy tay nàng.

- Chuyện nó phải vậy thôi. Nếu là chuyện thiệt tình thì phải xảy ra như thế. Anh cũng điên lên vì em, Joan. Mình sẽ sung sướng với nhau.

Nàng mỉm cười.

- Anh muốn em giúp trong vụ lập hãng máy bay này, hay anh muốn làm một mình?

- Anh phải thử trước cái đã, - hắn ngập ngừng. - Trước khi mình bỏ số tiền lớn ra. Joan, anh có chừng năm chục ngàn. Để anh mua hai chiếc và mướn khu đất em nói đó, thử làm ăn một thời gian xem sao, nếu nó ăn thì mình hãy huy động vốn làm thêm và thành ông chủ.

- Phải đó. Nhưng năm chục ngàn không đủ đâu, Harry. Em cũng có vốn riêng. Em có thể bỏ thêm năm chục ngàn nữa. Nếu làm ăn được, mình sẽ nói ba giúp thêm vốn để lập công ty. Thử làm trong sáu tháng coi ra sao, được không?

- OK. - Hắn vòng tay ôm lấy người nàng. - Sau sáu tháng đó, em chịu lấy anh không, Joan?

- Em chịu lấy anh ngay từ hôm nay, - nàng đáp. - Sao phải đợi đến sáu tháng?

- Không được, - hắn thấy bị cám dỗ quá, nhưng cũng nhìn ra mối nguy. - Còn phải nghĩ tới ba em nữa, anh phải chứng tỏ cho ông ấy thấy là anh biết làm ăn. Nếu mình lấy nhau bây giờ, ông sẽ nghĩ rằng anh đào mỏ.

- Được rồi, - nàng chạm vào tay hắn. - Còn Glorie thì sao?

- Quên cô ấy đi mà. Anh sẽ thu xếp cho cô ấy. Anh đã nói là giữa tụi anh chẳng có gì cả mà.

- Anh nói thật không? Harry, em thấy rõ là chị ấy yêu anh lắm.

- Hết rồi. Tụi anh đã chán nhau rồi. Tối qua tụi anh đã nói chuyện và thấy tốt nhất là chia tay. Cô ấy có ông anh ở Mexico, cô định qua thăm, - Harry nói láo tỉnh bơ. - Anh sẽ cho cô ít tiền, thế là xong.

Nàng chợt chồm tới, đôi tay quấn lấy cổ áo hắn, bờ môi hé ra và áp vào môi hắn. Harry cũng siết lấy nàng, nghe rõ nhịp tim nàng đập thình thịch.

Mãi một lúc sau, nàng mới nói được.

- Thôi đi coi chỗ để làm sân bay đi.

- Mình còn cả ngày để đi coi mà, - hắn nói, giọng xao xuyến. - Em có thấy hàng cây cọ đằng kia không? Mình lại đằng đó ngồi nói chuyện đi.

Nàng mở cửa xe và bước xuống đường. Hắn xuống theo và cùng nàng đi bộ trên mặt cát xuống lùm cây cọ chỉ cách mặt biển có vài bước.

Họ nằm lăn trên cát, trong bóng râm và gió mặn. Hắn nhận rõ làn da nóng bỏng của nàng dưới lòng bàn tay mình, rồi lớp đồ lót lụa mượt mà, và ẩm ướt. Hắn nghe rõ tiếng nàng rên trong họng. Buổi trưa, trời rất xanh và cao. Bây giờ thì chẳng còn có ai trên đời này nữa.

Lát sau, nằm ngửa bên cạnh nàng, nhìn lên trời xanh, hắn mới nhận ra lần đầu tiên trong đời, là mình đang yêu.

6

Đến hoàng hôn, Harry mới về tới motel. Hắn đã yêu cầu Joan cho hắn xuống xe ở đầu đường.

- Anh chắc là mọi chuyện ổn chứ? - Nàng hỏi khi hắn xuống xe. - Em thấy có lỗi với chị Glorie quá. Em không nghĩ là anh lại bỏ chị ấy một mình suốt ngày nay. Lẽ ra anh phải về sớm hơn, Harry à.

- Đó là tại em mà, - hắn mỉm cười. - Anh không rời em ra được. Còn bây giờ, đừng có ưu tư về Glorie. Khi anh nói rõ chuyện tụi mình, cô ấy sẽ hiểu. Cô ấy sẽ đi ngày mai. Em đâu hiểu cô ta như anh. Anh sẽ đưa cô ấy ít tiền và cô ấy sẽ đi thăm ông anh. Đừng nghĩ ngợi gì về cô ấy nữa.

Joan có vẻ như không tin lắm.

- Có cần em đi cùng không? Em chợt nghĩ chị ấy sẽ kiếm chuyện với anh.

- Glorie đó hả? - Hắn cố bật cười. - Không có đâu. Cô ấy hiểu chuyện anh với cô ấy là ra sao mà. Cứ để anh xử lý. Mười một giờ trưa mai mình gặp nhau ở đây, mình sẽ đi gặp người ta nói chuyện về khu đất, OK?

- OK. Mười một giờ em tới. Anh chắc là sẽ ổn chứ?

- Đương nhiên, - hắn chồm tới và hôn nàng. - Anh yêu em, Joan. Ngày hôm nay thật tuyệt. Em là người đàn bà đầu tiên thật sự có ý nghĩa đối với anh.

Nàng vuốt mặt hắn.

- Anh cũng là người đàn ông đầu tiên có ý nghĩa đối với em. Chúng mình sẽ sung sướng với nhau, Harry.

Hắn lui lại, nhìn nàng trở đầu xe, và khi nó chạy đi, hắn giơ tay vẫy. Hắn cứ đứng đó nhìn theo cho đến khi xe khuất dạng. Rồi hắn móc gói thuốc ra mồi một điếu.

Quả là một ngày thật tuyết vời. Hắn chưa từng có ngày nào như thế. Họ đã đi xem khu đất để lập sân bay, hắn thấy ngay nàng đã biết chọn đúng nơi. Chẳng tốn bao nhiêu để biến nó thành sân bay, nói giá bán nó rẻ rề. Ban đầu nó được qui hoạch để xây cao ốc, nhưng cái công ty đầu tư vụ đó chợt vỡ nợ, thế là chẳng còn ai quan tâm tới nó nữa.

Họ đã ăn một bữa trưa ngon lành tại một nhà hàng sang trọng ở khu Bay Shore. Trong bữa ăn họ đã bàn tới từng sự kiện và số liệu. Hắn phải thấy nể cái đầu làm ăn của nàng. Nàng biết lên kế hoạch quảng cáo ra sao, mua lại máy bay cũ ở chỗ nào. Rồi còn phải sắm mấy xe hơi đưa đón khách từ khách sạn tới sân bay. Nàng nói ba nàng có chân quản trị trong một hãng máy bay có thể thu xếp cho Harry mua với giá rẻ hơn. Rồi nàng biết ba nàng quen công ty nào chuyên xây dựng đường băng phi đạo.

- Việc của anh là tổ chức các chuyến bay, coi sóc nhân sự và máy móc, - nàng nói. - Phần còn lại cứ để em. Kiếm khách hàng, em quen biết bao người ở đây, rồi bao nhiêu giám đốc khách sạn nữa. Mình sẽ nắm độc quyền ngành này Harry, phải làm như thế mới được.

Họ đã nói chuyện, nói mãi. Khi rời nhà hàng, vào trong xe lại bàn bạc tiếp. Mãi tới khi mặt trời lặn Joan mới nhớ ra tối nay ba nàng có mở buổi chiêu đãi và nàng phải về tiếp khách.

Khi nàng đã chạy đi, và khi Harry bắt đầu bước dọc lề đường về motel thì hắn mới thấy ngại. Hắn đã nói bảnh với Joan về chuyện Glorie, bây giờ là lúc hắn phải thực sự đối phó với cô, chứ không phải nói suông, và mọi chuyện có vẻ không dễ gì.

Cô ấy sẽ hiểu, hắn cứ tự nhủ như thế. Đây là một cơ may cho hắn, và không có chỗ nào dành cho cô. Cô phải thấy như thế. Hắn phải cẩn thận đừng cho cô thấy hắn và Joan đã là tình nhân của nhau. Hắn phải giải thích đây là chuyện làm ăn, cô chẳng đóng góp gì được vào đây. Vả lại, họ chia tay là an toàn hơn vì còn có vụ Borg nữa. Phải nhấn mạnh vụ Borg. Cô ấy sẽ hiểu, việc an toàn cả cho cô lẫn cho hắn.

Khi đi vào cổng motel, hắn thấy phòng của mình tắt đèn. Chắc cô đã đi đâu đó. Càng tốt, hắn sẽ có thêm thì giờ để nghĩ cho kỹ. Hắn cũng chưa biết chắc phải ép cô như thế nào cho chắc ăn.

Hắn đến cửa phòng, vặn nắm đấm và mở cửa. Hắn bước vào căn phòng mờ tối, khép cửa lại và mở công tắc.

- Đừng bật đèn, - giọng Glorie vang lên trong bóng tối.

Hắn đã nhìn thấy cô, ngồi trên ghế dựa quay ra cửa sổ. Hắn nhìn rõ hình dáng cái đầu của cô in trên nền tường trắng. Giọng nói của cô làm hắn phát ớn, nghe không như mọi khi, mà lạ hoắc.

- Em làm cái gì mà ngồi trong bóng tối vậy? Hắn hỏi. Nếu cô mà bày trò là hắn nạt liền, hắn tự nhủ. Tiên hạ thủ vi cường mà. Và hắn bật một công tắc.

Ngọn đèn trên bệ lò sưởi bật sáng. Harry nhìn cô. Dù đang bực bội, nhìn thấy cô hắn cũng hoảng. Mặt cô trắng bệch như tuyết phủ. Đôi mắt thụt sâu dưới ánh đèn đến độ hắn nhìn không rõ nữa. Lớp da của cô như chùn xuống dãn ra, khiến cô trông như chỉ là một bộ xương gầy guộc.

Hắn định hỏi cô ra sao vậy, nhưng ngừng kịp thời. Thật dại khi cho cô có dịp ca cẩm. Hắn chỉ nói:

- Rất tiếc là đã về trễ. Nhưng anh bận quá, - hắn mồi thuốc. - Quá nhiều việc phải làm.

Cô chẳng nói gì.

Hắn chợt mong căn phòng đừng hẹp như thế, để hắn đừng phải đến quá gần cô, phải đi sát qua chỗ cô ngồi để tới cái ghế dựa còn lại. Hắn ngồi xuống và cố tình ngáp lớn. Hắn nhận ra đây chưa phải lúc thuận tiện để nói chuyện chia tay với cô. Hắn chưa từng thấy cô như thế này bao giờ, nó khiến hắn bối rối. Hắn thầm chửi thề. Bây giờ cần phải cư xử đẹp với cô ấy một chút. Rồi cỡ sau giờ ăn tối, hắn sẽ nói.

- Chắc mình đi kiếm cái gì ăn đi, - hắn nói. - Cả ngày hôm nay em làm gì? Có đi bơi không?

Cô quay lại nhìn vào mắt hắn. Hắn lại cảm thấy ớn lạnh, cô chưa từng có vẻ lạ hoắc như thế này. Không còn thấy một ánh yêu thương nào trong mắt cô nữa. Trông cô cứ như một kẻ lạ.

- Em không có đi bơi, - cô nói, giọng lạnh tanh.

- Lẽ ra em nên đi bơi, như thế khỏe người hơn. Thôi đi ăn. Anh đói rồi. Em đói không?

Cô vẫn nhìn hắn chăm chăm.

- Cô ấy thế nào, Harry? - cô hỏi lặng lẽ, - Có vừa ý anh không?

Hắn cứng người, một cơn giận điên chạy qua người hắn.

- Em muốn nói cái gì?

- Cô ấy làm tình có thỏa mãn anh không? Có làm anh vừa ý không?

Harry đứng bật dậy.

- Câm đi! - Hắn nạt. - Tôi không ưa nghe nói chuyện kiểu đó.

- Tại sao nhỉ? Anh lúc nào cũng tự hào về cái gọi là nghệ thuật làm tình của anh, phải không? Nên tại sao em không được hỏi như thế?

- Tôi đã nói là cô câm đi!

- Đừng có nói là anh đã lỡ yêu cô ấy, - Glorie tiếp. - Điều đó với em thật khó tin. Em phải nghĩ rằng người duy nhất mà anh yêu là chính anh. Cô ấy chỉ là một cô mới, trẻ và đẹp, phải không? Một kẻ thế chỗ cho em. Một con nhãi rẻ tiền được anh nhất thời chú ý, phải không, Harry?

Bàn tay Harry quạt vào má cô, hất cái đầu cô văng vào lưng ghế. Cô không phản ứng gì, chỉ co người lại, trợn mắt nhìn hắn, khuôn mặt cứ như mặt xác ướp.

- Tôi đã nói là câm đi, - hắn nói, đứng sừng sững trước mặt cô. - Cô muốn thì được rồi đấy. Bây giờ nghe đây. Tôi định đối xử với cô nhẹ nhàng, nhưng như thế thì mặc xác cô. Tụi mình thế là xong. Cô có thể gói ghém đồ đạc rồi cút đi được rồi đó. Mình chia tay là hơn. Tôi sẽ chia cho em một ngàn đô, rồi em cuốn gói. Hiểu chưa?

Cô nhìn hắn, ánh mắt long lên.

- Em không đi đâu hết, Harry, - cô nói thì thầm.

- Em phải đi, - hắn nói. - Em phải nhìn nhận điều đó. Tôi với em sẽ chẳng còn gì. Chẳng có lý do gì để em ở lại đây nữa. Mà em đi thì sẽ an toàn hơn. Nếu thằng Borg vẫn dò theo, thì hay nhất là mình chia tay. Nếu em vẫn muốn ở phòng này đêm nay, thế cũng được. Tôi sẽ mướn phòng khác. Nhưng sáng mai em phải rời khỏi Miami. Muốn đi đâu thì tùy, nhưng phải đi. Sẽ có thằng đàn ông khác thu xếp cái đời còn lại của em. Em sẽ có một ngàn đô cầm cự cho tới lúc gặp thằng cha đó.

Khuôn mặt cô đanh lại.

- Anh không "xù" em như thế được, - cô nói rất nhỏ. - Em không đi.

Hắn nhìn cô. Ánh mắt lấp lánh của cô làm hắn khó chịu.

- Đừng có ngu như thế. Em ở đây đâu có được, vì có ai cần em nữa đâu, thấy chưa?

Cô im lặng.

- Nghe đây. Em không thấy là mình đã kết thúc với nhau rồi sao? - Hắn cao giọng lên.

- Anh không kết thúc được với em đâu, Harry.

Hắn có thể thấy rõ vết bàn tay của hắn vẫn đỏ trên má cô. Hắn thấy hổ thẹn vì hình ảnh đó.

- Đã kết thúc rồi. Em không hiểu tiếng người sao?

- Anh cứ việc nghĩ là đã xong, nhưng chưa xong đâu.

- Nè, tôi không muốn nổi khùng lên với em đâu nghe. Đến đây là chấm hết. Tối nay em cứ ở đây. Sáng mai thì làm ơn đi giùm. Tôi còn phải lo cái đời tôi nữa. Em chẳng còn dính gì vào được đâu.

- Vẫn dính như thường.

- Đừng có ngang à nghe, - hắn nói nóng nẩy. - Quá khứ đi rồi. Đừng có bôi bẩn tôi. Glorie, tụi mình đã một thời vui vẻ với nhau, bây giờ thì chia tay. Làm cái gì mà phải tức tối? Đây đâu phải lần đầu em bị xù, phải không? Thằng Delaney đã phát chán em lên, rồi những thằng khác nữa. Chuyện này đâu có mới mẻ gì với em, em rành quá mà. Kết thúc rồi, nên chấp nhận và câm mẹ nó đi.

Cô lên tiếng bình thản làm hắn đến ngạc nhiên.

- Cho em một điếu thuốc, được không? Chờ anh, em đã hút hết bao của em rồi.

Hắn liệng gói thuốc cho cô.

- Tôi sẽ dọn đi, - hắn quay lưng đi lại tủ áo, mở cửa và lây bộ đồ của hắn ra.

- Không, - cô nói. –Anh bỏ quần áo vô. Đêm nay anh không đi đâu hết.

- Vậy là em đi hả? - Hắn ngạc nhiên.

- Không, em không đi. Mình sẽ ở đây tối nay. Mình sẽ kết hôn, Harry.

Hắn cảm thấy mình tái mặt. Hắn thấy giận đến nỗi muốn đánh cô một trận, hắn phải cố kìm hãm.

- Em nói cái gì đó? Bộ điên rồi hả?

- Không những là kết hôn, mà mình cùng nhau làm cái hãng máy bay nữa. Lần đầu tiên trong đời ích kỷ của anh, anh phải thực hiện những gì đã nói.

Hắn đứng đờ người ra - Ăn nói như con mẹ khùng, - giọng hắn khàn đi. - Mình kết thúc rồi. Tôi không muốn thấy mặt cô nữa!

Cô mỉm cười, nụ cười làm hắn lạnh cả người.

- Anh không hiểu hả, Harry? Không cách nào khác đâu. Anh không làm theo ý em là cớm biết ngay sẽ tìm bắt Harry Green ở đâu. Chỉ một cú phôn của em thôi.

***

Lời nói của Glorie vang rõ ràng tới chỗ Borg đang đứng rình trong bóng tối bên ngoài cửa sổ

căn phòng, chỉ có một bức màn cửa mỏng ngăn cách.

Anh không hiểu hả, Harry? Không cách nào khác đâu. Anh không làm theo ý em là cớm biết ngay sẽ tìm bắt Harry Green ở đâu. Chỉ một cú phôn của em thôi.

Vậy là mình đoán đúng, y thầm nghĩ và đổi tư thế đứng cho thoải mái hơn. Y đâu có lặn lội tới Miami để chẳng được gì cả. Cái thằng cao ráo đẹp trai kia chính là Harry Green. Mình chưa từng dám nghĩ như thế, mặc dù đã theo dõi thằng này cả ngày. Một nụ cười chó sủa nhăn nhúm hiện ra trên mặt y.

Đây là kết thúc thỏa đáng nhất cho một ngày dài mệt mỏi. Từ sớm, y đã rời khách sạn gần phi trường để đi mướn một chiếc xe. Tra trong danh bạ điện thoại, y tìm ra địa chỉ của cô Graynor. Y đã lái xe tới địa chỉ đó trên đại lộ Roosevelt và đậu lại. Y phải chờ rất lâu để đến gần trưa chiếc Bentley mới xuất hiện. Y chạy xe theo rồi chứng kiến cuộc gặp gỡ giữa Joan và Harry. Cứ theo như thế, rồi theo dõi cuộc ái ân của họ bằng một cặp ống nhòm hảo hạng và cứ lẩn quẩn gần họ suốt ngày nay. Đến khi chia tay, Harry đã dẫn y tới cái motel và căn phòng này.

Y đã nghe mọi lời đối đáp qua lại và mong rằng có thể nhìn thấy mặt Harry khi Glorie tung đòn cuối cùng này. Cảnh đó hẳn là rất đáng nhìn.

Một lúc lâu, Harry như tê liệt, trí óc hắn cứng đờ lại trước điều Glorie vừa nói. Rồi rất chậm chạp, hắn bỏ mấy bộ đồ trở lại tủ áo và đóng cửa lại. Hắn nhìn Glorie chòng chọc, ánh mắt bốc lửa, mồ hôi túa ra trên mặt.

Cô cũng không nhìn hắn. Cô cũng run rẩy, khuôn mặt căng thẳng và trắng bệch. Cô lóng ngóng mồi lửa điếu thuốc móc từ bao thuốc hắn vừa liệng cho cô.

- Đã lâu rồi, - cô nói bàng giọng xúc động, lặng lẽ. - Em đã cư xử như một con ngốc. Em cố tìm hạnh phúc bằng cách đem lòng yêu hết người này tới người khác. Em đã làm mọi chuyện nghĩ ra được để giữ lấy mối tình của họ, nhưng chẳng sớm thì muộn họ đều chán nản và bỏ rơi em. Có lẽ đó là lỗi của em. Chắc là bởi vì em chẳng bao giờ nghĩ tới mình, em sẵn sàng làm mọi việc để người khác sung sướng, đưa họ lên hàng đầu, rồi mới tới em. Bây giờ em thấy làm thế thật ngu kinh khủng. Họ không hiểu được tấm lòng của em. Họ cứ nghĩ em là con ngốc muốn giữ hay bỏ lúc nào tùy ý. Khi gặp anh, em cũng đâu mong gì bền lâu. Em cũng chờ đến lúc anh quẳng em đi như bao kẻ khác. Rồi thì anh kể kế hoạch đánh cướp và cho em góp phần, thì em bắt đầu nghĩ rằng anh thành thật và muốn gắn bó với em lâu dài. Em tưởng sau những gì em làm cho anh, gặp Ben với bao điều nhục nhã, giúp anh biến thành Harry Green đủ chuyện, thì em đáng được trân trọng. Khi anh nói anh đang bị truy về tội cướp của giết người, em không sợ hãi mà vẫn gắn bó với anh. Anh là của em và em là của anh. Em vẫn nghĩ như thế. Cho dù anh đã làm gì, em vẫn gắn bó. Rồi xuất hiện cái con nhỏ tóc vàng đó. Từ lúc thấy anh cười với nó là em biết anh chẳng thèm nghĩ gì tới em nữa rồi. Anh đã có được mọi thứ ở em, bây giờ anh tính chuyện lui. Anh bỏ em cả ngày ở đây mà không buồn nhớ tới một chút nào. Anh tính bỏ đi cho sướng cái thân anh. Còn em đã ngồi nghĩ lại và khi nghĩ lại thì người ta nhìn mọi sự khác đi. Em chợt nhận ra, Harry ạ, lần đầu tiên trong đời, mình nắm được một người đàn ông. Em nhận ra anh chính là người đàn ông đầu tiên không thể xù em được, không thể làm gì được. Cảm giác đó thiệt là đã đời. Anh đã mắc câu rồi, càng giãy giụa càng lún sâu. Cả chục năm nay em phải chịu cảnh đó, bây giờ tới lượt anh. Thật là khoái khi được ngồi mà xem người khác giãy giụa. Anh đã hứa lấy em, em rất mê điều đó. Em biết cuộc hôn nhân này rồi cũng chẳng ra gì, nhưng nó sẽ bảo đảm cho em, đó là điều em chưa bao giờ có được, và cũng là điều em rất thèm khát. Anh moi được của Ben năm chục ngàn, thế thì em đã là cộng sự của anh, em muốn một nửa số đó. Em có thể đòi hơn mà anh cũng không từ chối được, mà em cũng không muốn chơi xấu. Thế thôi. Nếu anh đối xử đẹp với em thì chuyện này đã không xảy ra, mình sẽ sung sướng với nhau, sẽ đi London, Paris hay Roma như anh đã nói. Bây giờ mình chỉ còn làm chung với nhau vụ máy bay taxi này thôi như hai thành viên sáng lập. Anh sẽ nói với con nhỏ Graynor

là anh với vợ anh đủ tiền để lập một hãng nho nhỏ, không cần sự giúp đỡ, tình yêu hay thế lực gì của nó hay ông già nó cả. Em nghĩ em còn giúp được anh rất nhiều, Harry à. Anh quá ích kỷ, bạc ác và ngu ngốc, nhưng em tin là sẽ giúp anh thay đổi được. Anh cần được sự chỉ dạy phải làm những gì. Nếu anh cãi, em sẽ tố anh với cảnh sát. Đó không phải lời đe dọa đâu, mà là một cam kết.

Lúc cô bắt đầu nói, cơn giận làm Harry nghẹt thở, hắn phải cố gắng nén nó xuống. Đến lúc cô nói xong, hắn đã nghĩ lại, trở nên lạnh lùng và cảnh giác hơn.

Phải, hắn nghĩ, mày đã mắc câu. Mày quá ngu khi nghĩ rằng mọi việc sẽ diễn ra theo ý mình. Mày đã quen với cảnh Glorie nghe theo mọi ý định của mày, chưa bao giờ mày ngờ rằng cô sẽ đe dọa mày.

- Em đâu thể đối xử với anh như thế, Glorie, - hắn nói tuyệt vọng. - Không được đâu. Anh thù ghét em vì kiểu đó, em đâu thể sống với anh khi biết anh thì ghét em, phải không?

Sao lại không? - Cô nhìn hắn. - Em đâu có cần. Em chỉ lo cho em. Anh cũng đâu có yêu em nữa. Em đã nghĩ xa hơn cả những điều em muốn và không muốn, em đã nghĩ đây là cuộc đời, là tương lai của em. Em sẽ giữ tới cùng, anh cứ ghét, chẳng ăn thua gì tới em. Em muốn kết hôn vì nó an toàn cho em. Nếu anh lằng nhằng với con nào khác, em sẽ ly dị và anh phải chịu tiền trợ cấp, còn em vẫn giữ được hăm lăm ngàn. Từ nay em chỉ nghĩ tới em. Điều mà em chưa từng làm.

- Rồi, anh hiểu, - hắn cố gắng giữ bình tĩnh. - Vậy là em thấy ăn chắc rồi hả? Em có quyết chí đi tới cùng không?

Cô nhìn hắn thản nhiên.

- Đương nhiên.

- Nếu anh chia cho em ba chục ngàn. Em chịu đi chỗ khác chơi không?

- Không. Em không thay đổi điều kiện đâu. Sáng mai anh sẽ đi lo làm giấy hôn thú. Một tuần mười ngày gì đó nữa, mình sẽ làm lễ cưới. Trong lúc chờ đợi, anh đi kiếm coi có ai chịu bán cổ phần trong một hãng máy bay taxi không. Nếu ta không tìm ra được ở đây, thì sẽ đi chỗ khác cho tới khi tìm ra. Em muốn anh chuyển hăm lăm ngàn của em sang nhà băng West Natinonal đứng dưới tên em ngay trong ngày mai. Lúc này chỉ mấy chuyện đó thôi. Chắc mình sẽ tìm chỗ ở khác rẻ tiền hơn. Có thể là một căn nhà nhỏ nào đó. Mai em sẽ đi tìm, - cô đứng dậy. - Bây giờ thì đi ăn tối nghe, hồi nãy anh kêu đói bụng mà?

Harry cố thử một lần chót.

- Nếu em tố cáo cảnh sát, em cũng chết theo. Tụi nó sẽ khép tội đồng lõa: bóc lịch mười cuốn như chơi.

Cô bước qua chỗ hắn ra cửa.

- Anh tưởng em lo điều đó sao. Em chỉ có một cuộc sống là sống với anh. Nếu không được, thì chẳng cần quái gì nữa cả. Mười năm nằm ấp đâu có gì mà sợ. Ít nhất cũng không bị cô đơn, khỏi lo phải đào ra tiền để trả tiền trọ. Em cũng thừa biết họ chỉ tống anh lên ghế điện thôi chứ đâu có giết em làm gì, - cô mở cửa. - Anh đi ăn không?

- Em đừng có làm vậy nghen! - Harry gào lên, hắn hoàn toàn mất tự chủ. - Anh sẽ trả đũa tới cùng. Nói trước rồi đó, Glorie! Em mà quyết chí làm là anh cũng chơi em tới cùng đó!

- Đâu cần gì phải rống lên, - cô nói bình thản, - trừ phi, dĩ nhiên, anh muốn người ta biết anh đang bị kẹt và không muốn như thế.

- Anh sẽ chơi tới cùng rồi chết cũng được! - Harry gào lên.

- Được thôi. Anh biết rõ hậu quả thế bào mà, cứ làm cho thỏa chí.

- OK. Đừng mong có tao thương mày, mày muốn gì sẽ được nấy thôi. Chắc chắn là như thế. Cứ chờ coi.

- Cửa sổ còn mở đó, - cô nói lạnh lùng. - Người ta sẽ nghe được. –Cô đi ra và đóng cửa lại.

Borg lẫn vào bóng tối khi nghe Glorie ra ngoài. Cô đi qua chỉ cách y mấy thước mà không nhìn thấy. Cô đi thẳng tới nhà hàng còn sáng đèn đằng kia.

Y đẩy mũ ra sau gáy. Đơn giản nhất là bây giờ bước vào, tính sổ thằng chó kia là xong, nhưng như thế đơn giản quá. Borg đã bắt đầu thấy thích Miami, đâu vội gì mà đi. Y quyết định sẽ chờ một ít lâu nữa. Y thích thú muốn biết Harry sẽ làm gì. Chắc là nó phải nghĩ cách thoát cái lưỡi câu đó thôi.

Trong phòng, Harry ngồi bất động, mồ hôi đầm đìa, tim đập loạn xạ. Hắn cứ ngồi như thế mấy phút, rồi mồi một điếu thuốc và nằm xuống giường. Hắn nhìn lên trần, khuôn mặt đanh lại, đầu óc bận rộn.

Hắn sẽ ăn nói gì với Joan đây? Phải gấp mới được, Joan mà nói chuyện với ông già lúc này là khổ trăm bề. Còn Glorie cứ tưởng là nắm được gáy hắn thế này là sai lầm to lớn. Không ai cản được hắn cả. Phần thưởng quá lớn. Hắn yêu Joan, mà còn có cơ hội cưới được nàng. Nàng sẽ hưởng gia tài, đời hắn sẽ thay đổi hoàn toàn. Hắn sẽ có cơ sở kinh doanh, có cô vợ dễ thương và tiền nhiều không kể xiết. Glorie đâu thể cản hắn chuyện này được.

Chỉ có một giải pháp duy nhất, hắn tự nhủ, Glorie phải im lặng vĩnh viễn. Hoặc như thế hoặc hắn sẽ quì dưới chân cô suốt đời, mà hắn thì không muốn làm như thế. Hắn chẳng nao núng gì khi nghĩ tới chuyện tính sổ cô. Chuyện đó quá tự nhiên mà. Dù gì, hắn cũng đã bị truy nã vì tội giết người, thêm một vụ giết nữa thì cũng chẳng nghĩa lý gì. Hoặc cuộc đời cô ấy, hoặc tương lai của hắn. Hắn đã quyết định như thế. Mọi con chủ bài cô đều nắm trong tay, ngoại trừ một con hắn cầm được. Hắn sẽ cho cô nín suốt đời. Cô đã muốn như thế thì sẽ được như thế.

Hắn cứ nằm đó trong năm phút, đột nhiên hắn lăn khỏi giường và đứng dậy. Dụi tắt điếu thuốc, đi tới cửa, tắt đèn, và hắn bước ra trong trời đêm oi bức.

Bên kia đường là nhà hàng sáng đèn. Hắn có thể thấy Glorie ngồi ở cái bàn bên cửa sổ. Một bồi bàn đang đứng cạnh và cô đang nói gì đó. Hắn đi theo lối đi tới văn phòng quản lý, hắn mở cửa và bước lại dãy phòng điện thoại. Hắn tìm được số điện thoại của Howard Graynor trong danh bạ. Đóng cửa lại hắn quay số.

- Đây là nhà riêng của ông Graynor, - một giọng đàn ông vang lên.

- Nhờ ông nói với cô Graynor, là có Griffin gọi lại.

- Xin chờ một chút.

Harry đứng chờ. Hắn nhìn qua cửa kính thấy một cô tóc đỏ đang khom người ghi chép vào sổ trọ. Đứng ở đây hắn nhìn rõ mọi thứ qua cổ áo khoét sâu của cô gái. Nhưng hắn chẳng còn tinh

thần đâu mà thích thú.

- Ô, Harry...

Hắn đứng thẳng lại, quay lưng khỏi cô tóc đỏ.

- Chào Joan, - hắn cố lên giọng sôi nổi, nhưng lại nghe chán phèo. - Em đoán đúng, anh gặp rắc rối rồi. Cô ta không chịu.

- Ôi, anh yêu, em rất tiếc. Em giúp gì được không?

- Không. Cứ để anh tính, không thế gấp được. Cô ta đòi tiền. Bây giờ tạm thời khoan nói chuyện với ba em. Có thể anh phải chi cho cô ta nhiều hơn, xong chuyện không chừng anh cạn vốn. Cô ấy theo dõi tụi mình. Tốt nhất mình đừng gặp nhau cho đến khi cô ấy đi khỏi. Anh không muốn cô ấy có cớ kiếm chuyện. Em hiểu không?

- Được rồi, Harry. Hay để em nói chuyện với chị ấy coi? Em biết là chị ấy sẽ kiếm chuyện tiền bạc thôi.

- Cô ta sẽ bỏ anh liền khi đủ tiền.

- OK, anh yêu. Em sẽ không nói gì với ba cho tới khi anh xong xuôi. Bao giờ mình gặp lại đây?

- Anh sẽ gọi lại ngay khi cô ấy đi, chắc chừng một ngày gì đó. Anh lúc nào cũng nghĩ tới em. Anh yêu em.

- Harry, em biết. Mà anh cũng biết anh rất nhớ em. Anh chắc là không cần em làm gì hả?

- Không có gì đâu. Anh lo được. Cho anh một hai ngày. Xong chuyện là anh gọi em liền. Yêu em, Joan.

- Ồ. Anh yêu, đừng làm chuyện gì ẩu tả nghe?

Hắn cười méo xẹo.

- Dĩ nhiên. Vấn đề là xì tiền ra thôi. Anh nhất định cho cô ấy đi dù cạn hết tiền bạc cũng được.

- Đừng làm thế, Harry. Anh sẽ cần đến tiền vốn.

- Đừng lo, sẽ xong thôi. Anh sẽ gọi lại, cưng.

Hắn rời phòng điện thoại, đi ra cổng, vượt qua con đường và xuống bãi cát. Hắn ngồi dưới bóng một cây cọ, đốt một điếu thuốc và vòng hai tay bó lấy gối.

Borg, ngồi trên xe cách đó chỉ hai mươi thước, móc súng trong bao ra, y đưa đỉnh đầu ruồi đúng vào đầu của Harry. Thật là một mục tiêu quyến rũ và y phải nỗ lực lắm để đừng siết cò.

Không hề biết mình chỉ cách cái chết có một sợi tóc, Harry đang cố nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo để xóa sổ Glorie. Tình thế có nhiều thuận lợi. Họ chỉ mới tới Miami và chẳng ai biết họ. Joan sẽ nghĩ rằng Glorie đã bỏ đi. Glorie lại chẳng có anh em bà con gì. Điều này rất quan trọng, vì rất nhiều cuộc điều tra của cảnh sát bắt đầu từ những lời báo mất tích của người trong gia đình. Glorie chỉ có một mình, chẳng có ai trên đời lo đến chuyện mất hay còn của cô.

Nhưng hắn vẫn phải cẩn thận. Hắn đã đeo một cái án giết người, nên không thể sai lầm thêm

lần này. Thanh toán cái xác đi đâu đây? Đó là vấn đề nan giải nhất. Hắn ngồi hút thuốc cả giờ đồng hồ và suy nghĩ. Sau cùng, hắn đứng dậy, phủi cát bám trên quần áo và trở về motel. Hắn ghé quầy ăn uống, gọi một cái săng uých và ly whisky đúp. Trong khi ăn, hắn rà lại kế hoạch. Vẫn còn điểm chưa chắc ăn, nhưng kế hoạch nào mà chẳng có. Ít ra nó cũng được cái là đơn giản. Lỡ cô ta cảnh giác thì sao? Lỡ cô nảy mối nghi ngờ? Hai mươi bốn giờ kế hắn phải cư xử cẩn thận, xóa tan mọi nghi ngờ có thể có. Nếu bước đầu êm thấm, mọi chuyện còn lại là dễ ợt.

Hắn hỏi người bồi rượu là có bản đồ địa phương nào cỡ lớn không, anh ta kiếm cho hắn một tấm. Trong hai mươi phút, Harry ngồi nghiên cứu bản đồ. Rồi hắn cạn ly, trả bản đồ lại, để ít tiền lẻ cho anh bồi và trở về phòng.

Cửa sổ sáng đèn và hắn có thể thấy bóng Glorie sau tấm sáo. Khi hắn bước vào và đóng cửa lại thì Borg chui ra khỏi xe và lặng lẽ đi lại chỗ nấp cũ cạnh khung cửa sổ.

Glorie đang thay đồ ngủ khi Harry bước vào. Trong một thoáng, hắn đã kịp nhìn thấy thân hình cân đối, màu da trắng như sữa của cô trước tấm váy ngủ thả xuống che kín. Lớp lụa mềm phủ lấy thân người cô tạo cảm giác mướt và ấm.

Cô không nhìn hắn, chỉ đi tới bàn trang điểm và bắt đầu chải tóc. Hắn cởi áo khoác và bắt đầu cởi nút áo sơ mi và tháo cà vạt.

- Glorie...

- Sao?

Cô không quay lại, vẫn tiếp tục chải.

- Anh muốn xin lỗi em, –Harry nói. - Anh đã cư xử như một thằng tồi. Anh rất tiếc, thật tình rất tiếc.

Cô ngưng tay lại, cái lược giữ lơ lửng trong không khí trong khi cô nhìn hắn. Đôi mắt đen mở lớn nhìn chăm chú, hắn cố gắng nhìn lại bình thản, nhưng không xong, vẫn có gì nao núng.

- Thực sự anh muốn nói gì? - Giọng của cô nhẹ, lạnh.

- Anh đã ngồi ngoài kia suy nghĩ, - hắn mồi điếu thuốc khác. - Anh không biết cái giống gì đã khiến anh ăn nói với em như vậy, rồi lại cư xử với em như vậy. Em nói đúng. Anh nợ em đủ mọi thứ trên đường này, Glorie ạ. Anh rất tiếc đã đối xử với em như thế. Có lẽ anh lúc nào cũng dại gái. Con nhỏ đó quả có làm cho anh choáng váng. Xưa nay anh có ai ngoài em đâu, cho tới khi nó xuất hiện. Em biết mà. Bây giờ nghĩ lại anh mới thấy mình dại. Em nói đúng, nó chỉ là con nít, anh thì lại mê tiền của nó, nhưng bây giờ anh hiểu ông già nó sẽ không bao giờ cho anh tới gần nó hoặc tiền bạc của lão hết, - hắn lùa bàn tay vào mớ tóc, nhăn nhó. - Em đã làm anh sốc, nhưng cú sốc đó cần thiết. Anh thấy tốt nhất là mình làm vụ này với nhau mà không có người ngoài hùn hạp vào. Thậm chí anh sẽ dạy em lái máy bay. Anh sẽ lên kế hoạch đó cho tụi mình, Glorie. Miễn là em chịu tha thứ cho anh, anh rất tiếc về chuyện đã làm. Nó sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu.

Đồ chó cái, hắn nghĩ, nuốt đi. Nhiêu đó mà chưa tin thì tao còn một mớ nước đường nữa cho mày.

- Được rồi, Harry, - cô nói mà không nhìn hắn. - Anh nghĩ như thế em rất mừng. Anh cũng làm em sốc. Nhưng có lẽ cả hai ta đều cần điều đó.

- Phải, - hắn cố gắng nén ngọn lửa giận chỉ chừng bùng lên. Hắn đã cố gắng nhiều để nói

chuyện, mà hiệu quả chưa là bao. Hắn tưởng sẽ thấy cô mềm đi, nhưng xem chừng cô vẫn cứng và lạnh như cũ. Rồi, mình sẽ làm gì đây? Em đâu có giam anh mãi hả? Anh rất tiếc, thực tình đó. Sẽ không tái diễn đậu. Anh hứa.

Cô đặt cây lược xuống và nhìn hắn trong gương.

- Em cũng rất tiếc là đã phải đe dọa anh, - cô nói. - Em yêu anh. Anh quan trọng với em hơn mọi người trên đời này. Em cũng ghét chuyện phải nắm gáy anh, nhưng vì quyền lợi chung, Harry, em phải làm thế. Anh phải có cơ làm chủ trong việc hùn hạp này. Mà anh chưa làm được gì cho ngon lành, phải không? Nên bây giờ để tới lượt em.

- Phải, - Harry đáp, hắn phải kìm nỗi ước muốn được đứng dậy, nhảy xổ tới tát vào mặt cô. - Anh cũng chịu cái kiểu em nhào vô lắm. Em dù sao cũng khôn lanh hơn anh. Nhưng anh đã suy nghĩ kỹ ở ngoài kia, anh thấy hay nhất là mình rời Miami. Anh nói thẳng luôn. Anh muốn thoát khỏi cơn cám dỗ. Con nhỏ có thể tìm cách đeo anh. Ở lại đây thế nào cũng đụng nó, mà anh thì không muốn gặp lại nữa. Sáng mai mình đi đi. Anh sẽ mua một cái xe rồi mình cuốn gói, anh nghĩ thử đi New Orleans coi. Em thấy sao?

Đây là con chủ bài, hắn nhìn cô thật kỹ để chờ phản ứng. Ý kiến này sẽ khiến cô tin rằng hắn thành thật. Cô nhìn hắn. Hắn thấy rõ cô vẫn còn e dè, nhưng đã mềm ra rồi, điều đó hắn thấy rõ trong mắt cô.

- Tới New Orleans, anh sẽ lo giấy tờ kết hôn, - hắn nói tiếp. - Anh sẽ lo chuyển tiền từ New York qua và tách hăm lăm ngàn cho em. Anh muốn như thế, Glorie. Đúng ra anh phải đưa em từ trước kìa, - hắn cũng xoay xở ra được một nụ cười tươi tỉnh. - Mình sẽ chính thức là cộng sự. Được không?

Cô quay mặt đi nhưng hắn đã kịp nhìn thấy đôi mắt cô ngấn lệ.

- Được, được mà, Harry.

Hắn nắm tay lại. Mày chết với tao! Thắng rồi. Hắn đã khoét được một lỗ trên bộ áo giáp của cô. Mình đã chơi đúng quân bài.

- OK. Bây giờ đi nghỉ. Mai còn nhiều chuyện phải làm, - hắn che giấu nụ cười đắc thắng. - Còn rất nhiều chuyện phải làm.

- Phải.

Khi cô đi ngang qua chỗ hắn để tới giường của cô, hắn chặn cô lại và ôm siết lấy.

- Đừng đụng vào em, - cô nói. Hắn có thể nhìn rõ bộ ngực của cô phập phồng dưới lớp áo lụa trong cơn xúc động. - Rồi em sẽ quên, nhưng phải từ từ. Harry, anh đã làm em đau lắm, đâu dễ gì chốc lát mà quên được.

- Phải, - hắn nói. Hắn sẵn sàng bỏ ra mọi thứ để được đưa hai tay siết cổ con mẹ này chết cho rồi. - Anh biết em nghĩ gì, nhưng rồi sẽ ổn thôi.

Hắn nhìn cô chui vào giường, rồi cũng vội vàng lên cái giường còn lại.

- Ngủ ngon, Glorie, - hắn nói khi đưa tay tắt công tắc. - Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

- Phải, Harry.

Đèn tắt, bóng đêm đè xuống hắn. Hắn nằm im, nhưng đầu óc bận rộn. Mọi chuyện chưa ngon như hắn nghĩ, nhưng ít ra cô đã đồng ý rời Miami, đó là điểm then chốt trong kế hoạch. Sáng mai phải cực kỳ cẩn thận mới được. Nếu êm xuôi, cỡ giờ này tối mai, hắn sẽ thoát khỏi cô vĩnh viễn, tự do tiến hành kế hoạch, và hơn nữa, là tự do gặp gỡ Joan, một cách an tâm.

Rất lâu sau hắn mới ngủ thiếp đi, lúc trời gần về sáng, và khi bình minh đã lờ mờ len qua tấm sáo bên phòng, hắn chợt thức giấc vì một âm thanh nghe lạnh cả người.

Đó là tiếng thút thít của Glorie.

***

Sáng hôm sau, hơn mười một giờ, Harry đã làm xong thủ tục mua một chiếc Buick cũ. Hắn lái xe vào khu trung tâm, đi bộ vòng vòng tìm một cửa hàng đồ sắt. Hắn mua một cái xẻng tay cầm ngắn, bảo người bán gói lại bằng giấy dầu kỹ lưỡng. Hắn đem ra xe và bỏ trong thùng khóa lại.

Năm chục mét phía sau, Borg cho xe rề rề theo dõi. Cái xẻng có nghĩa là gì thì y quá rành. Nghe Glorie ra đòn và Harry đành chịu đầu hàng, y biết ngay tên này sẽ lên kế hoạch xóa sổ Glorie. Vụ mua cái xẻng càng khẳng định thêm. Y nhìn Harry lục trong thùng đồ nghề sửa xe rồi lấy ra một cây mỏ lết bự đem nhét vào cái túi ở cửa xe mé tài xế ngồi. Xong xuôi, hắn lái xe về motel.

Biết hắn đi đâu, Borg không buồn theo. Hắn cho xe vào một đường nhỏ cắt ngang xa lộ và đậu lại chờ.

Ở nhà, Harry thấy Glorie đang đóng vali của cô lại, vali của hắn đã được cô xếp xong.

- Ra coi cái xe anh mua nè, - hắn nói. - Được không? - Hắn cố nói giọng thân thiện và để ý xem cô phản ứng ra sao. Mặt cô sáng lên khi ra tới cửa. Họ cùng bước tới xem xét cái xe.

- Còn xài được lắm, - hắn nói. - Rất rộng rãi. Chừng nào làm ăn khá mình sẽ mua cái ngon hơn.

- Em thấy thế là tốt rồi.

Hắn thấy cô nắm chốt thùng xe và thử mở ra.

- Cửa khóa đó hư rồi, - hắn nói. - Thằng cha bán nói để thợ sửa, nhưng anh đâu có chờ được. Mình cứ để vali ở băng sau.

Hắn vào mang vali ra bỏ vào trong xe.

- Có thế thôi hả? Em dọn hết chưa?

- Hết rồi.

- Hay lắm, thế thì mình đi.

Cô trở vào phòng lấy sắc tay và mũ. Hắn đứng ở cửa, nhìn cô cột tóc và đội mũ lên. Chợt cô ngoảnh lại nhìn hắn.

- Anh không còn giận em nữa hả, Harry?

Hắn cố mỉm cười.

- Không, không đâu. Quên vụ đó đi mà.

- Anh phải thấy là tại sao em...

- Bỏ hết đi, - hắn nói chặn lại. Hắn biết đúng ra là phải bước tới và ôm lấy cô, nhưng nghĩ tới chuyện sắp làm hắn thấy không thể thực hiện động tác đó được. - Đi thôi, cưng. Chỗ này làm anh ớn sườn quá.

Cô theo hắn đi ra, hắn ngồi vào sau tay lái, còn cô đi vòng qua cửa bên. Xe nổ máy.

- Đi đường thích lắm, - hắn nói khi gài số. - Mình sẽ đi qua nhiều quang cảnh đẹp, rồi nghỉ đêm ở Tampa. Anh vẫn thường muốn tới đó. Ở đó người ta làm nghề sản xuất xì gà và nuôi rắn.

Hắn cứ nói chuyện trong khi chạy theo xa lộ liên bang 27, hướng về công viên quốc gia Everglades, kể cho cô nghe những điều hắn biết được về khu vực này, hắn cảm thấy cô đã thấy nhẹ nhõm người. Nhìn qua đuôi mắt, hắn thấy cô đã bớt vẻ gầy guộc, nhăn nheo mà trông giống như ngày xưa hơn.

Xe chạy cỡ một tiếng, rồi họ gặp con đường dẫn qua khu đầm lầy, rồi vượt qua chỗ Borg đậu xe chờ từ lâu. Họ không nhận ra y. Và họ chạy dọc con kinh Tamiami.

Trên xa, có rất nhiều xác rắn và thú vật bị cán nát. Chúng từ đầm lầy bò lên để ngủ trên mặt xa lộ ấm áp rồi những chuyến xe chạy khuya đã cán lên người chúng. Cả đàn chim diều hâu, kên kên đã sống mập mạp nhờ đám xác chết này. Có khi chiếc Buick tới thật gần chúng mới vội vã bay lên khỏi mặt đường, tiếng kêu oang oác lẫn trong tiếng đập cánh.

Glorie so vai rùng mình.

- Coi ghê thiệt!

- Ờ, - Harry đáp. - Sao lũ rắn ngu thiệt, cứ bò lên đường lộ để bị xe cán.

Hắn nghĩ tới lũ kên kên diều hâu. Biết vậy đâu cần phải mua cái xẻng. Trong một tiếng đồng hồ là chẳng còn gì ngoài bộ xương nếu hắn bỏ cô trong bụi rậm. Hắn cảm thấy một dòng mồ hôi lạnh sau lưng. Hắn đã định đập đầu rồi chôn cô đâu đó trên con đường dọc bờ biển Naples này, nhưng mọi chuyện e chừng còn dễ dàng hơn.

Đã có nhiều xe chạy trên đường, nhưng nếu hắn làm nhanh, canh chừng cẩn thận lúc không có xe chạy qua, rồi bế xác cô vào rừng. Đâu cần mang đi xa, chỉ cần khuất tầm nhìn trên đường rồi giao cho lũ chim ăn xác chết là xong.

Hắn nhìn kiếng chiếu hậu, có một chiếc xe đằng sau, nhưng đằng sau nữa là con đường hoàn toàn trống trải. Còn phía trước, ngoài một chiếc xe tải chạy thong thả cách đó vài trăm mét thì cũng không thấy bóng xe cộ gì. Hắn chạy chậm lại, để chiếc xe sau qua mặt. Xe chạy ở đây với tốc độ cao, nó vù qua tạo tiếng gió rít tạt ra sau.

- Em nghe có tiếng gì kêu không? - Hắn hỏi. - Làm như có gì lỏng sút ra ở phía sau.

- Có nghe thấy gì đâu?

Hắn hãm xe lại. Một chiếc xe tải xuất hiện chạy tới rất nhanh theo con dốc xuôi xuống. Nó sẽ tới đây trước khi hắn kịp làm chuyện gì, hắn chửi thề thầm trong bụng.

- Có lẽ anh lầm.

Hắn không giữ nổi giọng nói bình thản, mồ hôi chảy trên mặt và tim đập loạn xạ. Hắn đạp chân ga cho xe chạy tới, gặp chiếc xe tải và vụt qua. Chiếc xe tải lao vù vù. Liếc đằng trước đằng sau, hắn thấy con đường hoàn toàn trống trải trong vòng nửa dặm. Hắn đạp mạnh thắng cho xe dừng lại bên lề.

Khí nóng và mùi lá cây mục từ trong rừng phả ra.

- Coi phía sau coi. Làm như cái vè bị sút ốc.

- Em đâu có nghe thấy gì, Harry, - cô nói khi mở cửa.

- Thì cứ coi thử giùm đi.

Hắn thấy mình sắp rít lên nên nén lại kịp thời, tay hắn thò vào ngăn túi ở cửa xe và nắm lấy cán mỏ lết. Hắn mở cửa khi Glorie bước xuống đường và cô đi vòng ra sau.

Đến lúc rồi đây, hắn nghĩ, xuống tay thật mạnh, rồi bế cô chạy ù vào bụ rậm. Thế là xong.

- Có gì lỏng ốc đâu, - Glorie nói. - Chắc anh tưởng tượng ra, Harry.

Cô ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt hắn. Hắn không dám nhìn lại mà cúi xuống cái vè cản, đẩy đẩy thử.

- Kỳ thiệt, - hắn nói, giọng nghe vang vang. - Rõ ràng anh nghe...

- Đi tiếp chứ?

- Ừ.

Hắn chờ cô quay đi và siết chặt mỏ lết sau lưng. Nghe tiếng động cơ, hắn quay lại kịp thời trông thấy một chiếc xe phóng vụt thật nhanh qua, và cánh tay định vung lên đã ngưng lại kịp.

Chiếc xe chạy qua để lại làn khói xanh lơ. Glorie đã tới cửa xe, cô mở ra, Harry nhìn theo. Hắn run cả người, nhưng còn đủ không để giấu cái mỏ lết không cho cô thấy. Lại thêm một chiếc xe thể thao chạy qua.

Harry thọc chiếc mỏ lết vào túi bên hông, bước tới nắm tay Glorie ngăn lại ngay khi cô định bước vào xe.

- Khoan đã nào...

Một chiếc xe tải lớn ló lên ở đỉnh dốc và ầm ầm chạy về phía họ. Harry thầm nghĩ mình thật là ngu khi định rằng sẽ thanh toán cô trên con đường coi bộ đầy nhóc xe cộ như thế này.

- Đi chi vội. Anh muốn vô rừng chơi loanh quanh cho giãn chân tay một chút coi.

Chỉ cần dụ cô ra khỏi xe, vào rừng, khuất tầm mắt các xe cộ...

- Thôi, - cô giật tay hắn ra. - Không đi đâu. Trong đó đầy nhóc rắn.

Một chiếc xe tải tiến tới và chậm lại. Anh tài xế ló đầu khỏi cửa xe.

- Trạm xăng Denbrige nằm trên đường này hả? - Anh la lên át tiếng máy.

Glorie đóng cửa xe lại.

- Đúng rồi, - Harry đáp, thầm rủa thằng tài xế. - Tới chừng 3 dặm.

Anh tài xế vẫy tay cám ơn và đạp ga. Tiếng cần số chuyển nghe cành cạch.

Hắn còn đứng đó một lúc lâu rồi mới vòng tới cửa xe. Thật là khùng khi ngừng dọc đường xa lộ ven biển này.

- Ờ, anh quên mấy con rắn, - hắn lầm bầm khi cui vào xe. - Anh cũng đâu muốn đạp nhằm lũ đó.

- Trong rừng là đầy nhóc, - cô nói. - Anh không thấy trên đường hả?

- Phải rồi.

Hắn gài số vọt xe tới trước. Vượt qua hơn trăm dặm nữa, họ tiến gần tới Naples. Con kênh ven đường chập chờn đầy bóng chim, mặt nước sẫm màu như cà phê thỉnh thoảng lại có một con cá vọt lên đớp lũ sinh vật bu từng mảng trên mặt nước.

Xe cứ chạy, hết dặm này sang dặm khác, cảnh vật dần thay đổi: rừng bách thay dần bằng rừng sồi non và liễu, thỉnh thoảng có những cây phong mọc vụt lên khỏi đám bụi rậm. Chốc chốc lại thấy những làng quê lẻ loi thấp thoáng sau hàng cây xa xa.

Nhớ lại bản đồ xem trong quán, Harry biết đằng trước sẽ gặp con đường dẫn vào Collier City, hắn còn đoán chắc sẽ có những bãi vắng dọc con đường, đó là nơi có thể thanh toán Glorie.

Glorie có vẻ thích thú xem cảnh vật, từng đàn chim bay vụt lên trong rừng mỗi khi có tiếng động cơ xe ầm vang vượt qua, Harry có vẻ hài lòng khi thấy cô chăm chú như thế.

Khi tới gần Royal Palm Hammock, với những đám cọ mọc hoang, Harry cho xe chậm lại. Gần phía trước độ vài dặm là ngã tư rẽ vào Collier City.

Chạy xe chậm rãi mười phút, hắn thấy bảng chỉ đường phía trước, hắn ngoặt xe sang trái, rời khỏi xa lộ, và đi vào một khu đất hoang bằng phẳng mọc đầy cọ lùn và thông.

Đi độ một dặm, Glorie chợt hỏi.

- Phải đường này không? Sao anh không đi theo xa lộ?

- Đâu có sao? - Harry đáp cụt ngủn. - Đường này thú hơn, lát nữa mình sẽ trở ra xa lộ. Coi phong cảnh kìa. Hồi xưa ở đây chắc có nhà máy đóng hộp thịt sò.

Hai bên đường bây giờ là núi vỏ sò trắng xóa dưới nắng, tạo thành hai bức tường che mất tầm nhìn. Những đống vỏ sò kéo dài chừng một dặm rồi đột nhiên chấm dứt, mở ra một bãi cát rộng với những cây cọ lớn nhỏ, chạy thành một hàng dài râm mát.

Bãi cát dài này cô lẻ và cách biệt. Harry cho xe chậm lại.

- Đẹp không? - Giọng hắn khàn đi. –Nghỉ xả hơi ở đây tắm một cái đi.

- Áo tắm của em nằm tận đáy vali.

- Áo tắm làm khỉ gì? Có ai ở đây nhìn thấy em đâu, ngoài anh?

Hắn cho xe đậu dưới bóng cây cọ.

- Nào, đi tắm đi.

Cô bước ra khỏi xe, đi thơ thẩn về phía biển, để lại một đường dấu chân. Harry nhìn theo một lúc lâu, tim hắn đập mạnh. Hắn chợt có cảm giác kỳ cục là đột nhiên trái đất này chỉ còn có hai người. Bãi cát dài phía trước, rừng rậm phía sau, trời thì xanh, mặt trời chói chang và cả sự im lặng nữa. Tất cả cho hắn biết đây là nơi lý tưởng. Không còn chỗ nào hơn.

Hắn đưa tay ra sau chạm vào cán mỏ lết. Hắn mở cửa xe. Nó đây, hắn thầm nhủ. Cô đang đứng quay lưng về phía hắn, nhìn ra biển. Gió thổi vào lùa bộ váy cô ra sau, hắn có thể thấy bờ hông tròn trịa và đôi chân thon dài của cô. Mặt biển lấp lánh ánh nắng như một tấm gương.

Hắn rời xe, nghe hơi nắng thấm qua lớp đế giày mỏng len tới gót chân. Cho dù cô ta có kêu rú gì thì cũng không có ai nghe. Hắn rút mỏ lết trong túi hông ra và bước về phía cô. Cô vẫn đứng bất động ở đó, lưng quay về hắn, bàn tay đưa lên che ngang mắt để nhìn ra biển đang thong dong lùa sóng vào bờ. Những con sóng nho nhỏ tràn lên cãi cát rồi rút ra, để lại lớp cát ướt và sậm màu.

Hắn giấu mỏ lết sau lưng khi tới gần cô. Tim hắn đập mạnh và miệng khô khốc. Bây giờ chẳng còn ai ngăn hắn được nữa. Hắn phải làm cho xong. Không còn lối thoát nào cho hắn ngoài việc cô vĩnh viễn im lặng.

Khi hắn chỉ còn cách cô vài thước, cô chợt quay lại và nhìn hắn. Ánh mắt cô có cái gì khiến hắn bất giác dừng chân như thể chạm phải một bức tường vô hình. Hắn thấy ngay là cô đã biết hắn định làm gì. Vẻ khinh bỉ thản nhiên trong mắt cô làm hắn tê liệt. Hắn chỉ còn biết đứng đờ ra đó, nhìn cô chòng chọc, mắt hắn trắng bệch và loa lóa ánh nắng. Họ cứ nhìn nhau như vậy một lúc lâu. Sau cùng, cô nói bình thản:

- Anh còn chờ gì nữa?

Hắn mong mình giơ tay lên được, nhưng không nổi. Nếu cô gào rú, bỏ chạy, thì chắc hắn đã đập cô rồi, nhưng cái kiểu bất động thản nhiên này khiến hắn cứng đờ người.

- Làm đi, - cô nói. - Tôi biết anh định làm gì. Được, làm đi. Tôi chẳng cần.

- Mày chẳng cần thách tao, - hắn nói, giọng hắn như lời thì thào khản đặc. - Mày muốn thì mày sẽ được mà.

Hắn giơ cái mỏ lết ra cho cô thấy.

- Vậy là anh định dùng cái này à? - Cô nói bình thản. - Anh giấu giấu diếm diếm cái này trong ngăn túi cửa xe đó hả?

Hắn hoàn toàn rối trí trước sự thản nhiên không hề sợ hãi và giọng nói bình tĩnh của cô. Hắn chỉ còn biết đứng đó, nhìn cô, mà trong bụng thì rất muốn giơ tay lên mà đập cô được.

- Mày thật điên khi nghĩ là có thể nắm gáy được tao, - hắn nói khàn khàn. - Mày cản đường tao. Bộ mày tưởng tao sẽ chí thú nghe lời mày à? Joan với tao đã dự tính kết hôn. Khi ông già chết, nàng sẽ hưởng gia tài. Cả triệu triệu bạc. Bộ mày tưởng tao để yên cho mày cản đường trước cơ hội này hả? Hoặc cuộc sống của mày hoặc tương lai của tao, phải chọn một thôi.

Hắn mong cô sẽ chạy, sẽ sợ hãi để hắn ra tay được, nhưng cái kiểu bất động, lạnh lùng, không sợ hãi này làm hắn tê liệt...

Borg, lúc đó đã lái xe theo tới, y giấu xe trong rừng và tới theo dõi câu chuyện sau một bụi rậm. Trong cái yên tĩnh chói chang này, từng lời nói của họ vang rất rõ tới tai y.

- Tao sẽ giết mày, - Harry bước tới thêm mọt bước, hy vọng rằng cô sẽ hoảng. - Sao mày không chạy đi? Sao không chống cự? tao sẽ giết mày đấy!

- Tôi không chống cự anh đâu, - cô đáp, không lùi lại, không rời mắt khỏi hắn. - Tôi biết anh sẽ làm điều này. Tuy rằng rất khó tin rằng anh lại tồi tệ đến thế. Bộ anh tưởng tôi tin vào lời dối trá sẽ chia tiền và cưới tôi của anh à? Anh nói dối quá lộ liễu. Khi anh cố dụ tôi vào rừng, tôi đã biết có cái gì đó trong cái đầu bẩn thỉu của anh rồi. Anh nghĩ rằng lũ chim sẽ thu xếp dấu vết hộ anh chứ gì? Được rồi, bây giờ chỉ có hai ta thôi, đâu có ai nhìn thấy, sao anh không xuống tay giết tôi cho rồi?

Hắn không cử động được, mồ hôi chảy đầm đìa trên mặt và hắn run rẩy cả người.

- Tôi sẽ nói cho anh biết tại sao anh không làm được, - cô nói tiếp, giọng cô tràn đầy sự khinh bỉ. - Vì anh là thằng hèn nhát. Tôi đã nhìn ra điều đó mỗi khi anh gặp nguy hiểm sống chết, nhưng dù vậy tôi vẫn là đứa ngu ngốc tiếp tục đem lòng yêu anh, ngay cả khi đã biết rõ anh là đứa chết nhát và thối tha. Mãi đến lúc anh cho tôi rơi khi bắt được mùi con nhỏ đó, tôi mới nhận ra mình ngu dại yếu lòng đến cỡ nào. Còn anh không có nổi tinh thần để hoàn tất những gì anh đã khởi sự. Tôi chẳng sợ anh chút nào! Làm tới đi, đập tôi đi! Tôi thách anh đó. Đồ chết nhát khốn khổ!

Harry giơ tay đưa cái mỏ lết lên nửa chừng, rồi bằng tất cả sự giận dữ, hắn vụt ném nó ra xa. Nó bay trong không khí và rớt xuống chỉ cách chỗ Borg nấp độ vài thước.

- Phải, mày thắng rồi, - hắn nói trong nhịp thở dồn nặng nhọc. - Tao không đủ can đảm làm gì cả. OK, tao sẽ cưới mày. Tao sẽ làm mọi chuyện theo ý mày, nhưng tao sẽ thù mày suốt đời...

- Tôi sẽ không lấy anh đâu dù anh là thằng đàn ông cuối cùng trên đời này. - Glorie gào lên, giọng cô chợt lanh lảnh. - Tao đã là con điên khi đem lòng yêu mày! Thử nghĩ xem sau bao nhiêu điều tao đã làm cho mày, bao nguy hiểm tao đã chịu với tình yêu dành cho mày. Nếu mày không phải đứa chết nhát thì mày đã giết được tao rồi, tao mà sợ hãi thì giờ này chắc đã chết. Đồ hèn nhát! Cút đi cho khuất mắt tao! Tao không còn muốn gặp lại mày nữa! Tao không thèm cưới hay đụng tới mớ tiền thối tha đó cho dù mày có quì xuống mà năn nỉ. Tao đâu có thèm số tiền đó, tao chỉ muốn xem mày dám làm tới đâu thôi. Bây giờ tao biết rồi. Trở lại bám váy con nhỏ đó rồi cưới nó đi. Tao không thèm ghen đâu. Cút cho khuất mắt tao đi. Cái mặt của mày tao thấy mà tởm quá!

Sự khinh bỉ trong giọng nói của cô như một nhát dao đâm vào tim, Harry định há miệng nói gì đó thì cô gào lên:

- Cút đi cho khuất mắt tao! Đi mà giấu mặt cho kỹ, đồ hèn nhát! Đừng bao giờ để tao trông thấy bản mặt mày nữa!

Hắn quay lưng và bước loạng choạng ra xe. Như kẻ mất hồn, hắn vào xe, nổ máy và lái trở ra. Lái tới khi gặp những đống vỏ sò, hắn dừng lại vì không thể đi tiếp được nữa. Hắn run rẩy, hơi thở như nghẹn đi, thổn thức. Hắn cứ ngồi đó bấu lấy tay lái, mắt nhắm lại, giọng khinh bỉ của cô vẫn vang vang trong tai và hắn nhận ra mình quả là đứa hèn nhát đến mức nào.

Khi hắn đã đi. Glorie ngồi thụp xuống cát và giấu mặt trong đôi bàn tay. Cô nghe tiếng máy xe nổ nhưng không buồn ngẩng lên hay cử động. Cô run rẩy cả người, nhưng nhẹ nhõm vì đã thoát được hắn. Cô không lo nghĩ gì chuyện phải đi bộ hai dặm để trở ra xa lộ rồi xin xỏ quá giang.

Cách hắn đối xử với cô đã làm cô tê tái cả người và lần đầu tiên trong cả mười năm nay, cô cảm nhận được sự tự do và không lo nghĩ gì về mọi sự trên đời. Cô không để ý cả tới chuyện hắn đi mang theo cả hành lý của cô. Niềm hoan lạc khi gạt được hắn ra khỏi cuộc đời thật là to lớn, cô thấy mình đang khóc vì sung sướng.

Cô không thấy, không nghe Borg đang lặng lẽ tiến tới trên mặt cát vàng. Bàn tay đeo găng của y nắm chặt cái mỏ lết mà Harry đã quẳng đi.

Cho đến khi cái bóng đồ sộ của y đổ xuống che mát chỗ ngồi cô mới nhận ra không phải chỉ có một mình mình ở đây. Cô nhìn lên, cứng đờ người và máu như đã thoát hết ra ngoài. Cô chỉ kịp nhìn thấy bộ mặt to bè, man rợ và bàn tay giáng chiếc mỏ lết xuống. Cô há miệng kêu, nhưng âm thanh chưa kịp ra tới cổ họng thì một ánh sáng lóa vụt qua mắt cô. Rồi cuộc sống của cô chợt hòa nhập liền vào cái chết.

7

Mãi đến khi những tia nắng chiếu qua cửa xe, làm nóng cả mặt lên, Harry mới cựa mình. Hắn không biết mình đã ngồi trong xe như vậy bao lâu, và hắn tự hỏi Glorie lúc này làm gì. Mình đâu thể bỏ cô ta lại chỗ này, hắn tự nhủ, cách xa lộ hai dặm là ít, nhưng hắn cũng ngần ngại không muốn trở lại sau khi cô đã rủa xả hắn như thế.

Tay vẫn còn run, hắn mồi thuốc. Hắn ngoảnh ra sau xem có bóng cô xuất hiện không thì nhìn thấy vali của cô ở băng sau. Nhờ đó hắn quyết định được ngay. Mình đâu thể bỏ đi với đồ đạc của cô ấy được, mà cũng không thể bỏ lại ở đây để cô ta vác tiếp ra xa lộ được.

Hắn nổ máy, và tuy đường hẹp, hắn sau cùng cũng xoay trở quay đầu xe lại được và chạy cho tới khu đến bãi biển vắng vẻ đó.

Bây giờ, nắng giữa trưa cực nóng ụp lên đầu khi hắn ra khỏi xe và bước qua hàng cây cọ tới bãi cát.

Hắn dừng lại, nhíu mày khi nhìn xuống bãi. Hắn thấy Glorie nằm nghiêng người ở đó, có vẻ như đang ngủ hoặc nghỉ ngơi. Hắn ngạc nhiên tại sao cô không nằm vào trong bóng râm mà lại ở ngoài nắng như thế.

Trong lùm cây rậm, Borg đang nhìn hắn. Khuôn mặt y vô hồn, bàn tay đặt lên báng súng đeo trong nách.

- Glorie! - Harry kêu, hắn không muốn tới gần làm cô giật mình. - Glorie!

Nhưng cô không cử động hay tỏ ra nghe tiếng hắn gọi. Hắn khó chịu băng qua bãi cát đi lại chỗ cô nằm.

- Glorie! - Hắn lại kêu, rồi đột nhiên đứng sững lại. Một vệt đỏ bầm trên mặt bãi cát khiến hắn bỗng nhiên lạnh cả người.

Hắn đứng đờ ra đó một lúc lâu, rồi rất chậm chạp hắn tiến tới gần hơn và thấy rõ vết thương trên đầu và vẻ mặt kinh hoàng của cô. Đôi mắt khép hờ, bất động của cô cho hắn biết ngay là cô đã chết.

Điếu thuốc trên tay hắn tuột rơi xuống cát. Hắn không tin được chuyện trước mắt này. Óc hắn chợt cho rằng chính hắn đã làm việc này, phải mất mấy giây hắn mới tỉnh táo xác định rằng không phải. Không thể nào cô tự đập đầu mình như thế được, hắn thầm nghĩ, rồi nhìn quanh lại càng sợ hãi hơn.

Cả bãi cát vắng ngắt. Hắn nhìn vào đám rừng đằng kia. Có ai nấp trong đó sao? Lỡ có ai trong đó đã thấy họ to tiếng với nhau?

Hắn nhìn xem có dấu chân nào khác trên cát không. Đây là dấu của hắn, còn kia là của Glorie, không có vết chân nào khác.

Hắn đâu biết rằng Borg đã lui trở lại bằng cách bước đúng vào vết chân đi tới của y, mỗi bước y

lại dùng tay khỏa phẳng mặt cát. Y có quá nhiều thời gian, và y đã làm rất cẩn thận, nên không hề còn lại dấu vết nào về việc hắn đã tới đây và rút lui.

Mặt cát phẳng lì trống trải tới tận bìa đám rừng khiến Harry tin rằng không có ai tới gần cô. Vậy là có cái gì trên trời rơi xuống trúng đầu cô sao? Nhưng đâu có dấu vết gì quanh đây ngoài cái sắc tay của cô nằm ở đó.

Hắn vuốt mồ hôi trên mặt, không dám nhìn xác cô. Nếu có ai tới đây lúc này chắc chắn sẽ cho rằng hắn đã giết cô. Hắn sợ điếng hồn. Cho dù không ai thấy hắn, nhưng nếu tìm thấy xác, cảnh sát cũng nghi hắn ngay.

Họ có lý do để nghi ngờ hắn. Có thể có ai đó đã nghe họ cãi cọ nhau trong motel. Hắn nhớ Glorie đã nhắc rằng hắn la to quá. Rồi anh tài xế xe tải gặp họ đậu bên đường và đã hỏi thăm về trạm xăng Denbrige. Nếu họ tìm thấy xác cô là hắn tiêu tùng.

Hắn lại nhìn vào cánh rừng, và Borg đã đoán được hắn nghĩ gì. Y bèn lặng lẽ chuyển tới chỗ giấu xe.

Harry cảm thấy phải biết chắc là không có ai trong rừng mới được. Hắn quay lưng và đi chậm rãi trở ra. Mới được vài bước thì nghe tiếng máy xe nổ. Âm thanh là hắn chết cứng ngay tại chỗ, tim đập muốn vỡ tung lồng ngực. Vậy là có người! Hắn nghe tiếng xe tăng tốc vọt đi và tỉnh lại, hắn chạy trên cát ra con đường. Nhưng đã quá trễ, ra tới nơi thì chẳng còn thấy xe cộ gì cả, còn xe của hắn vẫn ở đó, nhưng quay đầu vô trong. Hắn hiểu trở được đầu xe lại thì chiếc xe kia đã biến mất.

Ai vậy kìa? Hắn tụ hỏi. Ai mà lại thấy Glorie có một mình và đã ra tay giết cô? Chắc chắn thủ phạm là đứa vừa chạy đi. Nếu như thế tên đó chắc sẽ không khai với ai là đã thấy hắn ở đây đâu. Nó cũng phải sợ bị liên lụy chứ.

Hắn đứng bên cạnh xe của mình dưới trời nắng ngắt và cố bình tĩnh lại, rồi nghĩ thử hay nhất là nên làm gì. Hắn có thể lái tới Collier City báo cảnh sát, nhưng khó mà tin rằng cảnh sát sẽ tin rằng hắn không phải thủ phạm. Nếu họ bắt giữ và lấy dấu vân tay hắn là bế mạc cuộc đời. Tốt nhất là cứ theo kế hoạch ban đầu của mình. Hắn mở thùng xe, lấy cái xẻng ra, gỡ giấy bọc để lại và trở vào chỗ Glorie nằm.

Hắn biết nên ôm cô vào chôn trong rừng, như thế ít bị nguy cơ khám phá hơn, nhưng hắn không làm nổi chuyện đó. Hắn đành đào một cái hố cạnh xác cô vậy. Đào hố trên cát không phải là dễ, nó cứ chảy chùi xuống, nhưng sau cùng rồi cũng được một cái hố đủ sâu.

Mồ hôi ướt đãm khi hắn chôn cô xong. Đứng thở dốc một hồi, hắn dùng lưng xẻng khủa phẳng mặt cát, rồi mới té nước, hắn nhặt mấy đám rong dạt vào bờ và đem vào rải vung vãi quanh nấm mộ. Hắn nghĩ độ một hai ngày gió sẽ xóa sạch mọi dấu vết.

Hắn nhìn vết chân của hắn và Glorie, chắc phải xóa sạch thôi. Hắn lại làm việc dưới nắng thêm nửa giờ nữa, vừa đi lui vừa xóa dấu. Sau cùng hắn cũng lui ra tới chiếc xe, hắn đứng thẳng nhìn lại bãi cát. Ngoài mấy tảng rong thì chẳng có dấu gì chứng tỏ đã có người tới đây. Và lần đầu kể từ khi thấy xác Glorie, hắn mới thấy an tâm được một chút.

Hắn chùi kỹ cái xẻng trên đám cỏ và bỏ vào thùng xe. Rồi thấy vali của cô ở băng sau hắn lại chửi thề. Phải chôn cái này luôn. Lại lấy cái xẻng ra và vác cái vali vào rừng, hắn tìm một chỗ đất mềm và đào. Chôn xong, hắn ngồi xuống một gốc thông và thở.

Trí óc hắn hoạt động trở lại. Bây giờ hắn đã thoát được Glorie vĩnh viễn, mà lại không có mặc cảm giết người. Hắn hoàn toàn tự do trở về Miami. Vốn liếng thì còn nguyên, lại có cả Joan nữa

đang nóng ruột chờ. Tốt nhất là rời khỏi chỗ này. Rất có thể ai tới đây như chơi. Khi đứng dậy, hắn chợt nhớ tới cái mỏ lết mà hắn đã quẳng đi. Phải tìm lại mới được. Nếu người ta tìm ra thế nào cũng kiểm tra xem có dấu vân tay không. Mà chắc chắn là có dấu tay của hắn. Hắn cố nhớ xem đã quẳng vào đâu. Hắn đã quăng đi trong cơn giận dữ, và hình như nó bay vào phía cánh rừng.

Hắn đi dọc bìa rừng, mắt tìm dưới đất. Chỉ vài bước là hắn thấy, trên mặt đất đầy cát, dấu vết rõ ràng chiếc mỏ lết đã rơi xuống đây. Nhưng nó đã biến mất.

Hắn nhìn dấu vết đó mà tái mặt. Có những vết lạ bên cạnh dấu đó, hắn ngồi xuống đặt lòng bàn tay mình vào đó và thấy ngay những vết đó là do một bàn tay thọc vào cát để cầm cái mỏ lết lên.

Hắn thấy ngay thủ phạm đã giết chết Glorie bằng cái mỏ lết của hắn, nên dù trời nóng hắn cũng chợt thấy lạnh cả người. Nếu thủ phạm quăng cái mỏ lết đâu đó và sau này cảnh sát tìm ra, họ sẽ truy nã hắn ngay.

Nửa giờ sau đó, hắn điên cuồng lùng sục trong rừng, vô vọng, sau cùng hắn đành bỏ cuộc. Hắn đành tự nhủ là thủ phạm thế nào cũng giấu kỹ hung khí. Hắn phải quên mọi chuyện này đi. Thoát khỏi Glorie rồi, giờ hãy nghĩ tới tương lai. Phải trở lại Miami với Joan thôi. Khi lái xe ra xa lộ, hầu như lập tức hắn nhập vào dòng xe cộ liên tục và cảm thấy an tâm hơn.

Đậu xe bên đường, Borg kiên nhẫn chờ. Khi chiếc Buick của Harry chạy qua, y mới đuổi theo, giữ khoảng cách độ ba trăm mét với hai chiếc xe khác chen ở giữa.

Chạy được vài dặm, Harry thấy một chiếc xe tải sơn màu xanh - trắng chạy ngược chiều lại: đó chính là chiếc xe đã dừng lại ở hỏi hắn về trạm xăng Denbrige. Hắn chửi rủa thầm vì vận xui và cố thẳng lưng để giấu mặt sát trần xe, hy vọng anh tài xế không trông thấy, anh cấm còi và vẫy tay qua cửa sổ khi hai xe chạy qua mặt nhau. Harry lờ đi, đạp chân ga.

Nếu cảnh sát tìm thấy xác Glorie, xác của cô và vụ án lên mặt báo, thằng cha tài xế chắc chắn sẽ nhớ ra sẽ gặp hắn và Glorie bên đường, vài giờ sau lại thấy hắn lái xe về một mình. Mồ hôi lạnh chạy dọc lưng hắn. Một chút rủi ro thôi là người ta lãnh án tử hình như chơi.

Khoảng hơn bốn giờ, hắn về tới Miami. Đậu lại ở một tiệm tạp hóa, hắn bước vào gọi điện thoại cho Joan. Người ta trả lời là cô đi vắng, nhưng có thể sẽ về lúc sáu giờ. Hắn hẹn sẽ gọi lại và đi ra. Dừng lại bên cửa xe, hắn nghĩ xem bây giờ làm gì. Hắn quyết định đi mướn một chỗ ở rẻ hơn cái motel bữa trước. Bên kia đường hắn thấy một văn phòng hướng dẫn du lịch, hắn vào đó và hỏi thăm được một cái motel rẻ tiền hơn ở đường Biscayne, quay mặt ra biển.

Hắn mướn một phòng ở một góc bãi đậu xe, rồi bỏ xe ở ngoài, hắn đi vào phòng.

Hắn vừa đóng cửa xong là Borg xuất hiện, y nhìn kỹ số phòng của Harry và tới văn phòng để mướn một phòng gần đó. Rồi y cũng đậu xe phía ngoài và vào phòng mình. Kéo chiếc ghế lại bên cửa sổ, y ngồi xuống. Từ đây y có thể thấy cửa phòng Harry, thỉnh thoảng còn thấy bóng hắn đằng sau rèm cửa sổ nữa.

Borg thấy hơi mệt và an tâm. Cái nóng và lao động không hợp với tấm thân to béo của y lắm, nhưng không sao. Dù gì thì cũng là một ngày tốt đẹp. Y được giết người trở lại sau hai năm trời nay. Giết người thật thoải mái. Y lại nhìn sang phòng Harry. Một đứa đã chết, đứa kia hãy đợi ít lâu, đâu có gì gấp. Mai mốt trở lại làm cho Delaney, dễ gì có dịp giết ai?

Y móc trong túi ra một cái chai dẹp lép đựng nước trái cây và uống một một hơi dài. Y đưa mu bàn tay lên chùi miệng và tỏ ra hài lòng. Từ hồi còn là một đứa nhỏ lê la hè phố Chicago, y đã

mê nước trái cây, cho đến nay y cũng chẳng uống thứ nước gì khác. Làm một ngụm nữa rồi để chai lên bệ cửa sổ, y bình thản chờ đợi.

***

Khi Harry tắm rửa xong, thay đồ và uống vài cốc từ chai Whisky hắn vừa gọi bồi mang tới, thì đã hơn sáu giờ. Hắn gọi điện lại nhà Graynor. Chính Joan trả lời điện thoại.

- Có tin gì không, Harry? - Giọng nàng sôi nổi. - Em đâu ngờ anh gọi lại sớm thế.

- Cô ấy đi rồi. Sau cùng rồi cũng xong.

- Vậy sao? Chị ấy đi đâu vậy?

- Mexico City, anh nói với em rồi mà. Cô ta có ông anh ở đó.

- Em mừng quá. Anh phải chia cho chị ấy nhiều không?

- Không nhiều. Khi buộc phải chia tay, cô ấy chỉ lấy mấy ngàn. Anh muốn đưa nhiều hơn, nhưng cô ta không chịu. Cô ta luôn chơi đẹp, thậm chí còn chúc mừng tụi mình nữa.

- Vậy sao? - Giọng khó tin của Joan khiến hắn thấy phải ăn nói cẩn thận hơn.

- Phải. Chắc cô ta cũng sốc khi nghe anh nói phải chia tay. Cô ta lập tức làm mình làm mẩy, nhưng rồi cũng hiểu ra chuyện anh với em. Và khi có tiền nong rủng rỉnh là im ngay.

- Tạ ơn Chúa. Em cứ lo mãi. Chị ấy đi xe lửa hả?

- Phải, - Harry nhấp nhổm người khó chịu. - Joan à, đừng nghĩ tới cô ta nữa. Chừng nào gặp nhau được đây? Nhiều chuyện phải bàn lắm...

- Anh ở đâu?

- Motel đường Biscayne, phòng 376.

- Em tới liền, chờ nghe, Harry.

- Em nói gì vậy? Đương nhiên là anh chờ.

- Em yêu anh.

- Ô, anh cũng thế.

Đặt máy xuống, cầm chai rượu và cái ly, hắn ra ngồi trên chiếc xích đu ngoài hàng hiên. Hắn thấy hoàng hôn vẫn còn nóng nực.

Sau cửa sổ, Borg vẫn theo dõi hắn, đôi mắt y nheo lại vì khói thuốc.

Và lúc Joan đến bằng một chiếc xe Cadillac màu kem mui trần, Harry thấy phấn khởi quá, và đã lâng lâng. Hắn đã uống bốn ly liên tiếp và đầu óc cũng hơi lơ mơ.

Joan đậu xe ngay kế đó, nàng mở cửa, thò đôi chân dài thon đi vớ nilông ra và chuồi người khỏi xe. Nàng vẫy tay với hắn và bước tới. Harry đứng dậy.

- Vào đây đi. Ở đây không sang như đằng kia, nhưng đỡ tốn hơn. Anh cần tiết kiệm tiền bạc.

Họ vào trong, hắn đóng cửa lại. Nàng nói ngay:

- Em mừng hết sức vì mọi chuyện đã qua rồi. Harry, em đâu nghĩ là chị ấy buông anh ra dễ dàng vậy.

Hắn ôm lấy nàng:

- Anh nói rồi, tụi anh đã chán nhau. Cô ta chỉ làm mình làm mẩy. Khi anh nói tụi mình định cưới nhau là cô ấy hiểu. Mà thôi, dẹp chuyện cô ấy đi.

Nàng nhìn lên hắn.

- Em cứ nghĩ là chị ấy sẽ gây rối. Chị ấy yêu anh lắm. Chắc chắn là anh tiễn chị ấy tới nơi tới chốn chứ?

Harry phải cố gắng để nhìn thẳng được vào mắt nàng.

- Dĩ nhiên. Bây giờ quên cô ta đi. Mình còn phải bàn nhiều chuyện, nghĩ là nếu em còn muốn tiếp tục đi tới.

- Muốn chứ. Em cứ nghĩ mãi về chuyện đó.

Hắn nâng cằm nàng lên và cúi mặt xuống. Khi cảm thấy bờ môi của nàng chạm vào môi mình, hắn siết chặt vòng tay quanh thân hình nàng.

- Anh phát điên lên vì em, nhỏ ơi, - hắn thì thào.

Nhưng nàng đẩy hắn ra.

- Nhưng mình phải bàn chuyện ngay. Nhiều chuyện lắm.

- Ô, mình còn cả buổi tối mà.

- Không được, em phải về trước bữa tối.

- Tệ quá vậy, - hắn mỉm cười nhìn nàng. - Thế thì mình sẽ nói chuyện bây giờ.

Hắn buông nàng ra, vặn khóa chốt cửa lại rồi tới bên cửa sổ. Hắn đưa tay kéo dây thả kín tấm sáo.

Đứng đằng sau nhìn theo, nàng thấy hắn đột nhiên cứng người lại, làm như hắn đã hóa đá. Cánh tay phải vẫn giơ lên lưng chừng, cả người cứng đơ.

- Cái gì vậy? - Nàng hỏi thảng thốt, cảm được sự căng thẳng của hắn. Hắn không đáp cũng không cử động.

Nàng bước tới bên hắn cạnh cửa sổ, nhưng trước khi nàng kịp nhìn ra ngoài thì hắn đã gạt nàng ra sau với một cử chỉ mạnh bạo khiến nàng giật mình.

- Đừng có ló ra! - Giọng hắn trầm và gằn.

- Harry! Cái gì vậy?

- Một thằng cớm.

Hắn nhìn người đàn ông bự con qua tấm màn, biết chắc đó là một thằng cớm. Hắn đã thấy biết bao thằng cớm mặc thường phục ở Los Angeles nên khó có thể lầm. Thằng nào cao, to vạm vỡ, mặc một bộ đồ nâu nhăn nhúm, một cái mũ lưỡi trai kéo sụp xuống mắt. Gương mặt khỏe mạnh, dày dạn, đôi môi mỏng, cương quyết và cặp mắt nhỏ làm Harry lạnh người vì sợ.

Tên cớm đứng nhìn ngẫm nghĩ trước chiếc xe của Harry, rồi quay sang chiếc Cadillac mui trần bên cạnh. Gã xoa cằm và nhíu mày. Hắn bước lên bậc thềm tới trước phòng, rồi dừng lại ngoái nhìn chiếc Cadillac lần nữa.

- Có chuyện gì vậy, Harry? - Giọng của Joan đánh động cái tâm trí đã tê liệt của hắn.

- Nó đang tới đây, - hắn nói thì thầm.

- Vậy thì sao? - Joan nóng nảy. - Có sao đâu?

Cách nghĩ bình thản của nàng giúp hắn bình tĩnh lại. Nếu cảnh sát tìm ra xác của Glorie, hắn nghĩ, thì họ đâu có phái chỉ một thằng tới đây, phải hai thằng là ít, hoặc hơn nữa. Nhưng thằng quỉ này tới đây làm gì? Hắn ngoảnh lại ra dấu cho Joan vào phòng tắm.

- Vào kia đi, đừng ló mặt ra. Đừng để ai thấy. Ba của em mà biết được thì...

- Chúa ơi, phải rồi! - Mắt Joan mở to. - Ba không để yên cho em đâu, - nàng nhìn hắn lo lắng. Bộ mặt trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại của hắn làm nàng sợ. Nàng mau lẹ vào phòng tắm và đóng cửa lại ngay khi có tiếng gõ cửa phía ngoài.

Harry rót vội một ly rượu, nốc ực, lấy khăn lau mặt rồi đi ra cửa. Hắn dừng lại một lát, trống ngực đập liên hồi và ruột đau quặn siết. Rồi hắn mở cửa.

Thằng cớm vẫn ngoái nhìn chiếc Cadillac, và Harry đứng đó chờ đến ba hay bốn giây. Rõ ràng là biết Harry đang đợi, gã vẫn nhìn chiếc xe. Sau cùng gã mới quay lại, và Harry lãnh nguyên cái nhìn thẳng và soi mói của gã.

- Ông Griffin hả? - Gã hỏi, đưa tay đẩy cái nón ra sau rồi chống tay vào tường.

- Phải.

- Tôi là Trung sĩ Hammarstock. Bà Griffin có đây không?

Tim Harry thót lại, nhưng hắn cũng thu xếp nén nỗi sợ hãi xuống được và giữ bộ mặt tỉnh bơ.

- Ai?

Giọng hắn chỉ là tiếng thì thào khản đặc.

- Vợ của ông, - Hammarstock đáp, mắt gã càng soi mói hơn.

Harry nhìn ra mối nguy. Không thể để bị bắt vì một lời nói dối được, hắn tự nhủ. Họ có thể dễ dàng tìm ra là cô chẳng phải vợ của hắn.

- Ông lộn tiệm rồi, - hắn đáp. - Tôi chưa có vợ.

Hammarstock đưa ngón tay cái lên xoa xoa vào đầu mũi.

- Ông là Harry Griffin hả?

- Phải.

- Ông ngụ ở Motel Florida tối hôm trước hả?

- Phải. Mà có chuyện gì vậy?

- Ông đi với một bà. Ông đăng ký trong sổ là ông và bà Griffin... phải không?

- Phải, nhưng vụ đó có dính gì tới mấy ông, - Harry cố nặn ra một nụ cười.

Hammarstock nghiêng đầu sang một bên.

- Ý ông là bà đó không phải bà xã?

- Phải.

- Ok. - Hammarstock đổi tư thế đứng. - Thôi, nói rõ lại từ đầu. Cái bà không phải bà xã ông mà đăng ký chung phòng với ông có ở đây không?

- Không. Ông cần cô ta có chuyện gì?

Hammarstock nhìn qua vai Harry vào phòng. Gã thấy đôi găng và sắc tay của Joan trên bàn và gã nhướng mày lên. Harry cũng ngoái lại, hiểu gã đã thấy gì. Hắn bèn tiến tới, ép Hammarstock lui lại và hắn khép cửa kín. Xong xuôi, hắn đứng dựa vào cửa.

- Bả không có ở đây sao?

- Không có.

Hammarstock làm như thở phào, gã lại đẩy nón ra sau thêm một tí, rồi lấy khăn tay ra lau trán.

- Mình vô buồng nói chuyện được không, ngoài đây nóng quá?

- Có chuyện gì thì cứ nói ngoài đây.

Hammarstock đột nhiên nhe răng cười. Không phải một nụ cười vui vẻ mà có gì giữn cợt cay độc trong đó.

- Chắc tôi tới không nhằm lúc, - gã nói. - Thôi, đừng phiền. Tôi không quấy ông lâu đâu. Tôi có thể tìm cô bạn ông ở đâu?

Harry hít một hơi dài và chậm. Ít ra, họ vẫn chưa tìm thấy xác Glorie. Rõ ràng là thế. Ý nghĩ đó làm hắn nhẹ đầu một chút.

- Cái gì mà bí mật thế? Ông cần gì ở cô ta?

Nụ cười của Hammarstock ngoác rộng hơn.

- Tôi có năm chục đô cho bà ấy. Ngạc nhiên chưa, nếu bà ấy biết?

- Năm chục? - Harry nhìn gã. - Tôi không hiểu.

- Thế này, con nhỏ ở motel lại là con em gái tôi. Thế mới xui, nhưng đó là chuyện riêng của tôi. - Hammarstock nói. - Đầu óc nó lú lắm. Có thằng nào huýt sáo đi ngang là nó nghĩ rằng thằng đó yêu âm nhạc: ngốc thế chưa? Khi ông bà rời đi, cô bạn ông đã vào thanh toán tiền phòng, con em ngốc của tôi lại tính dư hết năm mươi đô. Nó viết số 2 cứ như số 7, mà cô bạn ông coi lại không để ý cái vụ đó. Đến khi ông bà đi rồi con em tôi mới thấy ra, thế là nó thấy kỳ quá, nó bèn kêu tôi. Rồi bởi vì tôi là anh nó, nên phải làm cho nó an tâm. Năm chục đồng cũng đáng tiền chứ chơi đâu nên tôi cũng ráng. Tôi đã đi tới bốn năm cái motel bình dân, tôi nghĩ có lẽ ông bà chịu Florida hết nỗi nên đã đi rồi thì may quá gặp lại ông ở đây. Tôi còn giữ năm mươi đô của cô bạn ông đây.

- Ông thật là tử tế, - Harry nói. - Để tôi nhận cho.

- Đâu được, - gã lắc đầu. - Con em tôi nói phải đưa tận tay cô bạn ông. Nó còn bắt tôi xin một cái biên nhận nữa kìa, vậy nó mới chịu yên.

- Để tôi viết biên nhận cho. Đó là tiền của tôi. Tôi đưa tiền cho cô ấy thanh toán tiền phòng, nên năm mươi đó là của tôi.

- Tiền bạc là tiền bạc, - Hammarstock nói. Tôi muốn cô ấy xác định đây là tiền của ông. Kiếm cô ấy ở đâu đây?

- Tôi đâu có biết, -– Harry cố giữ giọng tỉnh bơ. - Tụi tôi chia tay rồi. Bây giờ cô ấy đi đâu tôi đâu có biết.

- Vậy sao? - Đôi mắt gã nheo lại nghi ngờ. - Con em tôi nói hai ông bà đi bằng xe Buick theo xa lộ 27. Bộ ông không đưa cô ấy tới đâu rồi mới chia tay sao?

Cái này gay đây, Harry nghĩ, hắn thấy tim mình đập loạn và cứ lo rằng không biết Hammarstock có nghe thấy không. Hắn không dám nói dối thêm. Thằng quỉ ám này dám đi kiểm tra lại lắm à!

- Tôi đưa cô ta tới Collier City, - hắn đáp. - Cô ta nói định đi New Orleans.

- Vậy sao? - Hammarstock gãi cằm. - Vậy thì ông đưa cô ấy tới đó thì lạ thiệt. Từ Collier City đâu có đi New Orleans được.

- Thế sao? Mà vụ đó tôi đâu có để ý, - hắn nói. - Cô ta muốn đi Collier City thì tôi đưa đến đó thôi.

- Phải đó. Mình đâu có hiểu được đàn bà. Tên của cô ấy là gì vậy?

- Glorie Dane.

Hammarstock móc ra một gói Lucky Strike, gã chìa ra mời nhưng Harry lắc đầu. Gã bèn lấy một điếu và mồi lửa.

- Hình như ông với cô Dane có cãi lộn trước khi rời đằng đó, - gã nói tiếp. - Con em tôi bị khách trọ gần phòng ông càu nhàu. Phải không?

- Tôi đâu có biết, - Harry cố nhìn thẳng vào cặp mắt soi mói đó. - Có thể lắm. Tụi tôi cãi nhau như cơm bữa. Vậy nên mới chia tay.

- Tôi với bà xã cũng cãi nhau hoài, mà tôi đâu có bỏ bà ấy được. Thôi được. Ông nhận năm mươi đô đó nghe. Tôi đâu có đi Collier City được. Còn cả đống công chuyện.

- Tùy ông thôi, - Harry nói. - Tiền đó là tôi đưa cho cô ấy, nhưng đâu thể chứng minh được.

- Ông viết giùm cái biên nhận nghe?

- Được thôi.

Hammarstock lấy một cuốn sổ tay ra, viết vài dòng nguệch ngoạc rồi chìa ra cho Harry. Harry ký vào đó rồi trả lại. Hammarstock lấy ra năm tờ mười đô.

- Cám ơn ông nhiều, - Harry nói. - Hay để tôi gởi cho cô em ông một chút. Ông cầm giùm hai mươi đô đi.

- Không, - gã lắc đầu. - Nó không nhận đâu. Nó tự ái lắm, vậy mới ngố. Ông cứ giữ đi, thế nào cũng có lúc cần mà. - Gã ngoái lại nhìn chiếc Cadillac mui trần. - Xe của ông hả?

- Không phải, - Harry đáp và mở cửa bước lui vào trong.

- Hay thiệt, - Hammarstock nhìn Harry và nhe răng cười. - Ông làm lẹ hết xảy. Tiễn cô này là có cô khác liền.

- Cám ơn, và tạm biệt. - Harry nói lạnh lùng và đóng cánh cửa vào ngay mặt gã cớm đó.

***

Khi Hammarstock bước ra đường tới chiếc Lincoln cũ xì của gã, Harry và Joan đứng nhìn theo qua cửa sổ. Căn phòng im lặng đến nặng nề và khi chiếc Lincoln chạy đi, Joan mới rời hắn tới bên cái bàn.

Harry cũng nhận ra sự căng thẳng, hắn cảm thấy đó không phải vì gã cớm tới đây, mà hình như căng thẳng là do Joan. Cố gắng thản nhiên, hắn kể tóm tắt tại sao Hammarstock tới đây.

- Không hiểu sao Glorie lại không thấy chuyện tính tiền lộn như thế, - hắn nói. - Mọi khi cô ấy sắc lắm. Anh chưa từng thấy ai hơn được cô ấy.

Joan chẳng nói gì. Cô mở sắc tay, lấy ra cái lược và bắt đầu chải tóc. Nhìn kỹ nàng, Harry ngạc nhiên thấy mặt nàng sao trắng bệch và nghiêm nghị như thế. Hắn vẫn còn hoảng vì vụ Hammarstock, hắn hiểu phải cố hết sức để trấn tĩnh lại. Rõ ràng là Joan đã choáng váng vì điều gì đó mà hắn phải tìm cho ra.

- Rồi, xong rồi, - hắn cố gắng giảm căng thẳng. - Lại đây nè, Joan, lại anh nói cái này cho nghe.

- Em phải về, - Joan nói giọng lạnh nhạt và nàng cầm găng tay, giỏ xách lên.

- Em đâu có về được. Em mới tới mà, mình còn dư thì giờ, - hắn đi lại phía nàng, nhưng nàng lui ra. Mặt nàng căng thẳng khiến hắn bất giác ngừng lại. - Sao vậy? Có chuyện gì? Sao em coi kỳ cục vậy?

- Anh mới là kỳ cục, - đôi mắt nàng mở lớn, lo ngại. - Tại sao ông cảnh sát làm anh hoảng lên vậy?

- Anh hoảng hả? - Hắn cố gắng cười, nhưng đôi môi tê cứng. - Làm sao được. Y làm anh hơi

ngạc nhiên thôi. Anh đang nghĩ tới em...

- Không phải, Harry. Ông ta đã làm anh sợ.

Harry đưa tay vuốt mặt, trí óc hắn báo động ầm ỹ. Phải cẩn thận. Nếu cô nàng mà nghi ngờ điều gì.

- OK. Được rồi, có lẽ y làm anh sợ, - hắn cười gượng. - Mà có gì đáng quan tâm đâu? Anh chỉ muốn y đừng thấy có em ở đây với anh. Lỡ y cho ba em hay thì sao? Thế là đủ hoảng lên rồi.

- Tại sao ông ấy phải nói với ba em?

- Ai biết được? Đang lúc anh nghĩ về em, thì y tới bất ngờ...

- Em muốn biết sự thật, Harry! - Nàng nói đanh gọn. - Tại sao anh nói với ông ta rằng anh đưa chị Glorie tới Collier City trong khi anh nói với em là tiễn chị ấy lên xe lửa đi Mexico City?

Harry cảm thấy nụ cười đông cứng trên mặt mình. Hắn nghĩ, vậy là ngay khi hắn khép cửa ngoài, nàng đã rời phòng tắm và tới nghe lóm câu chuyện. Chết cha thiệt, hắn nhủ thầm. Bây giờ chỉ còn trông mong việc nói dối cho khéo thôi. Cứ ăn nói lung tung thế nào nàng cũng nghi là có chuyện. Mẹ kiếp, mình ngu thiệt!

- Collier City? - Nàng nhìn hắn khó chịu.

- Sao vậy, Joan? Cái gì mà rối lên thế?

- Sao anh lại không muốn cho ông ta biết? - Nàng lại lùi ra xa.

Trí óc hắn làm việc túi bụi. Nhờ trời, cái đầu lém lỉnh vẫn còn. Hắn ngồi xuống giường và móc thuốc lá ra.

- Đâu có gì bí mật đâu. Ngồi xuống đi, để anh nói. Mà em phải giữ kín chuyện mới được. Em đừng có nhìn anh như vậy, làm như anh đã làm chuyện gì ghê gớm lắm vậy. Ngồi xuống đi rồi anh nói.

Nàng bước xuống ghế dựa và ngồi xuống, khuôn mặt vẫn căng thẳng và lo ngại.

- Em nhớ là anh đã kể cô ta gặp rắc rối chứ? Cô ta còn định tự tử khi anh gặp cô ta nữa kìa. Có điều anh không nói với em cô ta gặp rắc rối gì. Cô ta đang bị cảnh sát truy lùng. Cô ta không nói tại sao, nhưng có bị truy lùng thiệt. Nên anh đâu dám tin cha nội cớm này. Cái vụ năm mươi đô có thể là thiệt, nhưng anh đâu dám hé ra là Glorie đi đâu. Có lẽ y được cô em gái mô tả nhận dạng Glorie. Lúc nói chuyện với y thì tự nhiên cái tên Collier City nhảy liền vào đầu anh, vậy là anh nói láo luôn. Có lẽ y sẽ điện cho cảnh sát ở đó truy tìm tiếp, nếu thế thì Glorie ở Mexico City sẽ an toàn. Thấy chưa?

Joan nhìn ra chỗ khác, bàn tay nàng bồn chồn vặn vẹo chiếc quai giỏ xách.

- Hiểu rồi, - nàng nói lặng lẽ. - Phải, dĩ nhiên là thế. Tại em nghe anh nói chị ấy đi Collier City thì tự nhiên em hoảng.

- Tại sao hoảng? - Hắn hỏi khơi khơi. Hắn hiểu mình chưa thuyết phục được nàng, điều đó làm hắn lúng túng và khó chịu.

- Vì em chưa tin rằng chị ấy sẵn sàng chia tay anh như thế này, - Joan nói. - Chị ấy yêu anh, em

thấy rõ điều đó, cái kiểu nhìn, cái kiểu nói chuyện với anh. Một phụ nữ như thế dễ gì bỏ người đàn ông mình yêu mà đi dễ dàng được. Cái đó vẫn làm em lo.

- Nhưng em không thấy sao? - Hắn cố nói giọng bình thường. - Chính vì yêu anh mà cô ấy không muốn cản trở anh. Anh đã nói rõ với cô ấy là anh với em sẽ cưới nhau. Biết chuyện là cô ấy cư xử phải phép liền. Dĩ nhiên đó là vì cô ấy biết điều, thế thì có gì mà hoảng. Dù gì, cô ấy cũng hiểu anh đã chán cô ấy rồi.

- Nhưng anh nói chị ấy đang gây khó, anh nói chị ấy đòi thêm tiền và anh sẵn sàng chi vốn cũng được mà.

- Anh có định như thế thật, - hắn cảm thấy khó dằn được sự nóng nảy. - Ban đầu cô ta đòi như thế, nhưng rồi đổi ý. Cô ta hiểu là đang cản đường anh. Nên khi anh đề nghị đưa tiền theo số cô ta muốn, thì cô chỉ lấy có hai ngàn.

Joan ngồi dựa ra trên ghế.

- Anh không thấy tội nghiệp chị ấy sao, Harry?

- Ồ, - câu hỏi làm hắn ngạc nhiên thực sự. - Dĩ nhiên có chứ, nhưng còn ở với nhau chỉ gây khó chịu thôi. Rồi cô ấy sẽ quên. Cô ta có được ít tiền, lại còn ông anh nữa. Thôi quên cô ta đi, Joan.

- Anh của chị ấy là ai?

- Làm sao anh biết? - Hắn nắm tay lại nhưng cố nói từ tốn. - Anh cũng đâu có hỏi. Có chuyện gì sao?

- Không, đâu có gì. Ồ... - Nàng đứng dậy. - Bây giờ em phải về.

Hắn đi về phía nàng, nhưng nàng đã mau lẹ bước tới cửa. Cái kiểu nàng không muốn hắn đụng tới người nàng làm hắn khó chịu và lo lắng.

- Chúa ơi, Joan!... Có gì sao em không nói rõ ra? - Hắn nói một cách tuyệt vọng.

- Được rồi, để mai gặp lại. Bây giờ không có thời gian. Em phải về.

- Thôi được, anh sẽ gọi điện thoại cho em mười giờ sáng mai. Còn phải gặp tay chủ đấy nữa. Còn ba em thì sao? Anh cần tới gặp ông ấy không? Anh muốn làm mọi việc cho lẹ, để lâu mất thì giờ lắm.

- Để em coi.

Hắn bước tới nhưng nàng đã mở cửa và đi nhanh tới chiếc Cadillac. Khi hắn tới cửa thì nàng đã ngồi vào xe. Hắn đứng nhìn nàng nổ máy. Không ngoảnh lại, nàng chỉ giơ tay vẫy rồi phóng xe đi.

Hắn đứng đó, đầu óc rối bù, mặt cau có. Rồi hắn lui vào đóng cửa lại. Tới bên bàn, hắn rót một cốc rượu đầy và nốc cạn.

Nàng làm sao vậy? Hắn tự hỏi. Câu chuyện của hắn nghe rất hợp lý, rất thuyết phục, vậy mà nàng vẫn bỏ hắn đi như thế này... Vậy là sao nhỉ?

Đột nhiên hắn đứng dậy, đi vội tới trước tấm gương. Đứng nhìn vào, và hắn giật mình hiểu ra. Khuôn mặt trong gương trắng bệch, u ám, loang loáng mồ hôi với hai con mắt trõm lơ, bờ môi

khô khốc, xương hàm xương gò má nhô ra hốc hác. Đó không phải gương mặt hắn quen thuộc mà là mặt của một kẻ đang hoảng sợ và mặc cảm về một điều gì xấu xa.

Hắn rủa thầm.

Nàng phát sợ là phải. Mình phải bình tĩnh lại, đâu thể để bộ mặt như thế này. Hắn liếm môi. Hay mình đã làm nàng hoảng quá rồi bỏ đi luôn? Hắn rút khăn tay lau mặt thì mới biết mồ hôi mình lạnh tanh. Hắn liền vào phòng tắm và đứng dưới vòi nước lạnh cho đến khi thở dốc. Sau đó dùng khăn khô lau thật mạnh và soi thử mình trong gương. Đỡ hơn một chút, nhưng cái mặt vẫn hốc hác như cái sọ người.

Mày sợ cái gì hả, đồ ngu? Hắn tự hỏi khi nhìn gương. Người ta đâu có tìm thấy cái xác. Chưa tìm ra thì ai rớ gì tới mày được? Cả năm trời chưa chắc có ai mò tới cái bãi đó. Khi hắn tới đó thì thấy có dấu chân ai đâu. Chẳng có ai cả.

Đột nhiên chân hắn sụm xuống và phải ngồi trên thành bồn tắm. Đã có người ở đó... đã có người thấy hắn và cô ta cãi lộn, đã lẻn ra giết nàng rồi trở vào rừng, người đó đã biết xóa mọi dấu chân. Y vẫn còn ở trong rừng khi hắn chôn Glorie, y biết chỗ chôn là ở đâu. Ai cấm không gọi điện cho cớm tố cáo mọi sự?

Harry ngồi chết cứng ở đó một lúc lâu. Hắn không hề nghĩ tới điều này trước đây. Hắn ngồi đờ ra, lắng nghe tiếng trống ngực và cố nghĩ ra cách gỡ rối. Rồi hắn thấy chỉ còn có một con đường cứu vãn thôi. Phải trở lại đó, đào xác lên, đem chôn chỗ khác. Nếu thằng thủ phạm báo cảnh sát mà họ tới không tìm thấy thì họ sẽ cho chuyện đó là tầm bậy.

Nghĩ tới chuyện trở lại đào xác Glorie lên là hắn thấy muốn ói, lạnh cả sống lưng, nhưng hắn phải làm như thế thôi, không cách nào khác. Tương lai của hắn tùy thuộc chuyện cảnh sát có tìm ra xác Glorie hay không.

Hắn mặc quần áo vào. Tay hắn vẫn còn run khủng khiếp đến độ cài nút không muốn nổi. Phải tới đó khi trời tối, lúc đó chỉ có mình hắn. Hắn sẽ mang xác cô ta ra xe rồi chạy xe dài dài xa lộ xem có chỗ nào thuận tiện thì chôn.

Hắn mở cửa phòng tắm bước ra. Và hắn chợt sững lại, máu làm như đông đặc trong huyết quản. Quả tim ngưng đập. Khi đập trở lại thì đập loạn xạ.

Ngồi trên ghế dựa hướng mặt về phía hắn, cái nón bẩn thỉu đẩy tuốt ra sau gáy, một điếu thuốc ngậm trễ trên môi, cái thân hình to bè, chính là Borg chứ ai?

***

Suốt hai mươi bốn giờ qua, Harry không hề nghĩ gì tới Borg. Hình ảnh y ngồi trên ghế kia như một cú đấm chí mạng. Hắn đứng tê cứng, miệng hé mở, mắt dại đi, con tim run rẩy.

Borg nhìn hắn. Y khoái chí vì nhìn được sự sợ hãi rõ ràng trên khuôn mặt Harry. Hai người cứ nhìn nhau như thế một hồi, rồi Harry từ từ tỉnh lại. Hắn không có ảo tưởng gì về Borg cả, hắn biết tên quỉ này độc địa như một con rắn và man rợ hơn nhiều. Hắn hiểu nỗi sợ hãi và phản ứng lộ ra ngay từ đầu của hắn đã tố cáo mọi sự. Bây giờ có đóng kịch, có vờ đi như mình không phải là Harry Green cũng vô ích thôi. Borg tất đã biết hết, cho dù trước khi bước vào đây, y chưa dám chắc gì cả.

Harry nghĩ tới khẩu súng trong hộc găng tay ở xe, và rủa thầm sao mình lại bỏ nó ở đó. Tuy rằng có súng cũng chẳng làm gì được. Hắn biết chắc Borg xài súng lẹ hơn hắn rất nhiều.

- Chào Green, - Borg lên tiếng bằng giọng khàn thều thào. - Chắc mày đâu ngờ gặp lại tao? Ngồi xuống giường đi, tao với mày phải nói nhiều chuyện.

Đi như kẻ mất hồn, Harry tới ngồi xuống giường. Hắn đặt hai tay lên đầu gối trong khi không rời mắt khỏi Borg.

- Mày nghĩ là đã thoát khỏi tao rồi sao? - Borg nói tiếp, mắt nheo lại vì khói thuốc.

Harry không đáp. Mà dù có muốn nói thì cũng không được, miệng hắn khô queo, đông cứng lại.

- Tao đã theo sát mày từ khi rời Oklahoma, - Borg tiếp và dụi thuốc vào tay dựa của chiếc ghế, lớp vải bọc lủng liền một lỗ. - Tụi mày vui mừng dữ hả? Tao khoái con bồ mày đó.

- Ông muốn gì? - Harry cô gắng nói một câu.

- Borg nở một nụ cười nham hiểm, bày ra một hàm răng vàng ố.

- Tao có một món muốn bán, nhóc ạ. Một món mày thèm chết được.

- Ý ông muốn nói gì? - Harry nhìn y chòng chọc.

- Tao có một cái mỏ lết có dính máu, dính tóc, và có luôn dấu tay của mày nữa. Tao chắc mày muốn mua lắm.

Harry tưởng đã qua được cú sốc ban đầu, nhưng nghe Borg nói câu này, thiếu điều hắn muốn giật bắn người, mồ hôi tuôn ra trên mặt.

Vậy là Borg đã giết Glorie!

Thật ngu sao mình không đoán ra! Mà tại sao Borg không khử mình luôn lúc đó? Y bắn lúc đó có ai mà biết được?

- Ông đã giết cô ấy à? - Hắn hỏi như đang nằm mơ.

- Phải, - Borg cười. - Nó phải gánh hậu quả thôi. Bây giờ chỉ có tao với mày biết điều đó. Cớm sẽ nghĩ mày giết nếu họ đào được xác. Cớm sẽ nghĩ là mày, nếu tao đem gửi cho họ cái mỏ lết. Muốn mua lại không, nhóc?

Óc Harry bắt đầu làm việc. Hắn phải trì hoãn. Nếu tìm cách qua mặt được tên này thì còn cơ may sống sót.

- Rồi, - hắn đáp. - Tôi mua.

- Phải vậy thôi, - môi Borg uốn thành một nụ cười chế giễu. - Cái đó giá năm chục ngàn, vậy là còn rẻ đó.

- Tôi đâu có đủ. Còn có bốn chục à.

- Delaney muốn lấy lại đủ từng xu, - Borg lắc đầu. - Không đủ thì moi của con bồ mày đó. Được mà. Nó kết mày quá rồi. Tao thấy hết trơn. Mà con nhỏ đó nằm trên đống tiền, lo gì?

- Nó không chịu đâu. Tôi không dám hỏi mượn.

- Tùy, - Borg nhún vai. - Năm chục, nếu không, tới cảnh sát mà nhận lại. Tao muốn có tiền ngay

tối mai.

Tối mai! Nghĩa là còn hăm bốn tiếng nữa, đủ để nghĩ ra một lối thoát!

- Để tôi ráng coi. Rồi sau đó là sao?

- Thì mày nhận lại cái mỏ lết, - mắt Borg nheo lại.

- Làm sao tôi tin là ông không lừa tôi?

- Khỏi lo. Mày phải tin tao như Delaney đã tin mày.

Nói vậy nghĩa là khi nắm được tiền, Borg thịt hắn, Harry nghĩ thầm. được rồi, mình chơi qua chơi lại mà.

- Không cầm được cái mỏ lết là tôi không nhả tiền ra đâu, - hắn nói.

- OK. Tao cũng không nhả cái mỏ lết ra cho tới khi mày chưa đưa đủ tiền. Vậy là huề, - Borg trả đũa. - Gặp lại mười giờ tối mai. Mày mang theo tiền còn tao mang theo mỏ lết.

- Gặp ở đây hả?

- Không, - Borg lắc đầu. - Mình gặp nhau ở cái bãi chôn con nhỏ kia đó, - đôi mắt ti hí của y dò xét mặt Harry. - Ở đó mày tính lừa tao hay tao lừa mày cũng không bị ai thấy.

Harry rợn người. Ở cái bãi đó, hoàn toàn vắng người, phải khôn mới mong sống. Hắn chắc chắn là Borg sẽ thịt hắn.

- Nếu tao là mày, - Borg nói tiếp, - thì tao không tính qua mặt ai đâu. Để tao cho mày coi, nhóc. - Y đưa bàn tay phải ra. - Coi nè!

Hắn biết trước Borg sắp làm gì, nhưng cũng không nhìn rõ kịp. Nó nhanh quá. Một khẩu P.38 mọc ra trong tay Borg cứ như y lấy nó giữa không khí ra vậy.

- Thấy chưa? - Borg mỉm cười. - Vụ này tao nghề lắm. Nhiều thằng đã tưởng là ngon hơn tao, nhưng phút chót mới biết. Nên coi chừng đó, nhóc. - Y thọc súng vào nách và đứng dậy. - Tối mai mười giờ. Nếu mày không tới, tao sẽ gửi cảnh sát. Năm chục ngàn hoặc không có gì hết. Rõ chưa?

Harry gật đầu.

- Đừng có tính chuyện lặn, - Borg nói khi mở cửa. - Tao không mò ra thì cớm cũng mò ra mày. Y bước ra ngoài và đi bộ về phòng của y.

Harry đến bên cửa sổ nhìn theo Borg khuất vào phòng của y, rồi hắn kéo sáo của xuống, bật đèn và đi lại bàn, trên đó chai rượu vẫn còn. Hắn rót một cốc, nốc sạch, rót cốc nữa và đem lại ghế ngồi xuống.

Ván bài đã bày ra, hắn thầm nhủ. Nếu hạ được Borg là thoát. Ý định của Borg đã quá rõ ràng. Hắn đưa tiền là Borg xuống tay liền. Harry biết chắc Borg muốn đem đủ tiền về và báo cáo với Delaney rằng đã xóa sổ cả Glorie lẫn Green. Như vậy hắn sẽ an toàn cho đến khi giao tiền. Borg đâu cần phục kích, rình rập hay bắn hắn liền, trừ khi biết chắc chắn có nhét tiền trong người. Ngay khi hàng trao tay, Borg kiểm tra chắc là đủ số, thì cũng là lúc Harry bế mạc.

Nếu muốn triệt Borg, hắn phải ra tay trước khi giao tiền, hoặc đang lúc giao tiền. Qua khỏi giây phút đó, đừng mong gì đùa được với Borg trong chuyện súng ống. Chỉ có lúc Borg chưa dám chắc là nắm được đủ tiền thì y có thể lơi lỏng, đó là giây phút hy vọng duy nhất.

Một lúc rất lâu, Harry cứ ngồi đó nhìn bức tường mà nghĩ cách qua mặt Borg. Sau cùng hắn cũng quyết định xong. Đây là ván bài được ăn cả ngã về không, đáng để liều gan, mà hắn cũng không nghĩ ra được cách nào khác. Cơ hội duy nhất là chơi được đúng lúc Borg không ngờ nhất. Chỉ bằng cách bất ngờ, hắn mới dám mong sống còn.

Lúc hắn quyết định xong xuôi thì đã hơn chín giờ. Hắn tắt đèn và tới cửa sổ nhìn ra. Phòng của Borg tối thui, nhưng chắc chắn thằng quỉ đó đang ngồi sau cửa sổ, cảnh giác và chờ đợi,

Dù sao, hắn nghĩ, mình cũng đỡ được việc đi đào xác Glorie lên. Hắn biết bây giờ Borg sẽ bám theo hắn đi bất cứ đâu, nên đừng có mong mà giấu xác cô đi nơi khác được.

Hắn ra ngoài, chui vào xe và lái vào ga ra sát bên phòng hắn. Mở hộc găng tay, hắn lấy khẩu colt 45 ra. Báng súng lạnh tanh là hắn an tâm hơn một chút, hắn nhét nó vào túi quần, yên trí là Borg không thể thấy hắn đang làm gì. Hắn chui khỏi xe, đóng cửa ga ra và đi thẳng về phía nhà hàng sáng đèn bên kia đường.

Khi đẩy cửa nhà hàng, hắn biết Borg có thể nhìn thấy rõ mình, nhưng không quan tâm. Cho đến lúc này, hắn vẫn muốn Borg biết hắn đang làm gì.

Nhà hàng giờ này vắng teo, chỉ có vài cặp còn rề rà với bữa ăn. Chẳng ai để ý tới hắn khi hắn đi tới tận cuối phòng tránh xa cửa sổ. Hắn ngồi xuống cái bàn trong góc xa.

Một bồi bàn, nét mặt như tảng thịt chán đời, tới đưa cho hắn tờ thực đơn. Harry gọi một miếng bíp stếch, khoai chiên và rau trộn. Khi anh bồi định đi thì hắn chặn lại.

- Trong khi chờ làm đồ ăn, xin anh giúp cho một việc, - hắn nói và móc một tờ năm đô ra đẩy tới trước mặt anh bồi bàn. - Cái này là bồi dưỡng cho công sức của anh.

- Dạ vâng, thưa ông, - anh ta chộp lấy tờ bạc và giấu biến đi. Anh lập tức trở nên sốt sắng, anh cúi xuống sát bên Harry. - Tôi có thể giúp gì cho ông?

- Tôi cần năm miếng gỗ: ba miếng cỡ một tấc-hai tấc, hai miếng một tấc-nửa tấc. Anh kiếm giùm được không?

Anh bồi có vẻ ngạc nhiên

- Tôi không dám chắc. Để tôi đi hỏi thằng thợ mộc của tụi tôi, nếu nó chưa về thì chắc được.

Harry móc thêm một tờ năm đô nữa.

- Đưa cho thằng thợ mộc. Nó đâu có làm chùa được. Tôi còn cần thêm chục cây đinh phân rưỡi, một cái búa, một cái khoan và một cái cưa lọng. OK?

Anh bồi nhìn Harry làm như hắn là thằng điên.

- Ông muốn mua mấy thứ đó hả?

- Không, tôi mượn thôi. Sáng mai trả lại anh.

- Vậy là ông cần năm miếng, ba miếng một nhân hai tấc, búa, khoan, cưa lọng. Và chục cây đinh

phân rưỡi. Đúng vậy không? - Anh bồi hỏi lại.

- Phải rồi. À, kiếm cho tôi mấy tấc dây đồng nữa nghe.

- Để tôi đi coi, - anh bồi bỏ đi vào nhà bếp.

Harry mồi một điếu thuốc và đưa mắt nhìn một cô bé da ngăm, trông thật sexy, đang nói chuyện với một gã nhỏ thó ở đằng kia. Hắn không nhìn cô bé, nhưng mắt cứ hướng về phía ấy đến độ cô bé thấy khó chịu phải xoay ghế để quay lưng về phía hắn.

Hai mươi phút sau, anh bồi dọn bữa ăn ra. Anh nói đã cho thằng thợ mộc hay rồi, lúc Harry ăn xong thì chắc các thứ đã sẵn sàng.

- Tôi ở phòng 376 motel bên kia, - hắn nói. - Anh mang giùm mọi thứ qua cho tôi được không, kèm theo một chai Scotch? Nhớ lấy cái khăn che kín tất cả giùm. Được không?

Anh bồi nhìn hắn khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu. Anh nói sẽ mang qua sau khi Harry ăn xong.

Harry cũng không gấp gáp gì. Hắn còn phải nghĩ nhiều chuyện. Đầu tiên, sáng mai hắn phải tới ngân hàng rút hết tiền ra. Không được để Borg nghĩ là hắn muốn giỡn mặt. Rồi còn phải thuyết phục Joan cho mượn thêm chừng mười ngàn nữa, và phải đến ngân hàng của nàng mà rút ra. Hắn không chắc Joan có chịu cho mượn không. Hắn biết chắc Borg sẽ theo dõi hắn rất sát, nên nhất thiết không được để ông nghi ngờ. Nếu muốn qua mặt Borg, hắn phải khiến y tự tin, mất cảnh giác. Nếu được như thế, mới mong đánh gục y được.

Ăn xong, hắn trở về phòng và đợi. Mười phút sau, anh bồi qua. Anh đã làm đúng ý Harry đến từng chi tiết. Anh mang một cái khay, phủ khăn kín mít, trong đó là năm mảnh gỗ, búa, khoan, cưa, đinh, một khúc dây đồng, còn tay kia thì cầm chai rượu.

Harry nhận hàng và cám ơn anh ta. Sau đó hắn khóa cửa, bày mớ gỗ lên bàn. Hắn đóng chúng thành một cái hộp không nắp. Móc khẩu súng trong túi ra đặt vào hộp. Lấy bút chì, hắn đánh dấu chỗ này chỗ kia ở đáy và thành hộp. Lấy khẩu súng ra, hắn lấy khoan và cưa lọng, khoét hai cái lỗ ở chỗ đã đánh dấu. Sau đó, hắn đặt súng trở lại, kiểm tra coi đã ăn khớp chưa. Nòng súng dí sát một lỗ bên hông hộp, còn qua lỗ đấy hộp hắn có thể thò ngón tay vào để siết cò.

Hài lòng vì mọi sự đã ăn khớp, hắn dùng dây đồng cột chặt súng vào hộp. Rồi cầm thử trên tay, ngón cái và ngón út giữ lấy đáy hộp, ngón trỏ có thể dễ dàng thò vào lỗ để bóp vò. Hắn thấy cái lỗ siết cò chưa đủ rộng, nên lại tháo ra, khoét rộng thêm. Làm xong, thử lại, lần này thì ngon lành. Sau cùng, lấy súng ra, hắn ngồi ở giường, cẩn thận lau dầu cho nó. Rồi hắn lấy hộp đạn ra, cạy đầu đạn của bốn viên, dùng chì mềm nắn đầu đạn mới gắn vào, biến nó thành đạn dumdum, thứ này bắn trúng đâu là khoét một lỗ toác hoác liền. Hắn nạp thứ đạn đó vào súng và gắn cứng súng vào hộp như cũ.

Hài lòng, hắn bỏ hộp vào tủ khóa lại, dọn dẹp bàn ghế, bao nhiêu rác dồn vào khăn cuộn lại một đống để trên bàn.

Hắn thay đồ, lên giường, hốc thêm một cốc rượu nữa rồi tắt đèn. Nằm trong bóng tối hắn rà lại kế hoạch, hắn hiểu cuộc sống và tương lai của mình tùy thuộc vào đây, gánh nặng này làm hắn thấy sợ hãi và lạnh gáy. Hắn mong có Glorie bên cạnh để hỗ trợ và cho hắn bớt sợ.

Chỉ đến lúc đó, hắn mới thấy nhớ Glorie đến thế nào. Hắn không dám tin cậy Joan. Hắn hiểu ra từ giờ trở đi, cho dù hạ được Borg, vĩnh viễn không gặp rắc rối với cảnh sát nữa, không có ai để làm chỗ dựa, không ai lo lắng cho hắn trong lúc nguy nan như Glorie được.

Sau cùng hắn cũng thiếp đi, hắn mơ thấy Glorie trong phòng, đang ngồi chải đầu. Hắn có thể thấy mặt cô trong gương. Trông cô vui sướng và hạnh phúc y như cái buổi sáng trước khi hắn nói ý định đánh cướp kim cương. Hắn lên tiếng nói chuyện với cô, nhưng cô không quay lại hay tỏ vẻ gì nghe hắn nói, và khi hắn cố chồm khỏi giường để tới bên cô thì thấy mình hoàn toàn tê liệt, làm như có một sức mạnh ghê gớm nào đó cột chặt hắn xuống giường.

Hắn bừng tỉnh dậy thấy mình đang còn gọi tên cô, mồ hôi lạnh tuôn đầy trên mặt và tim hắn đập loạn xạ trong nỗi kinh hoàng khôn cùng.

8

Đậu chiếc Buick trong bãi, Harry đi bộ vào cổng chính của khách sạn Exelcior nơi hắn hẹn sẽ gặp Joan vào trưa nay.

Hắn đã tới ngân hàng để thu xếp làm ngân phiếu ba mươi ngàn đô để hắn tới lấy vào chiều nay. Hắn cũng đã rút mười ngàn đô tiền mặt, và đang bỏ trong cặp da cầm nơi tay đây.

Khi hắn đang làm thủ tục với nhân viên thì hắn thấy Borg bước vào ngân hàng. Y nở một nụ cười chế nhạo với hắn. Đứng xa xa một quãng đủ để thấy người nhân viên làm giấy tờ xong và đưa cho Harry ký là y rút lui ngay. Sau đó, Harry không thấy mặt y đâu nữa.

Nhưng hắn vẫn biết Borg luôn bám theo hắn ở đâu đó. Và bây giờ lang thang trong tiền sảnh khách sạn, hắn vẫn biết Borg đang ẩn mặt đâu đó ngoài kia để coi chừng hắn.

Hắn chợt thấy chiếc Cadillac màu kem mui trần trong dòng xe cộ, hắn bước ra ngoài và chờ. Khi Joan đậu lại, hắn liền mở cửa bước lên. Hắn bồn chồn nhìn nàng. Nàng vẫn còn xanh xao, dưới mắt có quầng thâm. Nàng vẫn còn căng thẳng và lo âu như tối hôm trước.

- Em không trễ chứ? - Nàng hỏi khi cho xe nhập vào dòng giao thông.

- Mới mười hai giờ. Rời khỏi khu ồn ào này đi, kiếm chỗ yên tĩnh để nói chuyện. - Hắn nói. - Rẽ trái đi. Vào sân gôn, mình có thể ăn trưa ở đó luôn.

- Được.

Xe chạy trong im lặng, Harry dán mắt vào kiếng chiếu hậu. Tới ngã tư phía trước, Harry nhìn thấy xe của Borg cũng rời đại lộ rẽ trái theo mình.

- Em nói chuyện với ba em chưa? - Hắn hỏi đột ngột.

- Chưa, - Joan không nhìn hắn. - Hôm nay ba em bận lắm.

Harry nhấp nhổm khó chịu. Hắn liếc nhìn nàng, tự hỏi trong cái đầu kia đang nghĩ những gì.

- Tối qua em ngủ không được hả? - Hắn hỏi. - Sao em cứ lo nghĩ về những chuyện không đâu hoài vậy, Joan?

- Em cũng mong đó là chuyện không đâu. Còn anh ngủ tỉnh bơ hả? - Nàng trả đũa và cho xe chậm lại ở cổng vào sân gôn. Nàng bẻ lái cho nó chạy vào con đường nhỏ và tăng tốc. Họ không nói gì với nhau cho đến khi xe ngừng trước hội quán câu lạc bộ. Nàng bước ra và nói.

- Mình lên sân thượng đi.

Harry ra khỏi xe và ngoái nhìn phía sau. Không thấy bóng dáng Borg đâu. Hắn theo nàng đi dọc lối đi trồng cây kiểng vòng ra phía sau hội quán lên sân thượng, chỗ này rộng rãi, có đặt bàn dưới bóng những cây dù màu nè vui mắt. Chỉ có độ sáu bảy người ở đó và dễ dàng tìm được một cái bàn khuất nẻo. Họ ngồi xuống, Harry kêu một ly whisky đúp còn Joan bảo không muốn

uống gì cả.

Cho đến khi rượu được đem ra xong, hắn mới nói:

- Em định đến chừng nào mới nói chuyện với ba em đây? Anh không muốn phí thêm thì giờ chút nào.

Joan cúi mặt xuống nhìn vào đôi tay, nàng nhíu mày.

- Bây giờ em sẽ không nói chuyện với ba em đâu, Harry.

Harry tưởng có ai đấm vào ngực mình.

- Em muốn nói là không làm vụ này nữa hả?

- Phải, em muốn nói thế. Em rất tiếc, nhưng bây giờ em không thể tiếp tục được nữa.

- Nhưng, Joan, lâu nay anh vẫn trông vào em, - giọng hắn khản đi. - Mình đã tính hết rồi, bây giờ em buông anh sao. Em đổi ý mau vậy?

- Ba em rất tin em, - nàng nhìn ra bãi cỏ sân gôn chạy tít ra xa. - Ông không bao giờ tra hỏi việc gì em làm hay định làm. Ông ấy sẽ trợ giúp nếu em cần vốn làm ăn, nên em thấy khó xử quá. Em đâu thể nói chắc với ba là vụ này sẽ thắng lợi.

Harry cảm thấy mặt mày nóng bừng lên.

- Anh không hiểu nữa rồi, - hắn nói. - Em biết rõ vụ này sẽ thắng mà, Joan. Sao em không dám nói?

- Vụ này nghe ra sẽ thắng đó, - nàng nói bình thản, và đột nhiên nhìn thẳng vào mắt hắn. - Nhưng em không dám chắc là thắng nếu do anh điều hành.

Harry cảm thấy mặt mình bây giờ lại trắng bệch ra.

- Em muốn nói là không yêu anh nữa đó sao?

Nàng lắc đầu.

- Em không nói thế: tình yêu không dính gì vào đây, Harry à. Ba em vẫn thường nói công chuyện với tình cảm không bao giờ lẫn lộn với nhau. Ông ấy nói đúng.

Harry đưa tay gãi đầu. Không có Graynor phía sau, hắn sẽ chẳng đi được tới đâu được hết. Hắn chỉ có thể mua được một chiếc máy bay rồi suốt đời điên đầu với nó mà chẳng có được bao nhiêu tiền bạc.

- Nhưng cái gì làm em đổi ý, không chịu làm với anh nữa?

- Đột nhiên em nhận ra rằng em chẳng biết tí gì về anh cả, - Joan đáp. - Em thấy mình đã bốc đồng, em lẽ ra không nên để anh chạm tới người em. Anh đã làm em choáng váng. Em đã tưởng anh là con người tuyệt vời, nhưng bây giờ thì em không chắc như thế nữa. Hôm qua, em khám phá được hai điều ở anh: anh rất sợ cảnh sát và anh là thằng nói dối. Em không thể làm ăn chung với người mà mình không thể tin tưởng.

Harry đưa bàn tay run run lên cầm ly rượu, hắn nốc một hơi nửa ly.

- À, ra vậy, - hắn nói giọng lạnh nhạt. - Thế ra anh là thằng nói láo và em không thể tin anh được. Anh không ngờ tới điều đấy.

- Anh đã làm gì chị Glorie Dane? - Nàng hỏi bình thản, nhìn sâu vào mắt hắn.

- Làm gì? Ý em muốn nói gì? - Hắn cảm thấy mồi hôi rịn ra.

- Em muốn biết anh đã làm gì chị ấy?

- Có làm gì đâu, - Harry chồm tới, bàn tay siết chặt. - Anh đã nói rồi: đưa cô ấy tới ga đi Mexico City. Cô ta tới chỗ ông anh.

- Vậy anh cho em địa chỉ ông anh ấy để em coi chị ấy đã đến nơi chưa.

- Nếu anh có địa chỉ đó thì anh đưa liền, - Harry nói và lấy khăn tay ra lau mặt. - Nhưng anh có đâu? Anh đâu có biết ông ấy ở đâu, mà anh cũng đâu quan tâm tới chuyện đó.

- Anh đã đưa cô ấy lên xe hả?

- Chứ sao. Mà thôi, Joan...

- Xe lửa khởi hành lúc mấy giờ?

Hắn lập tức nhìn thấy cái bẫy. Nàng hoàn toàn có thể kiểm chứng được chuyện này. Hắn rủa thầm vì đã để hở sườn cho nàng thấy. Lẽ ra hắn phải tìm biết giờ tàu chạy trước khi nói với nàng là Glorie đi Mexico city.

- Đâu đó vào buổi sáng, - hắn giơ tay cầm chai rượu để che giấu sự bối rối. - Lạy Chúa, Joan...

- Anh chắc là buổi sáng chứ? Nàng hỏi tiếp.

Hắn đặt ly xuống và nhìn nàng. Hắn biết không thể nói quanh được nữa. Nàng đã dồn hắn vào góc, và hắn có nói gì thì nàng cũng chứng minh được là nói dối hết. Hắn hiểu phải đổi hướng và cho nàng biết một nửa sự thật thì mới mong thuyết phục nổi.

- Thôi được, cô ấy không có đi Mexico. Em thỏa mãn chưa? - Hắn nói tức tối.

Nàng tiếp tục nhìn hắn, ánh mắt lạnh và gay gắt.

- Vậy là anh công nhận đã nói dối em?

- Phải, anh đã nói dối, - hắn đáp, - và anh rất tiếc. Nếu em cần thì anh nói hết. Glorie quả đã làm khó dễ như anh nói. Cô ta đòi ba chục ngàn đô và dọa sẽ cho ba em hay. Mà nếu anh đưa tiền cho cô ta thì hết vốn làm ăn với em. Anh bị thế kẹt. Anh đã quyết định đành phải bỏ em mà đi với cô ấy. Cô ta muốn đi New Orleans, cô ta nghĩ anh và cô ta sẽ làm vụ hãng máy bay ở đó thắng lợi hơn. Anh với cô ta đi mới tới Collier City thì anh nghĩ lại. Nếu anh đi với cô ấy, thì không những làm hư đời của anh với em, mà cả của cô ấy nữa. Anh bèn nói với cô ấy là nếu cô cứ tiếp tục đe dọa anh, thì anh sẽ đe dọa lại. Anh sẽ đi tố cảnh sát. Lẽ ra anh phải dùng tới cái đòn này từ trước, nhưng anh không nỡ. Thế là xong. Cô ta đành xuống xe. Anh đưa cô ấy hai ngàn và buộc cô ấy hứa là để anh yên. Anh đưa cô ta tới trạm xe khách đi New Orleans và trở về đây. Sự thật chuyện chỉ có như thế.

Joan tiếp tục nhìn hắn.

- Sao anh không nói thật với em từ trước?

- Anh đâu có muốn làm em lo nghĩ. Anh nghĩ nói cô ta đi tới một nơi có anh em bà con chứ không phải một thân một mình ở New Orleans thì em đỡ áy náy hơn về cô ấy. - Harry cô che giấu sự dối trá tuyệt vọng của mình.

- Vậy là bây giờ chị ấy ở New Orleans?

- Chắc vậy. Anh đâu có biết. Anh chỉ đưa cô ta tới trạm xe. Bây giờ cô ấy ra sao thì anh không biết mà cũng không cần biết nữa, - hắn cạn ly và đặt xuống. - Bây giờ dẹp cô ấy đi được không Joan? Anh với cô ta đã xong rồi. Còn anh, anh yêu em. Anh muốn cưới em, muốn tiến hành kế hoạch. Mình làm thế được không?

- Không, chúng ta không thể, - nàng nói. - Harry, anh thấy là em không chắc có tin anh được hay không. Chắc chắn em không thể hùn hạp với anh. Em đâu thể bỏ liều tiền bạc của ba em vào những chuyện anh làm được. Em cũng không thể lấy anh cho đến khi nào em biết chắc là anh nói thật.

- Đương nhiên là anh đang nói sự thật. Anh thề với em là...

- Thế thì tại sao vẻ mặt anh lại như thế? Anh đang sợ hãi cái gì? Anh đang áy náy trong lương tâm, - nàng nói, - ai cũng thấy rõ điều đó. Làm như anh đã làm một điều gì xấu xa ghê gớm. - Nàng ngừng lại, hai bàn tay siết lại thành nắm đấm. - Anh hiểu em bắt đầu nghi ngờ điều gì chứ?

Hắn trợn mắt nhìn cô, mồ hôi đầy mặt.

- Không phải đâu, Joan, anh thề là anh không có chuyện đó.

- Vậy là anh hiểu ra em nghi ngờ cái gì rồi sao?

- Không, anh đâu có biết. Nhưng anh không làm điều gì xấu hết. Em phải tin anh mới được.

- Em còn cảm thấy lo sợ giùm anh nữa, Harry.

- Em không cần phải như thế. Anh nói là anh không hề làm điều gì xấu xa hết. Em phải tin anh mà, Joan!

- Được rồi. Em sẽ tin anh với một điều kiện,– nàng nói. - Bây giờ em không chấp nhận lời nào của anh đâu. Anh đã nói dối em quá nhiều rồi, nhưng em sẽ sẵn sàng tin, nếu anh chịu đi với em tới New Orleans để em gặp chị ấy và nghe chị ấy kể chuyện này ra sao. Anh có dám đi New Orleans với em không?

Hắn lưỡng lự và sự lưỡng lự đó là quá chết người rồi. Nàng nhìn hắn rất kỹ. Nàng thấy ánh mắt hắn lảng đi, mặt hắn đờ ra khi đầu óc đang cố tìm một lối thoát.

Nàng đứng ngay dậy.

- Thôi đủ rồi, Harry, - nàng nói run run. - Mình dừng lại ở đây thôi. Em nghĩ mình không nên gặp nhau nữa, ít nhất là cho đến khi nào anh mang được Glorie trở lại Miami. Nếu anh làm được, mình mới nói chuyện tiếp.

Hắn biết thế là chấm dứt chuyện của hai người. Hắn thấy điều đó trên nét mặt nàng và hắn

nguyền rủa Glorie, nguyền rủa chính mình vì đã làm tan vỡ mối tình duy nhất trong đời hắn. Bất lực, hắn đứng dậy lờ đờ và đi theo nàng xuống khỏi sân thượng, vòng qua hội quán tới chỗ xe đậu.

Nàng dừng lại bên chiếc xe và nhìn hắn.

- Anh vui lòng đi taxi mà về, - nàng nói. Hắn thấy môi nàng run run và mắt đã long lanh. - Anh đừng đi với em thì tốt hơn.

- Thôi, cũng được, - hắn nói. - Joan ạ, anh rất tiếc vì tất cả mọi chuyện này. Anh đang ở thế kẹt, nhưng không phải như em nghĩ đâu. Bây giờ em cũng nên biết toàn bộ sự thật. Anh đã nói dối em chỉ vì anh không muốn mất em. Nhưng bây giờ chuyện đó không cần nữa vì anh thấy sắp mất em rồi. Anh nói thật. Glorie đã chết. Em đã đoán như thế, phải không?

Nàng tái cả mặt, trắng nhợt, và chợt hắn nghĩ rằng nàng sẽ ngã xỉu, hắn e ngại không dám tới gần nàng.

- Anh bị dính vào một băng cướp, - hắn nói tiếp, giọng thẫn thờ. - Đó là lỗi của anh, anh không bào chữa gì cả. Anh và Glorie tổ chức một vụ cướp. Chắc em có đọc trên báo rồi. Anh chính là thằng cướp máy bay để lấy kim cương đấy. Nhờ đó anh có được năm chục ngàn. Còn trước đó, anh không đáng một xu. Anh sẽ mãi mãi chẳng đáng một xu nếu anh không làm vụ đó. Sau đó, anh qua mặt băng cướp, và một đứa trọng bọn nó mò ra được anh. Nó đã giết Glorie ở Collier City. Bây giờ nó định giết luôn anh. Nếu may mắn, anh sẽ hạ được nó, nếu không, ngày mai anh sẽ chết. Nhưng anh muốn em biết rằng anh yêu em: Em là người đàn bà duy nhất từng có ý nghĩa gì đó đối với anh. Mặc dù chúng ta biết nhau chưa bao lâu, nhưng vài giờ bên em chính là những giờ hạnh phúc nhất trong đời anh.

- Anh đừng nói gì nữa, - nàng nói, giọng khản đi. –Em không muốn liên can. Em thật là xuẩn ngốc khi đã làm đủ thứ chuyện với anh.

Nàng bước vào xe và nổ máy.

Hắn bước lui lại, mặt tái xanh.

- Thôi, chào em, Joan. Anh rất tiếc. Lẽ ra anh không được đưa em vào cảnh thế này, nhưng anh yêu em và mãi mãi yêu em. Anh mong được em chúc một lời may mắn. Anh sẽ rất cần đến nó.

Nàng gài số, không nhìn lại hắn, và vọt xe đi.

Hắn đứng đó nhìn theo, hiểu rõ rằng điều quí giá nhất trong đời mình đang bỏ đi vĩnh viễn.

Còn Borg, ngồi trên xe đậu bên đường, dưới bóng cây, y thọc ngón tay tổ bố vào lỗ tai và khởi sự ngoáy một cách lơ đãng. Bộ mặt to bè, hung bạo tỏ ra khoái chí lắm.

***

Harry ở lại hội quán đến quá hai giờ chiều. Khi Joan đã đi, hắn trở lên sân thượng và ngồi nhìn đờ đẫn ra sân gôn, trí óc mê mụ, còn ý nghĩ thì đắng cay.

Nhưng hắn không trách Joan vì đã bỏ hắn mà đi. Nàng đã làm một việc hợp lẽ. Một thiếu nữ ở địa vị của nàng không thể cùng đi với hắn một khi đã biết sự thật. Hắn còn phục nàng vì đã can đảm bước đi. Hắn biết nàng yêu hắn, và đi đến quyết định này không phải là việc dễ dàng cho nàng. Khi ngồi nghĩ ngợi như thế, hắn chợt nhận ra những đau khổ mà Glorie đã phải chịu đựng trong đời. Bây giờ hắn hiểu được khi bị mất một người yêu quí nghĩa là sao, mà điều này không

chỉ xảy ra một lần với Glorie.

Glorie đã chết. Có thể đêm nay hắn cũng chết. Hắn ngạc nhiên thấy rằng hắn chẳng quan tâm gì đến chuyện sống hay chết nữa. Hắn biết mình phải hạ Borg để tự cứu mình, nhưng lại tự hỏi phải chăng cứ để Borg kết thúc giùm mình mọi chuyện thì lại tốt hơn là sống nốt quãng đời còn lại với cái chết của Glorie ám ảnh lương tâm.

Rồi hắn sẽ làm gì một khi hạ được Borg? Hắn có được năm chục ngàn, cũng là một mớ kha khá đó chứ. Hắn chẳng còn hào hứng gì với chuyện lập hãng máy bay nữa, phải nghĩ đến chuyện gì khác thôi. Có lẽ có ý định đi châu Âu lại hóa ra hay, đi chơi vòng vòng London, Paris, Roma cũng là giải pháp tốt. Nếu hạ được Borg, sang tới châu Âu là mất tăm, an toàn hơn.

Cả giờ đồng hồ suy đi nghĩ lại, hắn dẹp bớt tư tưởng chán nản và thấy không lý gì mà lại chịu thua. Trên đời này còn cả đống đàn bà mà. Hắn vẫn còn cơ may được sung sướng nếu xóa sổ được Borg.

Hắn vào hội quán và nhờ bồi bàn gọi giùm một chiếc taxi. Trong khi chờ đợi, hắn làm một miếng săng uých với một ly rượu và khi taxi tới, hắn bảo chở ra nhà băng.

Borg, đang ngủ thiu thiu trên xe, thấy được chiếc taxi tới. Y bèn lái theo vào tận trung tâm thành phố. Y nhìn Harry vào ngân hàng rồi trở ra với cái vali to phồng. Y cũng thấy Harry nói gì với tài xế taxi rồi đi bộ tới ngân hàng Californian cách đó vài chục thước. Chiếc taxi bò theo Harry và đậu chờ ở bên ngoài.

Biết Borg luôn theo đuôi, Harry phải giả bộ đi rút thêm mười ngàn đô mà hắn đã được Joan cho mượn. Hắn loanh quanh trong ngân hàng một lát, hỏi thăm thủ tục ở một trương mục. Khi thấy mình ở đâu đủ lâu để Borg không nghi ngờ, hắn nói với nhân viên nhà băng là sẽ trở lại và đi ra. Hắn bảo taxi chở hắn đến bãi đậu nơi hắn đã bỏ chiếc Buick lại.

Borg cứ tò tò đi theo hắn, không buồn giấu mặt. Khi Harry trả tiền taxi, Borg đậu xe lại ngay bên cạnh và ló đầu ra. Hai người nhìn nhau, không ai nói một lời cho đến khi chiếc taxi chạy đi, lúc đó Borg mới nói.

- Một ngày bận rộn hả, nhóc?

- Ờ, - Harry đáp, tay siết chặt quai vali.

Mặc dù hắn hiểu ở nơi đông người này mình khá an toàn, nhưng cũng không dám ỷ y, hắn còn tiếc là đã không nhét súng theo.

- Lấy được tiền chưa? - Borg nheo mắt nhìn cái vali.

- Rồi.

- Cô nàng bỏ đi rồi hả, nhóc?

- Ờ.

- Mày vừa tới ngân hàng của nó hả?

- Phải.

- Con nhỏ coi bộ không vui hả? - Borg gật gù hài lòng. - Nó không muốn cho mày mượn tiền sao?

- Đâu có gì mà vui vẻ, - giọng hắn khô và đanh.

- Thôi, đừng lo. Hẹn gặp tối nay mười giờ. Đừng âm mưu giở trò nghe.

- Mong rằng ông cũng vậy. - Hắn nói và quay lưng đi lại xe của mình.

Borg nhìn theo, mắt nheo lại, rồi y gài số cho xe chạy. Tới lúc Harry mang được xe ra khỏi bãi đậu thì Borg đã biến mất.

Trở về motel, Harry vào văn phòng quản lý, xin gửi chiếc vali trong tủ sắt. Khi đi bộ về phòng, hắn thấy xe của Borg đậu ngoài phòng của y, hắn đoán thằng mập đó rình sau cửa sổ buông rèm kín.

Hắn vào phòng, khóa cửa lại rồi mở tủ có giấu cái hộp. Hắn hài lòng vì mọi sự còn nguyên như cũ, không có vẻ lục lọi. Hắn khóa tủ lại rồi lấy khăn tắm biển, hắn rời phòng và thả bộ xuống bãi cát.

Hắn bơi lội, tắm nắng cả hai giờ đồng hồ trên bãi, hắn muốn đầu óc thư giãn không nghĩ gì chuyện sắp tới cả. Trở lại motel, hắn ghé quầy rượu, loanh quanh nửa giờ với mấy cốc rượu và tờ báo buổi chiều. Đến bảy giờ hắn mới về phòng, hắn thấy chiếc xe của Borg đã biến mất. Hắn vào phòng tắm lại, cạo râu và thay bộ đồ sẫm màu. Lấy khăn gói kỹ những đồ nghề thợ mộc, hắn không muốn Borg thấy, hắn mang qua nhà hàng trả lại. Hắn ăn tối rồi trở về văn phòng quản lý lấy lại cái vali.

Đã tám rưỡi, trời đã tối. Hắn vào phòng khóa cửa lại, bật đèn lên kéo sáo cửa sổ kín mít. Hắn lấy cái hộp ra và đặt trên bàn. Hắn cảm thấy ruột mình thắt lại, lạnh ngắt. Cho đến lúc này, hắn đã không nghĩ gì tới chuyện sắp tới, nhưng khi nhìn thấy khẩu súng trong hộp thì toàn bộ viễn cảnh khủng khiếp làm hắn rời rã. Hắn sẽ phải tới bãi biển đó một mình, với Borg đã đợi sẵn. Một trong hai sẽ được sống còn, một trong hai phải chết. Borg có nhiều lợi thế của dân chuyên nghiệp. Còn Harry chỉ mong vào yếu tố bất ngờ và hy vọng rằng Borg sẽ không ra tay cho đến khi y biết chắc là hắn có mang theo đủ tiền.

Hắn rót rượu uống để ổn định thần kinh, lấy tờ báo buổi chiều đã mua, xé làm hai. Hắn vò thành hai cục và nhét vào hộp. Hắn mở vali ra lấy một cộc tiền trăm đô, hắn rút một tờ luồn vào hộp che kín cái lỗ trước nòng súng, rồi chia tiền thành hai cọc đặt trên nắp hộp, lấy dây thun buộc kỹ lại. Hắn lui ra xem xét, trông nó giống như một đống tiền giấy trăm đô được cột lại chắc chắn, thật đúng như ý hắn. Không thấy dấu vết khẩu súng đâu cả. Cầm hộp lên, hắn tập dượt thử để chắc là mình có thể mau lẹ thò ngón tay vào lỗ đáy hộp để siết cò.

Để hộp trên bàn, hắn khóa vali lại. Hắn cũng muốn đem theo vali để đừng làm Borg nghi ngờ, nhưng hắn lại quyết định rằng không mang theo, nếu để có gì không xong, tiền cũng không rơi vào tay Borg. Không chắc Borg có còn theo dõi hắn nữa không, hắn không đem gửi vali ở tủ sắt quản lý nữa. Mang tới đó, nếu Borg thấy là y biết ngay hắn đang tính giở trò.

Lật nệm giường lên, hắn đặt vali vào đó rồi đậy lại. Đã đến lúc lên đường. Hắn đội mũ, mồi thuốc, cầm cái hộp lên và rời phòng, khóa cửa lại.

Hắn lên xe, cái hộp để bên cạnh, chạy nhanh khỏi thành phố ra xa lộ 27.

Trời đã tối mù khi hắn tới bờ kênh Tamiami. Xa lộ rộng rãi đầy những xe cộ hướng về Miami, có lẽ hắn là xe duy nhất rời Miami, những ánh đèn pha ngược chiều loa lóa làm hắn khó chịu.

Kim đồng hồ dạ quang trên táp-lô xe chỉ chín giờ hai mươi khi hắn tới khu rừng nơi hắn và

Glorie đã ngừng lại và là nơi anh tài xế xe tải hỏi thăm về cái trạm xăng.

Harry lại nghĩ về Glorie. Hắn nhận ra rằng hắn, nếu khôn ngoan, thì đã không bỏ rơi cô. Cô là người cùng loại với hắn trong khi Joan thì ở một tầng lớp khác, cao hơn. Không một việc làm gì của hắn lại khiến Glorie choáng váng cả. Nếu bây giờ còn sống, Glorie chắc chắn sẽ đi cùng hắn để đối phó với Borg. Không bao giờ cô để hắn đi những chuyện nguy hiểm một mình.

Hắn đến ngã tư rẽ vào Collier City, hắn queo trái. Năm phút nữa là mười giờ. Hắn thấy tim đập mạnh và bàn tay lạnh ngắt. Xe chạy độ năm phút là thấy những dãy vỏ sò chất đống hai bên đường. Qua khỏi chỗ đó, hắn đậu lại, tắt đèn xe và nhìn chăm chăm qua lớp kiếng ra bãi cát trống và mặt biển lấp lóa ánh trăng.

Trăng trôi giữa trời quang mây như một cái đĩa bạc sáng lòa. Ánh trăng soi tỏ bãi cát đến độ Harry nhìn rõ từng mảng bọt trên mặt biển và từng nếp cát uốn lượn.

Không thấy bóng dáng Borg đâu cả.

Harry ra khỏi xe, cái hộp kẹp dưới nách. Hắn đi theo con đường cho tới khi nhìn được cả bãi cát dài vắng ngắt đó. Hắn có thể nhìn thấy những mảng rong quăng rải rác đánh dấu nơi chôn Glorie. Hắn vội ngoảnh mặt đi, một cơn run rẩy kinh hoàng trùm lấy hắn.

Khi đứng đó lắng nghe, hắn tưởng như có tiếng động gì thật nhẹ gần đó, thật nhẹ đến độ hắn không dám nghĩ là có thật. Hắn cứng người, thần kinh rúng động. Một cách chậm chạp, hắn xoay người sang bên phải.

Borg ở đó, một bóng đen dềnh dàng đứng dựa vào một gốc cây, cách hắn chỉ chục mét. Harry đứng bất động, nhìn y trừng trừng.

- Có mang theo tiền không, nhóc? - Borg nói khào khào.

- Có đây, - hắn đáp. - Cái mỏ lết đâu?

- Cũng có đây, - Borg giơ tay phải lên và bước ra khỏi bóng cây. Ánh trăng soi rõ khẩu P.38 trên tay y, nòng súng chỉa vào Harry. - Coi đây, nhóc. Đừng giở trò. Cho tao xem tiền.

Tới lúc rồi, Harry nhủ thầm, miệng hắn khô ran, tim đập loạn xạ đến độ hắn thấy người nghẹn thở. Hắn đã đoán đúng. Borg sẽ không giết hắn cho đến khi yên chí là có đủ tiền.

- Có đủ đây, - hắn nói khàn khàn, và đưa tay phải cầm lấy cái hộp kẹp dưới nách. Ngón cái và ngón út kẹp hai thành hộp, ngón trỏ liền luồn vào lỗ ở đáy hộp và vòng lấy cò súng.

Borg đột ngột bật sáng cây đèn pin y cầm trong tay. Ánh sáng làm lóa mắt Harry, nhưng nhờ nheo mắt lại hắn vẫn thấy rõ cái bóng kềnh càng của Borg khi y di chuyển sang trái một chút.

- Đưa coi, - y nói.

Harry xoay người đối diện với Borg, hắn đưa cái hộp để nòng súng chĩa thẳng vào y.

Harry nghe hơi thở khò khè của Borg ngừng lại ánh đèn pha rọi ngay cái hộp trên tay hắn.

Harry trực giác được là Borg sẽ nhận ra ngay cái hộp là đồ trá hình. Mắt y nhìn thấy cái hộp và báo về bộ não một lời cảnh báo. Harry biết mình chỉ có một tích tắc phù du này thôi, trước khi bộ não ra lệnh cho Borg siết cò súng.

Harry liền bóp cò khẩu súng trong hộp. Súng nổ ngay lúc khẩu súng của Borg khai hỏa. Hai tiếng nổ hầu như đồng loạt.

Viên đạn dumdum của Harry bắn thẳng vào mé dưới trái tim Borg, đẩy y bật lại và sụm xuống như một con bò bị dập đầu. Súng trên tay y tiếp tục nổ, một phát, hai phát, những đầu đạn rít lên bay vụt vào trời đêm thanh vắng.

Một tích tắc sau khi siết cò, Harry cảm thấy bỏng rát cả cánh tay phải. Cái hộp tuột khỏi bàn tay tê dại và hắn lùi lại, tay trái đưa lên ôm chặt lấy bắp tay phải.

Hắn cố gắng đứng vững được và nhìn Borg gục quị một đống dưới đất. Rồi chậm chạp, loạng choạng, hắn bước tới gần, nhặt cây đèn pin lên và rọi vào khuôn mặt Borg.

Hắn đứng đó nhìn xác Borg trong khi máu chảy dài xuống tới đầu ngón tay và nhỏ xuống đất, rồi yên tâm là Borg đã chết, hắn quay đi, ôm chặt bắp tay. Cảm thấy máu đã ra ướt đầm áo khoác. Hắn liền thấy đầu óc lãng đãng và muốn gục, hắn hiểu phải cầm máu lại ngay. Hắn chợt nhớ lại Joe Frank, nhớ lại cảnh gã bị bắn trúng tay và đã chảy máu thế nào. Hắn cố gắng cởi áo khoác, công việc này làm hắn kiệt lực đến độ phải ngồi bệt xuống cát. Rồi hắn cũng sắn tay áo lên được. Đạn bắn vào phần mềm của cánh tay và máu chảy khủng khiếp. Hắn lấy khăn tay buộc quanh vết thương và siết thật chặt bằng cách dùng miệng cắn một đầu khăn. Hắn ngồi nghĩ vài phút, đầu gục xuống cánh tay trái.

Thế là mình đã hạ được Borg, hắn nhủ thầm. Một việc gay go, nhưng hắn đã làm được. Borg có mang cái mỏ lết theo không? Harry thấy khó có chuyện lắm đó, nhưng cũng phải coi cho chắc.

Hắn lồm cồm đứng dậy, cầm đèn pin và bước tới chỗ Borg. Hắn quì xuống đưa tay rờ khắp cái xác cồng kềnh đó, nhưng không thấy cái mỏ lết. Cầm cái hộp lên, hắn đi vào rừng cây. Lát sau, hắn tìm được chỗ Borg lái xe, nhưng trong đó cũng không có luôn. Y đã gởi cho cảnh sát hay còn để lại trong phòng? Harry có lẽ y còn bỏ trong phòng ở motel, như thế hợp lý hơn.

Hắn đi loạng choạng ra ngoài đường, rồi ngừng lại, quay mặt nhìn nơi hắn đã chôn Glorie.

- Vĩnh biệt, Glorie, - hắn thì thầm. - Anh không muốn bỏ em nằm lại đây, nhưng anh không thể làm gì khác hơn được.

Rồi hắn quay đi, bước về phía chiếc xe.

***

Lái xe chạy về motel Biscayne quả là một cơn ác mộng với Harry.

Khi ra tới xa lộ, cánh tay của hắn bắt đầu bỏng rát lên, tưởng như đnag bốc cháy. Hắn lại chậm, cố nén cơn đau, cảm giác choáng ngất và kiệt lực xuống. Hắn liên tục tự nhủ phải về đến phòng của Borg ngay, phải tìm cho ra cái mỏ lết. Chính điều nguy cấp này thôi thúc hắn tiếp tục chạy xe. Hắn hiểu ra ngay bữa đó Joe Frank phải chịu đau đớn đến cỡ nào, và hắn rùng mình khi nhớ lại chuyện hắn đã bỏ rơi gã dọc đường để chảy máu tới chết giữa sa mạc.

Dòng xe cộ làm hắn rối trí. Hắn e rằng sẽ bị lạc tay lái nếu chạy quá hai mươi dặm một giờ, những chiếc xe khác cứ lóa đèn qua mặt hắn với tiếng còi ầm ỹ. Tiếng ồn và ánh đèn chói liên tục do những chiếc xe qua mặt đó làm trí óc hắn rối beng lên, tay lái lạng quạng và đảo qua đảo lại trên đường.

Một lần hắn thấy mình sắp ngất, phải cố gắng lắm, đến đổ mồ hôi lạnh, hắn mới gượng tỉnh lại được. Rồi cứ cố gắng như thế, hắn cho xe chạy, tay phải cháy bỏng và cứng đờ, tay trái ôm vô-

lăng.

Làm sao hắn cho xe chạy an toàn được khi vào tới thành phố thì hắn không làm sao biết được. Thỉnh thoảng lại có những tài xế la lối chửi rủa, có lần hắn thấy một chiếc xe hiện ra ngay trước mặt, nhưng hắn không còn chút hơi sức nào để bẻ lái nữa, chính nhờ người tài xế kia, trong tiếng xe thắng gấp ken két, đã tránh được một vụ xe húc đầu vào nhau. Harry cứ chạy tới, rũ người trên ghế, nghiến răng lại nén cơn đau, cố đừng để ngất, cho đến khi thấy được dàn đèn nê ông xanh đỏ phía trước motel.

Hắn cho xe chậm chạp bò vào bãi đậu, tắt máy và ngồi như thế trên ghế. Hắn nghe hơi thở mình rít qua kẽ răng, mồ hôi chảy lạnh cả mặt. Sau cùng, hắn cũng gom đủ sức để mở cửa và lết ra. Hắn đứng lảo đảo tựa vào cửa xe một lúc trước khi bước đi về phía phòng của Borg.

Bằng cách nào đó, sau cùng hắn cũng tới nơi, và thật ngạc nhiên, cửa phòng không khóa, hắn bước vào trong bóng tối. Bàn tay trái mò trên tường tìm nút đèn và bật lên. Hắn nhìn quanh căn phòng trống trải và sau cùng thấy một gói giấy dầu mỏng và dài nằm trên bàn. Hắn bước tới cầm lên. Thấy vật đó cứng và nặng là hắn biết, môi cử động để tạo thành một nụ cười méo xệch.

Xong rồi, mình đã thoát. Hắn dựa vào bàn, nhắm mắt lại và chợt thấy căn phòng quay mòng mòng, ánh đèn mờ đi. Hắn bấu vào bàn cho đến khi cảm giác đó tan biến. Bây giờ phải về phòng mình, hắn tự nhủ. Rồi còn phải cố mà băng bó lại trước khi ngủ một giấc nữa. Nếu may mắn, đến sáng mai là hắn đã đỡ, không thể ở lại đây lâu hơn. Có ai đó sẽ thấy xác của Borg. Hắn phải rời đi ngay trước khi chuyện đó đổ bể.

Hắn loạng choạng đi vào phòng tắm. Mở vòi cho nước chảy đầy bồn rửa tay, hắn gục mặt rồi đó. Nước lạnh làm hắn tỉnh lại, hắn lấy khăn lau mặt, rót một ly nước đầy và uống ừng ực. Hắn thấy đủ sức để về phòng. Hắn ra ngoài, cầm lấy gói giấy dầu, đi ra cửa và tắt đèn.

Hắn bước ra trời đêm mát mẻ. Một lúc rất lâu, hắn cứ đứng tựa ở cửa, nhìn các căn phòng quanh sân ngay trước mặt phòng của Borg.

Hình như có chuyện gì, hắn chợt khó chịu với cái nhận xét này. Hình như quanh đây không còn ai. Các phòng đều tối om. Lặng ngắt không một tiếng động. Làm như chẳng còn khách trọ nào ở lại. Hắn nhớ lúc hắn lái xe đi, ở đây đèn đuốc sáng rực, âm thanh của TV và radio inh ỏi cả khoảng sân. Bây giờ thì tối hù và im lặng kỳ cục.

Nếu hắn không lờ đờ sắp xỉu thì chắc đã cảnh giác hơn, nhưng cánh tay bỏng rát làm hắn quên hết. Hắn bước đi qua bãi cỏ về phía phòng của mình. Tới nơi, hắn mò túi lấy chìa khóa. Hắn mở khóa, đẩy cửa và bước vào.

Khi bàn tay thò tới nút đèn, hắn chợt có cảm tưởng còn có ai khác nữa trong phòng. Hắn cảm thấy rõ ràng là có ai đó đang đứng trong bóng tối.

Nỗi sợ hãi tê tái đó chụp lấy hắn. Hắn đứng dựa vào tường, tay trái nắm chặt cái mỏ lết trong bao giấy dầu, mồ hôi túa ra, hơi thở nặng nhọc. Rồi vẫn cầm mỏ lết hắn giơ tay lên, ngón tay chạm vào nút đèn và bật nhẹ.

Đèn sáng, tim hắn nghẹn lại một nhịp khi nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ ngồi trên giường đang nhìn hắn.

Trong một lát, Harry không nhận ra, mãi một lúc sau mới nhớ được, miệng hắn liền khô đi và cái mỏ lết tuột khỏi tay.

- Chào ông Green, - anh chàng trung sĩ Hammerstock lên tiếng. - Đừng làm trò gì nhé. Ông không thoát đâu, - gã giơ khẩu 45 đặt trên đùi lên. Mũi súng hướng về Harry.

- Green? - Harry nói ngớ ngẩn, - Tôi là Griffin.

- Ông là Harry Green, - Hammerstock đứng dậy. - Cứ bình tĩnh, đứng nguyên chỗ đó. Tay ông bị cái gì vậy?

- Tôi lỡ tay... - hắn nói.

Rồi đột nhiên căn phòng lộn ngược, hắn lảo đảo tới trước rồi té quị, bóng tối bao trùm lấy hắn. Hắn cảm thấy có những bàn tay giữ lấy và đỡ hắn lên. Hắn thấy mình được đặt lên giường và không còn biết gì nữa. Hắn trôi vào cõi đen tối cô đơn nơi mà hắn không còn chút ý chí nào chống cự lại nữa.

Hắn không rõ mình đã ngất đi trong bao lâu. Khi tỉnh lại hắn thấy có ngọn đèn cháy sáng phía trên đầu, một bàn tay lay hắn nhè nhẹ. Hắn mở mắt ra và ngơ ngác hìn vào mặt Hammerstock, lúc đó đang cúi xuống với hắn.

- Dậy đi, - gã nói. - Xe sắp tới rồi. Ông thấy làm sao?

Hammerstock nhổm đầu dậy, chỉ có mình Hammerstock trong phòng. Hắn thấy mình nằm trên giường, nhìn qua cánh tay, hắn thấy tay áo đã bị cắt và đã băng bó tử tế. Hắn cảm thấy yếu xìu và đầu nóng hâm hấp, nhưng cơn đau bỏng rát không còn nữa.

- Khỏe rồi, - hắn đáp. - Ông làm gì ở đây?

Hammerstock nhe răng cười.

- Kiếm đường lên chức chơi, - gã đáp. - Làm cú này mà không được thăng cấp là tôi rửa tay về làm ruộng liền, - gã móc gói thuốc. - Hút thuốc không?

- Không, - Harry cảm thấy nỗi sợ hãi khôn cùng dâng lên khi nhìn bộ mặt nhăn nhở của gã.

- Kiếm đường lên chức thiệt đó, - Hammerstock gặp lại khi mồi thuốc. Ông còn thiếu tôi năm mươi đô, nhưng không sao. Mò ra được ông thì tốn nhiêu đó cũng đáng. Con em tôi không ngớ ngẩn như tôi nói đâu. Không nhờ nó là tôi đâu có tóm được ông. Một khách trọ gần ông gọi nó cho hay ông bà đang cãi nhau. Nó nghĩ là xuống giàn xếp thử coi. Nó phải đi vòng ra sau phòng của ông bà thì thấy có một tên mập đang rình nghe ngoài cửa sổ. Ông đang la lối quá trời, rồi cô bạn ông sủa lại. Em gái tôi nghe cô ấy nói cô ta chẳng sợ gì chuyện đi tù, rằng cảnh sát đâu có đẩy cô ta lên ghế điện nhưng họ sẽ đẩy ông. Con em tôi trở lại văn phòng và gọi điện cho tôi, lúc đó tôi đi công tác. Đến lúc nó liên lạc được thì hai ông bà đã biến mất rồi. Tôi nghĩ vụ này đáng lưu ý, nên đã bỏ công truy ra ông và bịa ra câu chuyện tính lộn năm mươi đô. Thật buồn cười. Con em cả đời chưa bao giờ làm toán sai. Tôi có sẵn một tờ giấy đặc biệt cho ông cầm lúc ông ký giấy biên nhận tiền. Thế là tôi có một bộ dấu tay của ông. Tôi gởi đi xác minh lại và biết được gì? Trời đất, té ra Harry Griffin chính là Harry Green, cha nội cướp máy bay để đoạt kim cương, đang bị truy nã về tội giết người.

Harry chẳng nói gì cả. Hắn đang nghĩ tới Glorie. Cô đã làm đủ cách để hắn được an toàn. Bây giờ hắn cũng mừng là cô đã chết, để khỏi đau khổ khi thấy toàn bộ kế hoạch của cô đã sụp đổ.

- Còn cái gì đây? - Hammerstock nói tiếp, gã chìa có mỏ lết vấy máu ra bằng hai ngón tay giữ rất cẩn thận. - Ông đã giết ai rôi? Cô ta phải không?

- Không, tôi không giết cô ấy. - Harry đáp. - Ông không thể ghép tội đó cho tôi.

- Hammerstock cười khuẩy.

- Để coi thử, - gã đứng dậy. - Nghe như tiếng xe tới. Thôi, đứng dậy. Ông với tôi phải làm nhiều chuyện lắm.

Gã tới mở cửa phòng, ánh đèn pha của một chiếc xe đang chạy tới rọi thẳng vào gã. Gã quay lại nhìn Harry.

- Ông giết cô ta chứ còn gì nữa, - gã nói. - Cô ta có tới Collier City đâu? Bọn tôi đang lục tung cả bờ biển lên. Ông chôn cô ấy ở bãi biển phải không? Tôi đã tìm thấy cái xẻng dính cát trong thùng xe của ông rồi.

- Tôi không có giết cô ấy, - Harry nặng nề đứng dậy. - Cô ấy là tất cả đối với tôi. Tôi không đời nào giết cô ấy cả. Tôi yêu cô ấy.

Hammerstock nhún vai.

- Theo như con em tôi kể, thì ông yêu cô ấy như con chuột yêu thuốc giết chuột vậy.

- Tôi không có giết cô ấy, - hắn lặp lại.

- OK, tới mà nói thế với bồi thẩm đoàn, - gã đáp. - Nhưng đừng có mong người ta tin. Thôi, lên đường.

Với những bước chân chậm chạp, lảo đảo, Harry rời căn phòng và đi tới chiếc xe cảnh sát đang đợi sẵn.

Ngoài kia bóng đêm chợt chụp xuống cuộc đời hắn.

HẾT

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach